

หนังสือเล่มที่ห้าของโมเสส

เรียกว่า พระราชบัญญัติ

ทำความเข้าใจพระคัมภีร์
(อธิบายข้อพระคัมภีร์แบบเบ้าพิศอิสระ)

โดย ดร. เดวิด เอช. ซอเรนสัน

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์
(พันธกิจของคริสตจักรเบ้าพิศนอร์ธสตาร์)

1820 อ. เวสต์ มอร์แกน

คิวลัช, มินเนโซต้า 55811

218-726-0209

ปรับปรุงครั้งที่สอง
สงวนลิขสิทธิ์ 2007
นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์
1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน
คิวลัธ, มินเนโซต้า 55811

มิชชันนารีชาวอเมริกันควรติดต่อ ดร. เดวิด ซอเรนสัน
เพื่อขออนุญาตก่อนใช้เนื้อหาอธิบายชื่อพระคัมภีร์นี้

davidsorenson@juno.com

หนังสือเล่มที่ห้าของโมเสส

เรียกว่า พระราชบัญญัติ

บทนำสู่หนังสือพระราชบัญญัติ: หนังสือพระราชบัญญัติเป็นหนังสือเล่มที่ห้าและเป็นเล่มสุดท้ายในหมวดเบญจบรรณ ถูกเขียนขึ้นโดยโมเสสก่อนชนชาติอิสราเอลเข้าไปในแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้หลังจากสามสิบแปดปีแห่งการพเนจร คนฮีบรูเรียกว่า “เอลเลห์ ฮาเดบาริม” ซึ่งมาจากวลีเริ่มต้นหนังสือเล่มนี้ อย่างไรก็ตาม ชื่อที่คุ้นเคยมากกว่าของมัน คือ Deuteronomy ก็เป็นชื่อจากฉบับเซปทัวจินต์ ในภาษากรีก มีความหมายตรงตัวว่า ‘พระราชบัญญัติที่สอง’ (‘deuteros’ เป็นภาษากรีกที่แปลว่า ‘สอง’ หรือ ‘ลำดับที่สอง’ และ ‘nomos’ เป็นคำกรีกที่แปลว่า ‘บัญญัติ’) ขณะที่คนอิสราเอลกำลังจะเข้าไปในแผ่นดินนั้น พระเจ้าก็ทรงทวงซ้ำพระราชบัญญัตินั้นผ่านทางโมเสส โดยคราวนี้มีจุดสนใจอยู่ที่การอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น

หนังสือเล่มนี้ครอบคลุมเนื้อหากว้างๆหลายด้าน นั่นคือ (1) สรุปย่อการเดินทางของพวกเขาในถิ่นทุรกันดารในบทที่ 1-3; (2) การกล่าวซ้ำพระราชบัญญัติในบทที่ 4-11; (3) คำสั่งและคำเตือนอื่นๆในบทที่ 12-30 และ (4) เนื้อหาปิดท้ายในบทที่ 31-34 ขณะที่หนังสือเล่มนี้สรุปปิดท้ายการอพยพ การเดินทาง และการที่คนอิสราเอลจะเข้าไปในแผ่นดินนั้น มันก็ครอบคลุมช่วงเวลาประมาณสี่สิบปี

ภาพรวมของพระราชบัญญัติ 1: สามบทแรกของหนังสือเล่มนี้จริงๆแล้วเป็นสรุปย่อภาพรวมของประวัติศาสตร์ที่เพิ่งเกิดของชนชาติอิสราเอลตั้งแต่การอพยพจนถึงสถานะปัจจุบันของพวกเขา ก่อนเข้าไปในแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้ นั่น โมเสสเน้นย้ำว่าในช่วงสี่สิบปีนั้น คนอิสราเอลกบฏ ไม่เชื่อ และไม่เชื่อฟังพระเจ้าของตนซ้ำแล้วซ้ำเล่า เห็นได้ชัดว่าจุดประสงค์ของการทำเช่นนั้นก็คือ โดยการเล่าย้อนถึงประวัติความเป็นมาที่ไม่สู้ดีนักของพวกเขาเพื่อเตือนสติพวกเขาให้สัตย์ซื่อต่อพระเจ้าของพวกเขาขณะที่พวกเขาเข้าไปในแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้มานานแล้วนั้น

บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) การกล่าวซ้ำพระสัญญาเรื่องแผ่นดินคานาอันจากที่ราบ โมอับ ในข้อ 1-8; (2) เหล่าผู้พิพากษาที่ถูกจัดหาให้แก่ประชาชนในข้อ 9-18 และ (3) การเตือนความจำเรื่องความไม่เชื่อและการไม่เชื่อฟังที่คาเดชบารเนียเมื่อหลายปีก่อนหน้านั้นในข้อ 19-46

พบญ 1:1-5 ข้อความต่อไปนี้เป็นคำที่โมเสสกล่าวแก่คนอิสราเอลทั้งปวงที่ในถิ่นทุรกันดารฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ คือในที่ราบข้างหน้าทะเลแดงระหว่างปารานและโทเฟลลาบาน ฮาเซโรท และศิซาหับ 2 (หนทางจากโฮเรบตามทางภูเขาเสอีร์จนถึงคาเดชบารเนียนั้นเป็นทางเดินสิบเอ็ดวัน) 3 อยู่มาในวันที่หนึ่งเดือนที่สิบเอ็ดปีที่สี่สิบโมเสสได้กล่าวแก่คนอิสราเอล ตามบรรดาพระดำรัสที่พระเยโฮวาห์ทรงประทานแก่ท่าน เป็นพระบัญญัติให้แก่เขาทั้งหลาย 4 หลังจากที่ท่านได้ฆ่าสิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์ ที่อยู่เมืองเฮชโบน และโอกกษัตริย์เมืองบาซาน ผู้ซึ่งอยู่ในอัททาโรท ณ ตำบลเอเดรอนั้นแล้ว 5 โมเสสได้เริ่มอธิบายพระราชบัญญัตินี้ที่ในแผ่นดินโมอับฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ว่า

โมเสสเริ่มต้นโดยกล่าวว่าชนอิสราเอลขณะนั้นอยู่ที่ไหนและตอนนั้นเป็นเวลาใด พวกเขาได้มายัง “ถิ่นทุรกันดารฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ คือในที่ราบข้างหน้าทะเลแดงระหว่างปาราน” ฯลฯ กล่าวอย่างเจาะจงก็คือ พวกเขาอยู่บนฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนในที่ราบโมอับ ในภูมิศาสตร์ปัจจุบัน พวกเขาอยู่ในจอร์แดน (นั่นคือ โมอับ) โดยอยู่อีกฟากของแม่น้ำตรงข้ามกับประเทศอิสราเอลในปัจจุบัน

โมเสสกล่าวต่อไปว่ามันเป็นทางเดินเพียงสิบเอ็ดวันจากโฮเรบ (นั่นคือ ภูเขาซีนาย) ไปยังคาเดชบารเนีย พื้นที่ส่วนใหญ่ของดินแดนที่ต่อมาถูกเรียกว่าปาเลสไตน์ อย่างไรก็ตาม โมเสสกล่าวอย่างติดตลกไว้ว่าพวกเขาต้องใช้เวลาถึงสี่สิบปีในการเดินทาง ในเดือนที่สิบเอ็ดของปีที่สี่สิบนั้น โมเสสได้มอบสิ่งที่เราจะอ่านนี้ให้แก่คนอิสราเอล นั่นคือ สิ่งที่เราเรียกว่าหนังสือพระราชบัญญัติ เขากล่าวสั้นๆต่อไปถึงชัยชนะที่พวกเขามีต่อสิโหนและโอกในโมอับ

พบญ 1:6-8 "พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราได้ตรัสสั่งเราทั้งหลายที่โฮเรบว่า เจ้าทั้งหลายได้พักที่ภูเขานี้มานานพอแล้ว 7 เจ้าทั้งหลายจงหันไปเดินตามทางที่ไปยังแดนเทือกเขาของคนอาโมไรต์ และที่ใกล้เคียงกันในที่ราบ และในแดนเทือกเขา และในหุบเขา ในทางใต้ และที่ฝั่งทะเล แผ่นดินของคานาอัน และที่เลบานอน จนถึงแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส 8 ดูเถิด เราได้ตั้งแผ่นดินนั้นไว้ตรงหน้าเจ้าทั้งหลาย เจ้าทั้งหลายจงเข้าไปยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮ

วาท์ทรงปฎิญาณกับบรรพบุรุษของเจ้า คืออับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ว่าจะให้แก่เขาทั้งหลาย และแก่เชื้อสายของเขาที่มาภายหลังเขาด้วย'

โมเสสเริ่มต้นหนังสือเล่มนี้โดยเตือนความจำชนชาติอิสราเอลว่าสามสิบแปดปีก่อนหน้านั้นพระเจ้าได้ทรงบัญชาพวกเขาให้มุ่งหน้าสู่แผ่นดินนั้นที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้กับพวกเขาไว้ เขาเตือนความจำพวกเขาว่าพระเจ้าได้ทรงสัญญาแผ่นดินนั้นกับพวกเขาแล้ว ที่พวกเขาต้องทำก็แค่เข้าไปยึดมั่นเป็นกรรมสิทธิ์เท่านั้น

อพยพ 1:9-18 ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้บอกท่านทั้งหลายว่า ‘ข้าพเจ้าผู้เดียวแบกพวกท่านทั้งหลายไม่ไหว 10 พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงให้ท่านทั้งหลายทวีมากขึ้น และคูเถิด ทุกวันนี้พวกท่านทั้งหลายมีจำนวนมากดุจดวงดาวทั้งหลายในท้องฟ้า 11 (ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านทั้งหลายทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายทวีขึ้นพันเท่าและทรงอำนวยพระพรแก่ท่าน ดังที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แก่ท่านทั้งหลายแล้วนั้น) 12 ข้าพเจ้าคนเดียวจะแบกท่านทั้งหลายผู้เป็นภาระและเป็นความยากลำบากและการทู่เถียงของท่านทั้งหลายอย่างไรได้ 13 จงเลือกคนที่มีปัญญา มีความเข้าใจและมีชื่อตามตระกูลของท่านทั้งหลาย และข้าพเจ้าจะตั้งเขาให้เป็นหัวหน้าของท่านทั้งหลาย’ 14 ท่านทั้งหลายได้ตอบข้าพเจ้าว่า ‘สิ่งที่ท่านกล่าวนั้นดีแล้ว ควรที่ข้าพเจ้าทั้งหลายจะกระทำ’ 15 ข้าพเจ้าจึงได้เลือกหัวหน้าจากทุกตระกูล ซึ่งเป็นคนมีปัญญาและมีชื่อ ตั้งไว้เป็นใหญ่เหนือท่านทั้งหลาย ให้เป็นนายพัน นายร้อย นายห้าสิบ นายสิบ และพนักงานต่างๆตามตระกูลของท่าน 16 ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้กล่าวกำชับพวกตุลาการของท่านทั้งหลายว่า ‘จงพิจารณาคดีของพี่น้องและตัดสินความตามยุติธรรมระหว่างชายคนหนึ่งและพี่น้องของตน หรือคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่กับท่าน 17 ท่านทั้งหลายอย่าลำเอียงในการพิพากษา จงฟังผู้น้อยและผู้ใหญ่ให้เหมือนกัน ท่านทั้งหลายอย่ากลัวหน้ามนุษย์เลย เพราะการพิพากษานั้นเป็นการของพระเจ้า และคดีใดที่ยากเกินไปสำหรับท่านจงนำมาให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะพิจารณาเอง’ 18 ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้สั่งท่านทั้งหลายถึงบรรดาสิ่งที่ท่านทั้งหลายควรกระทำ

โมเสสเตือนความจำคนอิสราเอลว่าเมื่อพวกเขาทวีขึ้นเป็นชนชาติใหญ่ เขาได้ทูลพระเจ้าว่าเขาไม่สามารถแบกรับพวกเขาคนเดียวไหว ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าได้ทรงบัญชาเขาให้จัดตั้งระบบผู้นำขึ้นมาจากภายในชนชาติอิสราเอลเพื่อช่วยเหลือโมเสสในการกำกับดูแลชนชาตินั้น พวกเขา

ตุลาการจึงถูกแต่งตั้งขึ้นเพื่อ “พิจารณาคดีของพี่น้องและตัดสินความตามยุติธรรมระหว่างชายคนหนึ่งและพี่น้องของตน หรือคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่กับท่าน”

นอกจากนี้ ตุลาการใหม่เหล่านี้ถูกเตือนให้ระลึกว่า “ท่านทั้งหลายอย่าลำเอียงในการพิพากษา จงฟังผู้ใหญ่และผู้ย่อยให้เหมือนกัน ท่านทั้งหลายอย่ากลัวหน้ามนุษย์เลย เพราะการพิพากษานั้นเป็นการของพระเจ้า และคดีใดที่ยากเกินไปสำหรับท่านจงนำมาให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะพิจารณาเอง” ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้สั่งท่านทั้งหลายถึงบรรดาสิ่งที่ท่านทั้งหลายควรกระทำ”

พบดู 1:19-28 เราได้ออกไปจากโฮเรบเดินทะเลลู่ถิ่นทุรกันดารใหญ่อันเป็นที่น่ากลัวตามที่ท่านทั้งหลายได้เห็นนั้น เดินไปตามแดนเทือกเขาของคนอามไรต์ ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราได้ตรัสสั่งเราไว้ และเรามาถึงคาเดชบารเนีย 20 และข้าพเจ้าได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ‘ท่านทั้งหลายมาถึงแดนเทือกเขาของคนอามไรต์แล้ว เป็นที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราประทานแก่เราทั้งหลาย 21 ดูกิจการ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงตั้งแผ่นดินนั้นไว้ตรงหน้าท่านแล้ว จงขึ้นไปยึดแผ่นดินนั้น ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกท่านได้ตรัสสั่งไว้ อย่ากลัวหรืออย่าตกใจไปเลย’ 22 แล้วท่านทั้งหลายทุกคนได้เข้ามาหาข้าพเจ้าพูดว่า ‘ให้เราทั้งหลายใช้คนไปก่อนเราและสอดแนมดูแผ่นดินนั้นแทนเรา นำข่าวเรื่องทางที่เราจะต้องขึ้นไป และเรื่องหัวเมืองที่เราจะไปนั้นมาให้เรา’ 23 เรื่องนั้นข้าพเจ้าเห็นดีด้วย ข้าพเจ้าจึงได้เลือกสิบสองคนมาจากท่านทั้งหลายตระกูลละคน 24 แล้วคนเหล่านั้นได้ขึ้นไปขึ้นแดนเทือกเขา มาถึงหุบเขาเอชโคลล์ และสอดแนมดูที่นั่น 25 เขาทั้งหลายได้เก็บผลไม้เมืองนั้นติดมือมาให้เราทั้งหลายและนำข่าวมาให้เราว่า ‘ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราประทานแก่เรานั้นเป็นแผ่นดินที่ดี’ 26 แต่กระนั้นท่านทั้งหลายก็ไม่ยอมขึ้นไป กลับขัดขึ้นพระบัญชาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย 27 และท่านทั้งหลายได้บ่นอยู่ใน TENT ของตน และว่า ‘เพราะพระเยโฮวาห์ทรงชังพวกเรา พระองค์จึงทรงพาเราทั้งหลายออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ จะได้มอบเราไว้ในมือคนอามไรต์เพื่อจะทำลายเราเสีย 28 เราทั้งหลายจะขึ้นไปที่ไหนเล่า พวกพี่น้องของเราได้ทำอกใจของเราให้ฝ่อท้อลอบไปโดยที่ว่า “คนเหล่านั้นใหญ่กว่าและสูงกว่าพวกเราอีก เมืองเหล่านั้นก็ใหญ่มีกำแพงสูงเทียมฟ้า และยิ่งกว่านั้นเราได้เห็นพวกคนอานาคอยู่ที่นั่นด้วย”’

โมเสสเตือนความจำพวกเขาอีกครั้งว่าพระเจ้าได้ทรงสัญญาแผ่นดินนั้นไว้กับพวกเขาแล้ว ที่พวกเขาต้องทำก็แค่ยึดมั่นเป็นกรรมสิทธิ์เท่านั้น เขาจึงเล่าย้อนว่าพวกเขาได้ส่งผู้สอดแนมสิบสองคนนั้นไปเมื่อสามสิบแปดปีก่อนหน้านั้น “แต่กระนั้นท่านทั้งหลายก็ไม่ยอมขึ้นไป กลับ

จัดขึ้นพระบัญชาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย” โมเสสเตือนความจำพวกเขาอีกว่า พวกเขาได้บ่นและสงสัยอย่างเปิดเผยว่าพระเจ้าจะทรงสามารถยกแผ่นดินนั้นให้แก่พวกเขาได้จริงหรือ

พบดู 1:29-39 แล้วข้าพเจ้าจึงได้พูดกับท่านทั้งหลายว่า ‘อย่าครั่นคร้ามหรือกลัวเขาเลย 30 พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านผู้นำท่านทั้งหลาย พระองค์จะทรงต่อสู้เพื่อท่านทั้งหลาย ดังที่พระองค์ได้ทรงกระทำให้แก่ท่านทั้งหลายในอียิปต์ต่อหน้าต่อตาท่านทั้งหลาย 31 และในถิ่นทุรกันดาร ซึ่งในเวลานั้นพวกท่านได้เห็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงอุ้มชูพวกท่าน ดังพ่ออุ้มลูกชายของตน ตลอดทางที่ท่านได้ไปนั้น จนท่านทั้งหลายได้มาถึงที่นี่’ 32 แต่อย่างไรก็ตาม ท่านทั้งหลายมิได้เชื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย 33 ผู้ได้ทรงนำทางข้างหน้าท่าน เพื่อจะหาที่ให้ท่านทั้งหลายตั้งเต็นท์ของท่าน เป็นไฟในกลางคืน เพื่อโปรดให้ท่านทั้งหลายเห็นทางที่ควรจะไป และเป็นเมฆในกลางวัน 34 พระเยโฮวาห์ได้ทรงลดเสียงคำพูดของท่านทั้งหลาย จึงทรงกริ้วและปฏิญาณว่า 35 ‘แท้จริงจะไม่มีผู้ใดในยุคที่ชั่วนี้สักคนเดียวที่จะได้เห็นแผ่นดินนั้น ที่เราได้ปฏิญาณว่าจะให้แก่บรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลาย 36 เว้นแต่คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์ เขาจะเห็นแผ่นดินนั้น และเราจะให้แผ่นดินที่เขาได้เหยียบนั้นแก่เขาและแก่ลูกหลาน เพราะเขาได้ทำตามพระเยโฮวาห์อย่างสุดใจ’ 37 เพราะเหตุที่ท่านทั้งหลายพระเยโฮวาห์ก็ทรงพิโรธเราด้วยตรัสว่า ‘เจ้าจะไม่ได้เข้าไปในดินนั้นด้วยเหมือนกัน 38 แต่โยชูวาบุตรชายนูนผู้ยืนอยู่ตรงหน้าเจ้า จะได้เข้าไป จงสนับสนุนเขาเพราะเขาจะพาคนอิสราเอลไปถือกรรมสิทธิ์พื้นดินนั้น 39 ยิ่งกว่านั้นเด็กเล็กของเจ้าทั้งหลายที่เจ้าทั้งหลายว่าจะตกเป็นเหยื่อ และบุตรของเจ้าในวันนี้ยังไม่รู้จักผิดและชอบ จะได้เข้าไปที่นั่น เราจะให้แผ่นดินนั้นแก่เขา และเขาจะถือกรรมสิทธิ์อยู่ที่นั่น

จากนั้นโมเสสเตือนความจำชนชาติอิสราเอลต่อไปอีกว่าเขาได้กระซิบจะขอพวกเขาให้เข้าไปในแผ่นดินนั้น แม้พวกเขากลัวและสงสัยก็ตาม นอกจากนี้ โมเสสเตือนความจำพวกเขาว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านผู้นำท่านทั้งหลาย พระองค์จะทรงต่อสู้เพื่อท่านทั้งหลาย ดังที่พระองค์ได้ทรงกระทำให้แก่ท่านทั้งหลายในอียิปต์ต่อหน้าต่อตาท่านทั้งหลาย และในถิ่นทุรกันดาร ซึ่งในเวลานั้นพวกท่านได้เห็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงอุ้มชูพวกท่าน ดังพ่ออุ้มลูกชายของตน ตลอดทางที่ท่านได้ไปนั้น จนท่านทั้งหลายได้มาถึงที่นี่’ แต่อย่างไรก็ตาม ท่านทั้งหลายมิได้เชื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย”

ทั้งๆที่พระองค์ได้ทรงนำพาและเลี้ยงดูพวกเขาจนถึงบัดนั้น แต่พระเจ้าก็ทรง
พระพิโรธและทรงปฎิญาณไว้ว่า “แท้จริงจะไม่มีใครในยุคที่ชั่วนี้สักคนเดียวที่จะได้เห็นแผ่นดิน
ดินนั้น ที่เราได้ปฎิญาณว่าจะให้แก่บรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลาย” ผู้ที่ได้รับการยกเว้นคือคาเลบผู้ซึ่ง
“ได้ตามพระเยโฮวาห์อย่างสุดใจ” และโยชูวา

พบดู 1:40-46 แต่ฝ่ายเจ้าทั้งหลายจงกลับเดินเข้าถิ่นทุรกันดาร ตามทางที่ไปสู่
ทะเลแดงเถิด 41 ครั้งนั้นท่านทั้งหลายได้ตอบข้าพเจ้าว่า ‘เราทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระเยโฮ
วาคแล้ว เราทั้งหลายจะขึ้นไปสู้รบตามบรรดาพระดำรัสที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลาย
ได้ตรัสสั่งนั้น’ และท่านทั้งหลายได้คาดอาวุธเตรียมตัวไว้ทุกคน คิดว่าที่จะขึ้นไปยังแดนเทือก
เขานั้นเป็นเรื่องง่าย 42 พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งข้าพเจ้าว่า ‘จงกล่าวแก่คนทั้งหลายนั้นว่า อย่าขึ้นไป
สู้รบเลย เกรงว่าเจ้าทั้งหลายจะแพ้ศัตรู เพราะเรามีได้อยู่ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย’ 43 ข้าพเจ้าจึงได้
กล่าวแก่ท่านดั่งนั้น และท่านทั้งหลายไม่ฟัง แต่ได้ขัดขืนพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ มีใจองอาจ
และได้ขึ้นไปที่แดนเทือกเขานั้น 44 และคนอามไรต์ที่อยู่ในแดนเทือกเขานั้น ได้ออกมาต่อสู้และ
ไล่ตีท่านทั้งหลายดุจฝูงผึ้งไล่ และได้ฆ่าท่านทั้งหลายในตำบลเสอีร์จนถึงโฮรมาค 45 และท่านทั้ง
หลายกลับมาร้องไห้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แต่พระเยโฮวาห์มิได้ทรงฟังเสียงร้องหรือเจ็ย
พระกรรมสดับท่านทั้งหลาย 46 ท่านทั้งหลายจึงพักอยู่ที่คาเดชหลายวันตามวันที่ท่านทั้งหลาย
ได้อยู่ที่นั่น”

โมเสสเตือนความจำชนชาติอิสราเอลต่อไปว่าพระเจ้าได้ทรงกำหนดให้พวกเขาอ่อนเร่ใน
ถิ่นทุรกันดารนั้น (เป็นเวลาอีกสามสิบแปดปี) จากนั้นคนอิสราเอลก็ยังขึ้นพยายามที่จะใช้กำลัง
เข้ายึดแผ่นดินนั้น โมเสสเตือนพวกเขาแต่พวกเขาไม่ยอมฟัง “แต่ได้ขัดขืนพระบัญชาของพระเย
โฮวาห์ มีใจองอาจและได้ขึ้นไปที่แดนเทือกเขานั้น” น่าเศร้าที่พวกเขาพ่ายแพ้ต่อคนอามาเลข
และคนคานาอัน พวกเขาจึงกลับมาอย่างพ่ายแพ้ห่มครุฑและร้องไห้ต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็น
เจ้า “แต่พระเยโฮวาห์มิได้ทรงฟังเสียงร้องหรือเจ็ยพระกรรมสดับท่านทั้งหลาย” คนอิสราเอลจึง
อยู่ต่อในเขตแดนคาเดชบารเนีย “หลายวัน”

*****

ภาพรวมของพระราชบัญญัติ 2: โมเสสกล่าวสั่งสอนบทเรียนจากประวัติศาสตร์แก่
ชนชาติอิสราเอลต่อไปในที่ราบ โมอับ เขาเตือนให้คนอิสราเอลระลึกว่าพระเจ้าได้ทรงสั่งสอน

อะไรเพิ่มเติมแก่บรรพบุรุษของพวกเขาไปแล้วในคนรุ่นก่อน บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) ในการมุ่งหน้าของพวกเขาเข้าไปในแผ่นดินคานาอัน คนเอโดมจะต้องถูกไว้ชีวิตในข้อ 1-7; (2) คนโมอับและคนอัมโมนจะต้องถูกไว้ชีวิตในข้อ 8-23 และ (3) คนอามไรต์จะต้องถูกทำลายในข้อ 24-37

พบดู 2:1-7 "ครั้งนั้นเราทั้งหลายได้กลับเดินเข้าถิ่นทุรกันดารตามทางที่ไปสู่ทะเลแดงตามที่พระเยโฮวาห์สั่งข้าพเจ้า และเราทั้งหลายได้เดินเวียนภูเขาเสอีร์หลายวัน 2 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งข้าพเจ้าว่า 3 'เจ้าทั้งหลายได้เดินเวียนที่แดนเทือกเขานี้มานานพอแล้ว จงหันไปเดินทางทิศเหนือเถิด 4 และจงบัญชาคนทั้งปวงว่า เจ้าทั้งหลายจงจะเดินผ่านเขตแดนเมืองพี่น้องของเจ้า คือลูกหลานของเอซาวที่อยู่ตำบลเสอีร์แล้ว และเขาทั้งหลายจะกลัวพวกเจ้า ฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจงระวังตัว 5 อย่าต่อสู้เขา เพราะเราจะไม่ให้ที่ของเขาแก่เจ้าเลย จะไม่ให้ที่ดินแม้เพียงฝ่าเท้าเหยียบได้ ด้วยว่าภูเขาเสอีร์นั้นเราได้ให้เอซาวยึดครองแล้ว 6 เจ้าทั้งหลายจงเอาเงินซื้อเสบียงอาหารจากเขาเพื่อจะได้กิน และจงเอาเงินซื้อน้ำจากเขาด้วยเพื่อจะได้ดื่ม 7 เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเจ้าได้อำนวยพระพรแก่บรรดาการที่มีมือของพวกเจ้าได้กระทำ พระองค์ทรงทราบทางที่เจ้าได้เดินในถิ่นทุรกันดารใหญ่นี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเจ้าได้อยู่กับเจ้าสืบปีนี้มาแล้ว พวกเจ้ามิได้ขัดสนสิ่งใดเลย'

โมเสสเล่าต่อไปถึงประวัติศาสตร์เมื่อไม่นานมานี้ของพวกเขา โดยเล่าย้อนถึงการเดินทางของพวกเขาไปยังทิศตะวันออกของทะเลตาย (ภูเขาเสอีร์) ขณะที่พวกเขาใกล้ที่จะเข้าไปในแผ่นดินนั้นแล้ว เขากล่าวว่าพวกเขาถูกกำชับให้ปฏิบัติตนอย่างรอบคอบกับชาวตำบลเสอีร์ เพราะว่าคนเหล่านั้นเป็นลูกหลานของเอซาว พี่ชายของยาโคบบิดาของพวกเขา เขายังเตือนความจำพวกเขาอีกว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเจ้าได้อำนวยพระพรแก่บรรดาการที่มีมือของพวกเจ้าได้กระทำ พระองค์ทรงทราบทางที่เจ้าได้เดินในถิ่นทุรกันดารใหญ่นี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเจ้าได้อยู่กับเจ้าสืบปีนี้แล้ว พวกเจ้ามิได้ขัดสนสิ่งใดเลย" ช่วงเป็นคำพูดที่ทำให้มั่นใจจนถึงทุกวันนี้ พระเจ้าทรงอวยพรประชาชนของพระองค์อย่างเปี่ยมพระคุณและพระเมตตาแม้พวกเขาไม่สัตย์ซื่อก็ตาม พระองค์ทรงจัดเตรียมสำหรับความต้องการทุกอย่างของพวกเขา

พบดู 2:8-15 แล้วเราทั้งหลายได้เดินเลยไปจากพี่น้องของเราพวกลูกหลานเอซาวผู้ที่อยู่เสอีร์ ไปจากทางที่ราบจากเอดัทและจากเอซีโอนเกเบอร์ และเราได้เลี้ยวไปเดินตามทางถิ่นทุรกันดารโมอับ 9 และพระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'เจ้าทั้งหลายอย่าร่ำวีพวกโมอับ

หรือสู้รบกับเขาเลย เพราะเราจะไม่ให้ที่ของเขาแก่เจ้าเพื่อยึดครอง ด้วยเราได้ให้ที่ตำบลอาร์นั้น แก่ลูกหลานของโลทให้ปกครองแล้ว' 10 แต่ก่อนคนเอมิมีอยู่ที่นั่นเป็นชนชาติใหญ่และมากและ สูงอย่างคนอานาค 11 คนเหล่านี้ได้นับว่าเป็นพวกมนุษย์ยักษ์ เหมือนคนอานาค แต่คนโมอับ เรียกชื่อพวกนี้ว่าเอมิมี 12 เมื่อก่อนพวกโฮรีได้อยู่ที่เสอร์ด้วย แต่ลูกหลานเอชาวได้มาอยู่แทนเขา และได้ทำลายเขาเสียให้พินาศ และได้อาศัยอยู่ในที่ของเขาเหมือนพวกอิสราเอลได้กระทำแก่ เมืองที่พระเยโฮวาห์ประทานให้เขายึดครองนั้น 13 ข้าพเจ้ากล่าวว่า 'บัดนี้เจ้าทั้งหลายจงยกเดิน ข้ามลำธารเศเรด' เราทั้งหลายจึงข้ามลำธารเศเรด 14 และนับตั้งแต่เรามาจากคาเดชบารเนีย จนถึงได้ข้ามลำธารเศเรดนั้นได้สามสิบแปดปีจนสิ้นยุคนั้น คือคนทั้งหลายที่จะออกทัพได้นั้น ตายหมดจากท่ามกลางค่าย ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณกับเขาไว้ 15 แท้จริงพระหัตถ์พระเยโฮวาห์ได้ทรงต่อสู้เขา เพื่อทรงทำลายเขาจากท่ามกลางค่ายจนเขาทั้งหลายสูญเสียหมด

โมเสสเล่าย้อนต่อไปถึงประวัติศาสตร์เมื่อไม่นานมานี้ของพวกเขา โดยกล่าวว่าพวกเขา ได้ผ่านตำบลเสอร์มาและเข้าไปใน โมอับ เขาเตือนให้พวกเขาระลึกว่าพระเจ้าได้ทรงเตือนพวกเขาแล้วมิให้ราวีโมอับ โดยระบุว่าพระองค์จะไม่ทรงยกแผ่นดินของคนเหล่านั้นให้แก่พวกเขา พระองค์ได้ทรงยกมันให้แก่ลูกหลานของโลทแล้ว จากนั้น โมเสสก็เล่าถึงคำสั่งของพระเจ้าที่ให้ ข้ามลำธารเศเรด จากนั้น โมเสสก็กล่าวว่า "นับตั้งแต่เรามาจากคาเดชบารเนีย จนถึงได้ข้ามลำธาร เศเรดนั้นได้สามสิบแปดปีจนสิ้นยุคนั้น คือคนทั้งหลายที่จะออกทัพได้นั้นตายหมดจาก ท่ามกลางค่าย" บัดนี้พวกเขาได้มาอยู่ในที่ๆพวกเขาคงได้มาอยู่เมื่อสามสิบแปดปีก่อนหน้านั้น แล้วหากพวกเขาไว้วางใจและเชื่อฟังพระเจ้า พระเจ้าเองทรงใช้พระหัตถ์ของพระองค์ต่อสู้คนรุ่นนั้น

พบดู 2:16-23 ต่อมาเมื่อคนที่ออกทัพได้มาตายเสียหมดจากท่ามกลางคนเหล่านั้นแล้ว 17 พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า 18 'วันนี้เจ้าทั้งหลายจะเดินข้ามตำบลอาร์ เขตแดนของคนโมอับ 19 และเมื่อเข้าไปใกล้แนวหน้าของคนอัมโมนอย่าร้าวหรือรบกับเขาเลย เพราะเราจะไม่ให้ที่อยู่ของลูกหลานคนอัมโมนแก่เจ้าให้ยึดครองเลย ด้วยเราได้ให้ที่นั่นแก่ลูกหลานของโลทเป็นผู้ยึดครองแล้ว' 20 (ทั้งที่นั่นก็นับว่าเป็นแผ่นดินของพวกมนุษย์ยักษ์ แต่ก่อน มนุษย์ยักษ์ได้อยู่ในนั้น แต่คนอัมโมนได้เรียกชื่อของเขาว่าตัมซุมมิม 21 คนเหล่านั้นใหญ่และ มากและสูงอย่างคนอานาค แต่พระเยโฮวาห์ได้ทรงทำลายเขาเสียให้พินาศ และพวกอัมโมนได้ เข้ายึดที่ของเขาและตั้งอยู่แทน 22 เหมือนพระองค์ได้ทรงกระทำให้แก่พวกลูกหลานเอชาวผู้ อยู่ ที่เสอร์ เมื่อพระองค์ทรงทำลายพวกโฮรีเสียให้พินาศ และเขาได้ยึดที่ของพวกโฮรีแล้วตั้งอยู่

แทนจนทุกวันนี้ 23 ส่วนชาวอิฟวาทที่อยู่เ็นเฮเซริมจนถึงกาซา คนคัฟโพร์ซึ่งมาจากตำบลคัฟโพร์ ก็ได้ทำลายเขาและตั้งอยู่แทน)

โมเสสจึงกล่าวซ้ำสิ่งที่เพิ่งถูกกล่าวไปที่ว่าพวกเขาได้ผ่านเสอีร์มาจนถึงแม่น้ำอารโนน และพระเจ้าได้ทรงเตือนพวกเขามิให้ราวีกูลหlananของอัมโมน ผู้เป็นลูกหลานของโลท เขายังเล่าซ้ำสั้นๆถึงประวัติศาสตร์ของชนชาติต่างๆที่อาศัยอยู่ในพื้นที่นั้นด้วย

พบดู 2:24-25 พวกเจ้าจงลุกเดินทางไปข้ามลุ่มแม่น้ำอารโนน ดูเถิด เราได้มอบสิโหนชาวอามไรต์ผู้เป็นกษัตริย์เมืองเฮชโบน และเมืองของเขาไว้ในมือของพวกเจ้า เจ้าทั้งหลายจงตั้งตั้นยึดเมืองนั้นและสู้รบกับเขา 25 ตั้งแต่วันนี้ไปเราจะให้ชนชาติทั้งหลายทั่วได้ฟ้าครั้นคร้ามต่อพวกเจ้าและกลัวเจ้า คนประเทศผู้จะได้ยินข่าวเรื่องเจ้าจะกลัวตัวตั้นและมีความระทมเพราะเจ้า'

โมเสสจึงเตือนความจำคนอิสราเอลว่าขณะนั้นพระเจ้าได้ทรงสั่งพวกเขาให้ข้ามแม่น้ำอารโนนไปและพระองค์ได้ทรงสัญญาว่าจะยกแผ่นดินของสิโหนกษัตริย์แห่งเฮชโบนให้แก่พวกเขา เขายังเล่าย้อนว่าพระเจ้าได้ทรงบอกพวกเขาแล้วว่า “ตั้งแต่วันนี้ไปเราจะให้ชนชาติทั้งหลายทั่วได้ฟ้าครั้นคร้ามต่อพวกเจ้าและกลัวเจ้า คนต่างชาติผู้จะได้ยินข่าวเรื่องเจ้าจะกลัวตัวตั้นและมีความระทมเพราะเจ้า”

พบดู 2:26-31 ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงใช้ผู้ถือสารจากถิ่นทุรกันดารเคเดโมทไปเฝ้าสิโหนกษัตริย์เมืองเฮชโบนนั้น ทูลถ้อยคำอันสั้นดิวว่า 27 ขอให้ข้าพเจ้าเดินข้ามแผ่นดินของท่าน ข้าพเจ้าจะเดินไปตามทางหลวง จะไม่เลี้ยวไปทางขวามือหรือซ้ายมือเลย 28 ขอท่านได้ขายเสบียงเอาเงินของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้กิน และขอขายน้ำเอาเงินของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้ดื่ม ขอให้ข้าพเจ้าเดินทำข้ามประเทศของท่านเท่านั้น 29 (ดูพวกลูกหลานเอชวาที่อยู่ตำบลเสอีร์ และพวกโมอับที่อยู่ตำบลอาร ได้กระทำแก่ข้าพเจ้านั้น) จนข้าพเจ้าข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปในแผ่นดินที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าทั้งหลายได้ทรงประทานแก่ข้าพเจ้า' 30 แต่สิโหนกษัตริย์เมืองเฮชโบน ไม่ยอมมิให้เราทั้งหลายข้ามประเทศของท่าน เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงกระทำจิตใจของสิโหนให้กระด้าง กระทำใจของท่านให้แข็งไป เพื่อจะได้ทรงมอบเขาไว้ในมือของพวกท่าน ดังเป็นอยู่ทุกวันนี้ 31 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้า

ว่า 'ดูเถิด เราได้เริ่มมอบสิโหนและเมืองของเขาไว้กับเจ้า จงตั้งมั่นเข้ายึดครองที่นั่นเพื่อเจ้าจะได้แผ่นดินของเขาเป็นกรรมสิทธิ์'

โมเสสเตือนความจำพวกเขาอีกว่าพระเจ้าได้ทรงสั่งพวกเขาให้ส่งผู้สื่อสารไปยังสิโหน กษัตริย์แห่งเฮชโบนอย่างสันติและขออนุญาตผ่านแผ่นดินของคนเหล่านั้นไปและเสนอที่จะซื้ออาหารและน้ำจากพวกเขาด้วย อย่างไรก็ตาม กษัตริย์ชาวอามไรต์องค์นี้ไม่ยอมให้อนุญาต "เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงกระทำจิตใจของสิโหนให้กระด้าง กระทำใจของพวกท่านให้แข็งไป เพื่อจะได้ทรงมอบเขาไว้ในมือของพวกท่าน" พระเจ้าทรงทำให้สิโหนต่อต้านพวกเขาเพื่อที่พระองค์จะประทอนชัยชนะยิ่งใหญ่แก่พวกเขา พระเจ้ายังทรงเตรียมตัวที่จะสำแดงสง่าราศีและฤทธิ์เดชของพระองค์รวมถึงหนุ่ใจประชากรของพระองค์เหมือนกับที่พระองค์ได้ทรงกระทำก่อนที่พวกเขาออกมาจากอียิปต์เมื่อสี่สิบปีก่อนนั้นด้วย พระองค์จึงทรงหนุ่ใจพวกเขาว่าพระองค์จะทรงยกสิโหนไว้ในมือของคนอิสราเอลเพื่อที่จะรับแผ่นดินของเขาเป็นมรดก

อพยพ 2:32-37 แล้วสิโหนยกออกมาต่อสู้กับเรา ทั้งท่านและพลโยธาทั้งหลายของท่านที่ตำบลยาฮาธา 33 และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลายได้ทรงมอบท่านไว้ต่อหน้าเรา และเราได้ตีทำลายท่านกับโอรสและพลโยธาทั้งหลายของท่านเสีย 34 ครั้งนั้นเราได้ยึดเมืองทั้งปวงของท่าน และเราได้ทำลายเสียสิ้น คือผู้ชายผู้หญิงและเด็กทั้งหลายในทุกเมือง ไม่มีหมีเหลือเลย 35 แต่ฝูงสัตว์เราได้ยึดมาเป็นของเรา ทั้งของริบได้ในเมืองเหล่านั้นที่เราตีมา 36 ตั้งแต่อาโรเออร์ที่อยู่ริมลุ่มแม่น้ำอารโนนและตั้งแต่เมืองที่อยู่ในลุ่มแม่น้ำนั้นจนถึงเมืองกิเลอาด ไม่มีเมืองใดที่ต่อต้านเราได้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราได้ทรงมอบทั้งหมดไว้แก่เรา 37 แต่ท่านทั้งหลายมิได้เข้าใกล้แผ่นดินคนอัมโมน คือฝั่งแม่น้ำยับบอกและเมืองที่อยู่บนภูเขา และที่ใดๆซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราตรัสห้ามเรานั้น"

โมเสสจึงบันทึกไว้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงมอบสิโหนไว้ต่อหน้าพวกเขาอย่างไรและพวกเขาได้ชัยชนะเสร็จสรรพอย่างไร โมเสสยังกล่าวด้วยว่าพวกเขาได้หลีกเลี่ยงพื้นที่เหล่านั้นอย่างระมัดระวังซึ่งพระเจ้าได้ทรงเตือนพวกเขาเกี่ยวกับอัมโมนและยับบอก

*****

ภาพรวมของพระราชบัญญัติ 3: โมเสสเตือนความจำคนอิสราเอลต่อไปถึงประวัติศาสตร์เมื่อเร็วๆ นี้ของพวกเขาขณะที่พวกเขาตั้งค่ายพักอยู่ในที่ราบโมอับ ก่อนเข้าไปใน

แผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้นั้น บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) บทนี้เกี่ยวกับการพิชิต โลกษัตริย์แห่งบา
ชานในข้อ 1-11; (2) คำบรรยายเกี่ยวกับแผ่นดินกิเลอาดและบาชานในข้อ 12-20 และ (3) คำ
หนุนใจของโมเสสที่มีต่อโยชูวาในข้อ 21-29

อพยพ 3:1-11 "เราทั้งหลายจึงได้ขึ้นไปขึ้นทางสู่เมืองบาชาน แล้วโลกษัตริย์
เมืองบาชานก็ออกมาสู้รบกับเรา ตัวโอเองและพลโยธาทั้งหมดของท่านมารบกับเราที่ตำบลเอเด
รี 2 แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'เจ้าอย่ากลัวเขาเลย เพราะเราจะมอบเขาแก่กับพลโยธา
ทั้งหมดของเขาและแผ่นดินของเขาไว้ในมือของเจ้า เจ้าจะกระทำแก่เขาเหมือนเจ้าได้กระทำแก่ลิ
โหนกษัตริย์ของคนอาโมไรต์ซึ่งอยู่ตำบลเฮโบนนั้น' 3 พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราจึงได้ทรง
มอบไว้ในมือของเรา ทั้งโลกษัตริย์เมืองบาชาน และพลโยธาทั้งหลายของท่าน และเราทั้งหลาย
ได้ฆ่าตีเขาจนไม่มีเหลือ 4 ครั้งนั้นเราทั้งหลายได้ตีเอาบ้านเมืองทั้งหลายของเขาจนไม่มีเหลือสัก
เมืองเดียวซึ่งเราไม่ได้ยึดมารวมหกลีบเมือง ดินแดนอารโกบทั้งหมด ซึ่งเป็นราชอาณาจักรของ
โลกษัตริย์เมืองบาชาน 5 บรรดาเมืองเหล่านี้เป็นเมืองที่มีกำแพงสูงโดยรอบ มีประตู มีดล
ประตู และยังมีเมืองอีกมากที่ไม่มีกำแพง 6 เราได้ตีทำลายสิ้น ได้ทำลายทุกๆเมืองเสียสิ้น รวมทั้ง
ผู้ชายผู้หญิงและเด็กทั้งหลาย เหมือนเราได้กระทำกับลิโหนกษัตริย์เมืองเฮโบนนั้น 7 แต่ฝูง
สัตว์ทั้งหมด และของริบได้ในเมืองเหล่านั้นเราได้ยึดมาเป็นของเรา 8 ครั้งนั้นเราได้ยึดแผ่นดิน
เสียจากมือของกษัตริย์ทั้งสองของคนอาโมไรต์ ผู้อยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ ตั้งแต่ลุ่มแม่น้ำ
อารโนนถึงภูเขาเฮอร์โมน 9 (ภูเขาเฮอร์โมนนั้นชาวไซดอนเรียกชื่อว่าสิริออน และชาวอาโมไรต์
เรียกชื่อว่าเสนิร์) 10 คือเมืองทั้งหลายในที่ราบสูง และกิเลอาดทั้งหมด และบาชานทั้งหมด จนถึง
สาเลคาห์และเอเดรี ซึ่งเป็นหัวเมืองแห่งราชอาณาจักรโอกในเมืองบาชาน 11 ด้วยยังเหลืออยู่แต่
โลกษัตริย์เมืองบาชานซึ่งเป็นพวกมนุษย์ยักษ์ ดุเดือด เตียงนอนของท่านทำด้วยเหล็ก เตียงนอน
นั้นไม่อยู่ที่เมืองรับบัทแห่งคนอัมโมนดอกหรือ ยาวตั้งเก้าศอก กว้างสี่ศอกขนาดศอกคนเรา

ขณะที่โมเสสกล่าวปิดท้ายบทสุดท้ายนี้เกี่ยวกับสรุปย่อประวัติศาสตร์ เขาก็บันทึกว่าคน
อิสราเอลได้ยกขึ้นต่อไปทางทิศเหนือและทางทิศตะวันออกของทะเลตายในพื้นที่ๆปัจจุบันรู้จัก
กันในชื่อจอร์แดน ที่นั่นพวกเขาเผชิญหน้ากับ โลก กษัตริย์แห่งบาชาน (ในภูมิศาสตร์ปัจจุบัน บา
ชานก็คงเป็นเขตแดนที่อยู่ทางทิศตะวันออกของอิสราเอลตอนกลาง หรือจอร์แดนทางตอน
เหนือ) พระเจ้าจึงทรงหนุนใจคนอิสราเอลในการที่พระองค์จะทรง "มอบเขาแก่กับพล โยธาทั้งหมด
ของเขาและแผ่นดินของเขาไว้ในมือของเจ้า เจ้าจะกระทำแก่เขาเหมือนเจ้าได้กระทำแก่ลิ โหน

กษัตริย์ของคนอาโมไรต์” พระเจ้าทรงกระทำเช่นนั้นจริงๆ ในการประทานชัยชนะเด็ดขาดแก่คนอิสราเอลเหนือบาซันและโอ๊กษัตริย์ของมัน

ดังนั้นคนอิสราเอลจึงยึดครองเขตแดนทางทิศตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนตั้งแต่แม่น้ำอาร์โนนในทิศใต้ไปจนถึงภูเขาเซอร์โมนในทิศเหนือ (ปัจจุบันในซีเรีย) พระเจ้ายังประทานเมืองเหล่านั้นทั้งหมดระหว่างทางให้แก่พวกเขาเพื่อเป็นส่วนหนึ่งของมรดกที่พวกเขาจะได้รับในแผ่นดินนั้นด้วย

มีบันทึกไว้ว่าโอ๊กเป็นมนุษย์ยักษ์คนสุดท้าย “เพียงนอนของท่านทำด้วยเหล็ก” ยาวเก้าศอกและกว้างสี่ศอก เตี้ยของชายผู้นี้ยาวมากกว่าสิบสามฟุตและกว้างหกฟุต เขาคงเป็นมนุษย์ยักษ์จริงๆ!

พบดู 3:12-17 แผ่นดินนี้ที่เรายึดครองได้ครั้งนั้น คือตั้งแต่เอโรเธอร์ ซึ่งอยู่ริมลุ่มแม่น้ำอาร์โนน และแดนเทือกเขากิเลอาดครึ่งหนึ่ง กับหัวเมืองทั้งหลายเหล่านั้น เราก็ได้ให้แก่คนรูเบนและคนกาต 13 ส่วนกิเลอาดที่ยังเหลืออยู่กับเมืองบาซันทั้งหมด ซึ่งเป็นราชอาณาจักรของโอ๊ก คือดินแดนอารโกบทั้งหมด เราก็ได้ให้ไว้กับครึ่งหนึ่งของคนตระกูลมนัสเสห์ ทั้งหมด เมืองบาซันนั้นเรียกว่าดินแดนของพวกมนุษย์ยักษ์ 14 ยาอีร์คนมนัสเสห์ก็ได้ดินแดนอารโกบทั้งหมด จนถึงเขตแดนเมืองชาวเกชูร์ และเมืองมาอาคาห์ และได้เรียกชื่อเมืองเหล่านั้นตามชื่อของตนว่า บาซันฮาโวทยาอีร์ จนถึงทุกวันนี้ 15 เมืองกิเลอาดนั้นเราให้แก่มาคีร์ 16 แก่คนรูเบน และคนกาตนั้นเราให้ตำบลตั้งแต่กิเลอาดถึงลุ่มแม่น้ำอาร์โนน ถือเอากลางลุ่มน้ำเป็นแดนเรื่อยมาถึงแม่น้ำยับบอกอันเป็นแดนของคนอัมโมน 17 ทั้งแถบที่ราบด้วย มีแม่น้ำจอร์แดนเป็นพรมแดน ตั้งแต่ทะเลคินเนเรทจนถึงทะเลแห่งที่ราบ คือทะเลเค็ม ที่อัสโดดปีสกาห์ ซึ่งอยู่ทิศตะวันออก

ขณะนั้นโมเสสได้ยกส่วนหนึ่งของเขตแดนที่ถูกพิชิตแล้วนี้ให้เป็นมรดกของตระกูลรูเบนและกาต เขตแดนกิเลอาด (ยังอยู่ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนอยู่เหมือนเดิม) ถูกยกให้แก่ครึ่งหนึ่งของคนตระกูลมนัสเสห์ นั่นคือ แผ่นดินของพวกมนุษย์ยักษ์ (น่าสนใจตรงที่ว่าสามสิบแปดปีก่อนหน้านั้น คนอิสราเอลไม่ยอมเข้าไปยึดแผ่นดินนั้นเป็นกรรมสิทธิ์เพราะกลัวพวกมนุษย์ยักษ์ บัดนี้ ดังที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ พระองค์ประทานชัยชนะยิ่งใหญ่แก่พวกเขาแม้เหนือ

พวกมนุษย์ยั๊กยั๊กก็ตาม ดังนั้น หลายตระกูลจึงได้รับมรดกเบื้องต้นในแผ่นดินแห่งพระสัญญาแล้ว

พบถุ 3:18-20 ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้บัญชาท่านทั้งหลายว่า `พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงให้ท่านทั้งหลายยึดครองแผ่นดินนี้ ทแกลัวทหารทั้งสิ้นของท่าน จงถืออาวุธยกเข้าไปก่อนคนอิสราเอลผู้เป็นที่น้องของท่าน 19 แต่ภรรยาของท่าน บุตรเล็กๆทั้งหลายของท่าน กับฝูงสัตว์ของท่าน (เพราะข้าพเจ้าทราบอยู่แล้วว่า ท่านทั้งหลายมีฝูงสัตว์เป็นอันมาก) จงอยู่ในเขตเมืองที่เรายกให้ท่านก่อน 20 กว่าพระเยโฮวาห์จะโปรดให้พี่น้องของท่านได้หยุดพักเหมือนได้ประทานแก่ท่านแล้ว จนเขาทั้งหลายจะยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ประทานแก่เขาที่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นแล้ว ท่านทั้งหลายต่างจึงจะกลับมายังที่อยู่ของตน ซึ่งข้าพเจ้าได้ให้แก่ท่านทั้งหลาย'

อย่างไรก็ตาม โมเสสเตือนความจำหลายตระกูลเหล่านี้ที่ได้รับที่ดินของตนบนฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนแล้วว่าพระเจ้าได้ทรงยกแผ่นดินนั้นทั้งหมดที่อยู่บนอีกฝั่งของแม่น้ำนั้นเพื่อยึดเป็นกรรมสิทธิ์ หลายตระกูลเหล่านี้จึงต้อง “ถืออาวุธยกเข้าไปก่อนคนอิสราเอลผู้เป็นที่น้องของท่าน” ลูกเมียของพวกเขาจะอยู่ต่อไปและดูแลฝูงสัตว์ของพวกเขาและเมืองต่างๆที่พวกเขาได้รับแล้ว อย่างไรก็ตาม พวกเขาต้องร่วมไปกับพี่น้องของพวกเขาในการพิชิตส่วนที่เหลือของแผ่นดินนั้นจนกว่าแผ่นดินนั้นทั้งหมดถูกพิชิต หลังจากนั้นพวกเขาค่อยกลับมาได้

พบถุ 3:21-22 ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้สั่งโยชูวาว่า `นัยน์ตาของท่านได้เห็นบรรดากิจการซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงกระทำแก่ยักษ์ตรียทั้งสองนั้นแล้ว ดังนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำแก่อาณาจักรทั้งปวงซึ่งท่านจะเข้าไปอยู่เช่นเดียวกัน 22 ท่านอย่าได้กลัวเขาเลย เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน พระองค์นั้นทรงสู้รบเพื่อท่าน'

เมื่อรู้ว่าโยชูวาจะสืบทอดตำแหน่งผู้นำคนต่อไปสำหรับการพิชิตแผ่นดินนั้น โมเสสจึงหันไปหาเขาและกล่าวว่า “นัยน์ตาของท่านได้เห็นบรรดากิจการซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงกระทำแก่ยักษ์ตรียทั้งสองนั้นแล้ว ดังนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำแก่อาณาจักรทั้งปวงซึ่งท่านจะเข้าไปอยู่เช่นเดียวกัน ท่านอย่าได้กลัวเขาเลย เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน พระองค์นั้นทรงสู้รบเพื่อท่าน” จะว่าไปแล้วโยชูวาก็เหมือนกับเป็นตัวแทนของคนรุ่นนั้นที่กำลังจะพิชิตแผ่นดินนั้นทั้งหมด พระเจ้าทรงเตือนให้เขาระลึกถึงชัยชนะเด็ดขาดเมื่อเร็วๆนี้

เหนือสิโหนและโอก ในแบบเดียวกัน พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะประทานชัยชนะแบบเดียวกันเมื่อพวกเขาข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปแล้ว ช่วงเป็นคำหนุนใจที่ดียิ่งนัก ไม่เห็นต้องกลัวเลย พระเจ้าจะทรงสู้เพื่อท่าน! จะว่าไปแล้วหลักการเดียวกันนี้ก็มีผลบังคับใช้อยู่จนถึงทุกวันนี้ในมัทธิว 28:20 และฮีบรู 13:5-6

อพย 3:23-25   ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้อ้อนวอนพระเยโฮวาห์ว่า 24 `โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์เพียงทรงสำแดงอำนาจและฤทธิ์พระหัตถ์ของพระองค์แก่ผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะมีพระเจ้าองค์ไหนเล่าในสวรรค์หรือในแผ่นดินโลกซึ่งสามารถกระทำการสำคัญ และการอิทธิฤทธิ์ดังพระองค์ได้ 25 ขอพระองค์ทรงโปรดอนุญาตให้ข้าพระองค์ข้ามไปคูแผ่นดินอันดีที่อยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น คูแดนเทือกเขางดามและเลบานอนด้วย'

เมื่อโมเสสได้เห็นชัยชนะเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ประทานให้เมื่อไม่นานมานี้ ขณะที่เขามองย้อนกลับไปถึงการที่พระเจ้าได้ทรงเลี้ยงดูและช่วยพวกเขาให้พ้นมาตลอดการเดินทางอพยพ และเมื่อเขาเห็นความมั่งคั่งและความอุดมสมบูรณ์ของแผ่นดินนั้นที่พระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้ เขาก็ “อ้อนวอนพระเยโฮวาห์” ความหมายก็คือ เขาทูลขอพระเมตตาของพระเจ้า โมเสสยังหวังที่จะได้เห็นแผ่นดินนั้นอยู่

คำอธิษฐานอันร้อนรนของเขาถูกกล่าวถึง “โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์เพียงทรงสำแดงอำนาจและฤทธิ์พระหัตถ์ของพระองค์แก่ผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะมีพระเจ้าองค์ไหนเล่าในสวรรค์หรือในแผ่นดินโลกซึ่งสามารถกระทำการตามพระราชกิจ และการอิทธิฤทธิ์ดังพระองค์ได้” โมเสสมองเห็นสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำมาแล้วและสง่าราศีของสิ่งที่รอคอยอยู่เบื้องหน้า

เขาจึงขอร้องพระเจ้าให้ทรงอนุญาตให้เขาได้เห็นแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้ นั่น “ขอพระองค์ทรงโปรดอนุญาตให้ข้าพระองค์ข้ามไปคูแผ่นดินอันดีที่อยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น คูแดนเทือกเขางดามและเลบานอนด้วย” คำภีร์ทาร์กัมส์ของยิวกล่าวว่า “แดนเทือกเขางดาม” ที่ว่านี้คือ ภูเขาโมริยาห์ซึ่งเป็นที่ๆกรุงเยรูซาเล็มและพระวิหารในอนาคตจะถูกสร้างขึ้นในเวลาต่อมา

อพย 3:26-29   แต่พระเยโฮวาห์ได้พระพิโรธต่อข้าพเจ้า เพราะท่านทั้งหลายเป็นเหตุ พระองค์จึงมิได้ทรงโปรดฟังข้าพเจ้า และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า `พอแล้ว เจ้าอย่า

ได้พูดกับเราด้วยเรื่องนี้ต่อไปเลย 27 เจ้าจงขึ้นไปถึงยอดเขาปีสกาห์ และเพ่งตาของเจ้าดูทิศตะวันตก ทิศเหนือ ทิศใต้ และทิศตะวันออก และดูแผ่นดินนั้นด้วยนัยน์ตาของเจ้า เพราะเจ้าจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้ไปไม่ได้เลย 28 แต่เจ้าจงกำชับโยชูวา จงสนับสนุนและชูใจของเขาให้เข้มแข็ง เพราะเขาจะต้องนำหน้าชนชาตินี้ข้ามไป และจะให้เราทั้งหลายเข้าถือกรรมสิทธิ์ในแผ่นดินที่เจ้าแลเห็นนั้น' 29 ฉะนั้นเราทั้งหลายจึงยังยืนอยู่ในหุบเขาตรงหน้าเบธเปโอร์"

โมเสสกล่าวถึงปฏิกิริยาตอบสนองของพระเจ้าว่าพระองค์ "ทรงพระพิโรธต่อข้าพเจ้า ... พระองค์จึงมิได้ทรงโปรดฟังข้าพเจ้า" พระเจ้ายังทรงบอกโมเสสอีกว่า "เจ้าอย่าได้พูดกับเราด้วยเรื่องนี้ต่อไปเลย" นี้เป็นแบบอย่างที่ชัดเจนอย่างหนึ่งของกรณีที่พระเจ้าทรงให้คำตอบว่า "ไม่" สำหรับคำอธิษฐาน พระเจ้ากลับสั่งโมเสสให้ขึ้นไปบนยอดเขาปีสกาห์ ซึ่งเป็นเขาสูงลูกหนึ่งที่อยู่ใกล้กับมุมทิศตะวันออกเฉียงเหนือของทะเลตายและติดกับที่ราบโมอับตรงข้ามกับเมืองเยรีโค ที่นั่นพระเจ้าจะทรงยอมให้โมเสสได้เห็นแผ่นดินนั้นจากไกลๆ แต่เขาไม่สามารถเข้าไปในแผ่นดินนั้นได้

แต่โมเสสจะต้อง "กำชับโยชูวา จงสนับสนุนและชูใจของเขาให้เข้มแข็ง เพราะเขาจะต้องนำหน้าชนชาตินี้ข้ามไป และจะให้เราทั้งหลายเข้าถือกรรมสิทธิ์ในแผ่นดินที่เจ้าแลเห็นนั้น" ที่นั่นพวกเขาตั้งค่ายพักอยู่ที่เบธเปโอร์ใกล้กับภูเขาปีสกาห์ซึ่งอยู่ไม่ห่างจากแม่น้ำจอร์แดน พระเจ้าจะทรงยอมให้โมเสสได้เห็นแผ่นดินนั้นแต่ไม่ได้เข้าไปในมัน ความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณของเขาปรากฏชัดเจน พระเจ้าทรงสั่งเขาให้หุนุนใจและกำชับโยชูวา ในฐานะเป็นผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อเขากระทำตามที่ได้รับสั่ง ไม่มีการสมเพชตัวเอง หรือความซึมเศร้าเพราะไม่ได้รับอนุญาตให้ได้เข้าไป และไม่มี ความอิจฉาที่โยชูวาได้รับสิทธิ์ให้ทำเช่นนั้นได้ด้วย โมเสสเป็นคนสัตย์ซื่อในวงศาวนทั้งหมดของเขา เขาปรนนิบัติพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อและอย่างเป็นผู้ใหญ่อารมณ์แบบเด็กๆ เช่น ความอิจฉาริษยา การสมเพชตัวเอง และความท้อใจไม่ใช่สิ่งที่เขายอมทนเลย

*****

ภาพรวมของพระราชบัญญัติ 4: บทที่ 4-6 ของหนังสือพระราชบัญญัติจริงๆ แล้วกล่าวซ้ำถึงพระราชบัญญัติก่อนที่คนอิสราเอลเข้าไปในแผ่นดินนั้น การเน้นความสำคัญอยู่ตรงที่การเชื่อฟังมันและพระพรซึ่งจะเกิดจากการทำเช่นนั้น ในบทที่ 4 มีการแบ่งย่อหน้าเนื้อหาได้ดังนี้ (1)

คำเตือนสติต่างๆ ให้เชื่อฟังและคำเตือนมิให้นับถือรูปเคารพในข้อ 1-23; (2) คำเตือนเพิ่มเติมให้ระวังการไม่เชื่อฟังพร้อมกับคำสัญญาต่างๆ เกี่ยวกับพระเมตตาในข้อ 24-40 และ (3) เมืองลี้ภัยต่างๆ ที่ถูกกำหนดไว้ในข้อ 41-49

พบถุ 4:1 "จะนั่นบัดนี้ โอิ คนอิสราเอลทั้งหลาย จงฟังกฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งข้าพเจ้าสอนท่านทั้งหลาย จงประพฤติตามเพื่อท่านทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่ และเข้าไปยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านประทานแก่ท่าน พระเจ้าทรงเรียกพระราชบัญญัติของพระองค์ว่าเป็น “กฎเกณฑ์และคำตัดสิน” อย่างแรกหมายถึงบัญญัติต่างๆ ของพระองค์และอย่างหลังหมายถึงความยุติธรรมของบัญญัติเหล่านั้น ประเด็นก็คือว่าในการประพฤติตามบัญญัติเหล่านั้น “เพื่อท่านทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่ และเข้าไปยึดครองแผ่นดิน” คำที่แปลว่า มีชีวิตอยู่ (ชายาห์) มีความหมายอย่างหนึ่งว่า ‘มีชีวิตอย่างเจริญรุ่งเรือง’ รวมถึงการได้รับพระพรจากการได้ครอบครองแผ่นดินนั้น โดยสมบูรณ์ด้วย ความจริงอันเรียบง่ายก็คือว่า หากชนชาติอิสราเอลเชื่อฟังพระเจ้า พวกเขา ก็จะได้รับพระพรและจำเริญ

พบถุ 4:2 ท่านทั้งหลายอย่าเสริมเติมคำที่ข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้และอย่าตัดออก เพื่อท่านทั้งหลายจะรักษาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่าน ชนชาติอิสราเอลถูกกำชับอย่างแข็งแรงมิให้ยุ่งย่ำกับพระวณะของพระเจ้าไม่ว่าจะแต่งเติมหรือตัดทอนจากความแท้จริงของมัน หลักการนี้คล้ายคลึงกับที่ถูกพบในวิวรณ์ 22:19 ซึ่งไปคู่ได้ ประเด็นสำคัญกว่าก็คือว่า “เพื่อท่านทั้งหลายจะรักษาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน” สิ่งที่น่ายำในหนังสือพระราชบัญญัติตลอดทั้งเล่มคือ การรักษาหรือเชื่อฟังพระวณะของพระเจ้า หลักการนั้นยังเป็นความจริงอยู่จนถึงทุกวันนี้

พบถุ 4:3-5 นัยน์ตาของท่านทั้งหลายได้เห็นการซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำ เพราะเหตุพระบาอัลเปโออร์แล้ว ด้วยว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายได้ทรงทำลายบรรดาคนที่ติดตามพระบาอัลเปโออร์จากท่ามกลางท่าน 4 แต่ท่านทั้งหลายผู้ที่ยึดพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายมั่นคงอยู่ทุกคนได้มีชีวิตอยู่ถึงวันนี้ 5 ดูเถิด ข้าพเจ้าได้สั่งสอนกฎเกณฑ์และคำตัดสินแก่ท่าน ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าได้ทรงบัญชาข้าพเจ้าไว้ เพื่อท่านทั้งหลายจะกระทำตามในแผ่นดินซึ่งท่านทั้งหลายกำลังเข้าไปยึดครองนั้น

โมเสสเตือนความจำชนชาติอิสราเอลสั้นๆถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับคนเหล่านั้นที่ทำการล่วงประเวณีหรือไหว้รูปเคารพในเรื่องบาอัลเปโออร์ ดู กัณดารวิถี 25 อย่างไรก็ตามคนเหล่านั้นที่รักษาความบริสุทธิ์ของตนไว้และเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้ายังมีชีวิตอยู่จนถึงวันนั้น โมเสสเตือนความจำพวกเขาอีกว่าสิ่งที่เขาได้สอนพวกเขาเหล่านั้นเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาขณะที่พวกเขาจะเข้าไปในแผ่นดินนั้น

อพยพ 4:6-9 จงรักษากฎเหล่านั้นและกระทำตาม เพราะนี่เป็นสติปัญญาของท่านทั้งหลายและความเข้าใจของท่านทั้งหลายท่ามกลางสายตาของชนชาติทั้งหลาย ซึ่งจะได้อินถึงกฎเกณฑ์เหล่านั้นแล้วเขาจะกล่าวว่า ‘แน่ทีเดียวประชาชาติใหญ่นี้เป็นชนชาติที่มีปัญญาและความเข้าใจ’ 7 เพราะมีประชาชาติใหญ่ชาติใดเล่าซึ่งมีพระเจ้าอยู่ใกล้ตน อย่างกับพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเราทรงอยู่ใกล้เราในสิ่งสารพัดเมื่อเราร้องทูลต่อพระองค์ 8 และมีประชาชาติใหญ่ชาติใดเล่า ซึ่งมีกฎเกณฑ์และคำตัดสินอันชอบธรรมอย่างกับพระราชบัญญัติทั้งหมดนี้ ซึ่งข้าพเจ้าได้ตั้งไว้ต่อหน้าท่านทั้งหลายในวันนี้ 9 แต่จงระวังตัว และรักษาจิตวิญญาณของตัวให้ดีเกรงว่าพวกท่านจะลืมนั่นซึ่งนัยน์ตาได้เห็นนั้น และเกรงว่าสิ่งเหล่านั้นจะหันไปเสียจากใจของท่านตลอดวันคืนแห่งชีวิตของพวกท่าน จงสอนเรื่องเหล่านี้ให้แก่ลูกของพวกท่านและหลานของพวกท่านว่า

การเน้นย้ำอยู่ที่การเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้าอีกครั้ง นั่นคือ “จงรักษากฎเหล่านั้นและกระทำตาม” โมเสสกล่าวต่อไปว่าในการเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า ความเชื่อฟังของพวกเขาก็กลายเป็น “สติปัญญาของท่านทั้งหลายและความเข้าใจของท่านทั้งหลายท่ามกลางสายตาของชนชาติทั้งหลาย” เมื่อชนต่างชาติทั้งหลายที่อยู่รอบตัวพวกเขาเริ่มตระหนักถึงพระราชบัญญัติของพระเจ้าสำหรับพวกเขา คนเหล่านั้นก็จะยอมรับว่าพวกเขาเป็นชนชาติที่มีปัญญาและยิ่งใหญ่ขนาดไหน แม้กระนั้น ประเด็นสำหรับคนอิสราเอลก็คือพวกเขาจะต้องเชื่อฟัง มันจะกลายเป็นสติปัญญาและความเข้าใจของพวกเขา

นอกจากนี้ โมเสสกล่าวอย่างเป็นคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบว่าไม่มีชนชาติอื่นที่มี “พระเจ้าอยู่ใกล้ตน อย่างกับพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเราทรงอยู่ใกล้เราในสิ่งสารพัดเมื่อเราร้องทูลต่อพระองค์” นอกจากนี้ ไม่มีชนชาติใดที่มี “กฎเกณฑ์และคำตัดสินอันชอบธรรมอย่างกับพระราชบัญญัติทั้งหมดนี้” ช่างเป็นสิทธิพิเศษที่ได้มีและติดพันอยู่กับพระวจนะอันชอบธรรมของพระเจ้า!

โมเสสจึงเตือนสติชนชาติอิสราเอลว่า “จงระวังตัว และรักษาจิตวิญญาณของตัวให้ดี เกรงว่าพวกท่านจะลืมสิ่งซึ่งนัยน์ตาได้เห็นนั้น และเกรงว่าสิ่งเหล่านั้นจะหันไปเสียจากใจของ ท่าน” สรุปลก็คือ โมเสสหนุนใจชนชาติอิสราเอลให้ฝึกคนที่จะระวังรักษาพระวณะของพระเจ้า ไว้เกรงว่าพวกเขาจะลืมมันเสีย เขาเตือนสติพวกเขาต่อไปให้สั่งสอนสิ่งเหล่านั้น (นั่นคือ กฎ เกณฑ์และคำตัดสินของพระเจ้า) แก่ “ลูกของพวกท่านและหลานของพวกท่าน” หลักการนี้ถูก กล่าวชัดเจนที่วบบิดามารดาโดยทั่วไป (โดยเฉพาะผู้เป็นบิดา) จะต้องสอนสิ่งต่างๆของพระเจ้า แก่บุตรและหลานของพวกเขา

พบดู 4:10-22   ในวันนี้ที่พวกท่านได้ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้า ของพวกท่านที่โฮเรบ พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงรวบรวมประชาชนให้เข้ามาต่อหน้า เรา เพื่อเราจะให้เขาได้ยินคำของเรา เพื่อเขาทั้งหลายจะได้ฝึกคนที่จะยำเกรงเราตลอดวันคืนที่ เขามีชีวิตอยู่ในโลก และเพื่อว่าเขาจะได้สอนลูกหลานของเขาด้วย’ 11 ท่านทั้งหลายได้เข้ามาใกล้ ยืนอยู่ที่เชิงภูเขา และภูเขานั้นมีเพลิงลุกขึ้นถึงท้องฟ้า มีความมืด เมฆ และความมืดคลุมอยู่ 12 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านทั้งหลายออกมาจากท่ามกลางเพลิง ท่านทั้งหลายได้ยืนสำเนียง พระวณะ แต่ไม่เห็นรูปลักษณะ มิแต่ได้ยืนพระสุรเสียงเท่านั้น 13 และพระองค์ทรงประกาศ พันธสัญญาของพระองค์แก่ท่าน ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาให้ท่านทั้งหลายปฏิบัติตามคือ พระ บัญญัติสิบประการ และพระองค์ทรงจารึกพระบัญญัตินั้นไว้บนศิลาสองแผ่น 14 ในครั้งนั้นพระ เยโฮวาห์ทรงบัญชาให้ข้าพเจ้าสั่งสอนกฎเกณฑ์และคำตัดสินแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลาย จะได้กระทำตามในแผ่นดินซึ่งท่านกำลังจะเข้าไปยึดครองนั้น 15 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจง ระวังตัวให้ดี เพราะในวันนี้พวกท่านไม่เห็นลักษณะอันใด เมื่อพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านทั้ง หลายที่โฮเรบจากท่ามกลางเพลิง 16 เกรงว่าท่านทั้งหลายจะหลงทำรูปเคารพแกะสลักสำหรับตัว ท่านทั้งหลายเป็นลักษณะสิ่งหนึ่งสิ่งใด เป็นรูปตัวผู้หรือตัวเมีย 17 เหมือนสัตว์เดียรัจฉานอย่าง ใดในโลก เหมือนนกที่มีปีกบินไปในอากาศ 18 เหมือนสิ่งใดๆที่คลานอยู่บนดิน เหมือนปลาอย่าง ใดที่อยู่ในน้ำใต้แผ่นดินโลก 19 เกรงว่าพวกท่านจะเงยหน้าขึ้นดูท้องฟ้าและเมื่อท่านเห็นดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาว คือบริวารของท้องฟ้า พวกท่านจะถูกรบกวนให้หันมัสการและ ปรนนิบัติสิ่งเหล่านั้น เป็นสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านทรงแบ่งแก่ชนชาติทั้งหลาย ทั่วใต้ฟ้าทั้งสิ้น 20 แต่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกท่านทั้งหลายและนำท่านออกมาจากเตาเหล็ก คือ จากอียิปต์ ให้เป็นประชาชนในกรรมสิทธิ์ของพระองค์ อย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ 21 ยิ่งกว่านั้น

เพราะท่านทั้งหลายเป็นเหตุ พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธต่อข้าพเจ้า และทรงบัญญัติว่าข้าพเจ้า จะไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน และข้าพเจ้าจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายประทานแก่ท่านให้เป็นมรดก 22 แต่ข้าพเจ้าจะตายเสียในแผ่นดินนี้ ข้าพเจ้าจะไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน แต่ท่านทั้งหลายจะได้ข้ามไป และถือแผ่นดินนั้นเป็นกรรมสิทธิ์

โมเสสเล่าย้อนแบบสั้นๆถึงเหตุการณ์เหล่านั้นที่โฮรบ (ภูเขาซีนาย) นั่นคือ สารสำคัญของพระราชบัญญัติ พันธสัญญาของพระเจ้ากับชนชาติอิสราเอล บัญญัติสิบประการ การห้ามมิให้นำรูปเคารพ และการห้ามมิให้โมเสสเข้าไปในแผ่นดินนั้น

พบญ 4:23-24 จงระวังตัวให้ดี เกรงว่าท่านทั้งหลายจะลืมพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้แก่ท่าน และสร้างรูปเคารพสลักเป็นสัญลักษณ์หนึ่งสิ่งใดซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงห้ามไว้ในวัน 24 เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเป็นเพลิงที่เผาผลาญ เป็นพระเจ้าผู้ทรงหวงแหน

โมเสสจึงเตือนสติชนชาติอิสราเอลอีกครั้งว่า “จงระวังตัวให้ดี เกรงว่าท่านทั้งหลายจะลืมพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้แก่ท่าน และสร้างรูปเคารพสลักเป็นสัญลักษณ์หนึ่งสิ่งใดซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงห้ามไว้ในวัน” เขาปิดท้ายคำสั่งนี้ด้วยคำเตือนที่เป็นกลาง “เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเป็นเพลิงที่เผาผลาญ เป็นพระเจ้าผู้ทรงหวงแหน” ความหมายที่สำคัญกว่าก็คือว่า พระเจ้ามิใช่ผู้ที่เราควรจะไปขู่ พระองค์ทรงสามารถทำลายประชากรของพระองค์ได้ด้วยไฟเหมือนที่พระองค์ทรงกระทำมาแล้วหลายครั้งตลอดการเดินทางอพยพ พระองค์ทรงหวงแหนพระนามอันบริสุทธิ์ของพระองค์ ดู ฮีบรู 12:29

พบญ 4:25-28 เมื่อพวกท่านมีลูกและมีหลานและได้อยู่ในแผ่นดินนั้นมาช้านาน และท่านกระทำตัวให้เสื่อมทรามโดยการทำรูปเคารพสลักเป็นสัญลักษณ์สิ่งใด และกระทำชั่วในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ซึ่งเป็นการขู่ให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธ 26 ข้าพเจ้าขออัญเชิญฟ้าและดินมาเป็นพยานกล่าวโทษท่านในวันนี้ว่า ท่านทั้งหลายจะพินาศอย่างสิ้นเชิงจากแผ่นดิน ซึ่งท่านทั้งหลายกำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยึดครองนั้น ท่านจะไม่ได้อยู่ในแผ่นดินนั้นนาน แต่ท่านจะถูกทำลายอย่างสิ้นเชิง 27 และพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายกระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย และท่านทั้งหลายจะเหลือจำนวน

น้อยในท่ามกลางประชาชาติซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไลให้ท่านเข้าไปอยู่นั้น 28 ณ ที่นั่นท่านทั้งหลายจะปรนนิบัติพระที่ทำได้ด้วยไม้และศิลา เป็นงานที่มีคนทำไว้ ซึ่งไม่ดู ไม่ฟัง ไม่รับประทาน ไม่ดมกลิ่น

โมเสสเตือนชนชาติอิสราเอลอย่างจริงจังว่าหากลูกหลานของพวกเขาในแผ่นดินนั้นหลงไปกราบไหว้รูปเคารพ เขาก็อัญเชิญ “ฟ้าและดินมาเป็นพยานกล่าวโทษท่านในวันนี้ว่า ท่านทั้งหลายจะพินาศอย่างสิ้นเชิงจากแผ่นดิน ซึ่งท่านทั้งหลายกำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยังนครองนั้น ท่านจะไม่ได้อยู่ในแผ่นดินนั้นนาน แต่ท่านจะถูกทำลายอย่างสิ้นเชิง” นอกจากนี้ เขาเตือนว่าหลังจากนั้นพระเจ้าจะทรงทำให้พวกเขากระจัดกระจายไปท่ามกลางประชาชาติต่างๆจนกระทั่งพวกเขาเหลือจำนวนน้อย ที่นั่นพวกเขาสามารถปรนนิบัติพระอื่นๆได้ตามใจชอบ “ซึ่งไม่ดู ไม่ฟัง ไม่รับประทาน ไม่ดมกลิ่น” ตรงนี้ไม่เพียงมีคำพยากรณ์เกี่ยวกับการกระจัดกระจายไปในอนาคตเพราะการไหว้รูปเคารพเท่านั้น แต่ยังมีกรกล่าวเสียดสีถึงความโง่เขลาของรูปเคารพด้วยการกระจัดกระจายไปเกิดขึ้นจริงครั้งแรกกับอาณาจักรฝายเหนือเพราะการไหว้รูปเคารพของพวกเขาและต่อมาก็เกิดกับยูดาห์เพราะการละทิ้งความจริงของมัน

พบดู 4:29-31 แต่ ณ ที่นั่นแหละท่านทั้งหลายจะแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ถ้าพวกท่านค้นหาพระองค์ด้วยสุดจิตและสุดใจ พวกท่านจะพบพระองค์ 30 เมื่อพวกท่านมีความทุกข์ลำบาก ซึ่งสิ่งสารพัดเหล่านี้มาถึงท่าน ในกาลภายหลัง ถ้าพวกท่านจะกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ 31 (เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายเป็นพระเจ้าผู้ทรงกอปรด้วยพระเมตตา) พระองค์จะไม่ทรงละทิ้งหรือทำลายท่านทั้งหลาย หรือลี้มพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษของท่านโดยการปฏิญาณ

อย่างไรก็ตามโมเสสกล่าวล่วงหน้าต่อไปว่าหากชนชาติอิสราเอลขณะตกเป็นเชลยอยู่ในประชาชาติต่างๆจากที่นั่นจะยอม “แสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ถ้าพวกท่านค้นหาพระองค์ด้วยสุดจิตและสุดใจ พวกท่านจะพบพระองค์” นอกจากนี้ แม้หากพวกเขาได้ถูกพิพากษาโดยถูกทำให้กระจัดกระจายไปยังดินแดนต่างด้าวเพราะการไหว้รูปเคารพของพวกเขา ในกาลภายหลัง “ถ้าพวกท่านจะกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์” โมเสสก็แทรกความจริงหนึ่งอันแสนวิเศษไว้ตรงนี้ “(เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายเป็นพระเจ้าผู้ทรงกอปรด้วยพระเมตตา) พระองค์จะไม่ทรงละทิ้งหรือ

ทำลายท่านทั้งหลาย หรือล้มพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษของท่านโดยการปฏิญาณ” ช่างเป็นพระสัญญาอันแสนวิเศษ พระเจ้าทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตาและทรงสัตย์ซื่อ

พบยู 4:32-38 เพราะบัดนี้จึงถามดูเถิดว่า ในกาลวันที่ล่วงมาแล้วนั้น คือวันที่อยู่ก่อนท่านทั้งหลาย ตั้งแต่วันที่พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ไว้บนโลก และถามดูจากฟ้าข้างนี้ถึงฟ้าข้างโน้นว่า เคยมีเรื่องใหญ่โตอย่างนี้เกิดขึ้นบ้างหรือ หรือเคยได้ยินถึงเรื่องอย่างนี้บ้างหรือ 33 มีชนชาติใดได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าตรัสออกมาจากท่ามกลางเพลิง ดังที่ท่านได้ยินและยังมีชีวิตอยู่ได้ 34 หรือมีพระเจ้าองค์ใดได้ทรงเพียรพยายามไปนำประชาชาติหนึ่งจากท่ามกลางอีกประชาชาติหนึ่งด้วยการล่องใจ ด้วยการทําหมายสำคัญ ด้วยการมหัศจรรย์ ด้วยการสงคราม ด้วยพระหัตถ์ทรงฤทธิ์ และด้วยพระกรที่ทรงเหยียดออก และด้วยเหตุที่น่ากลัวยิ่ง ตามสิ่งสารพัดซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงกระทำเพื่อท่านในอียิปต์ต่อหน้าต่อตาท่าน 35 ที่ได้ทรงลำแดงแก่ท่านทั้งหลายนั้นก็เพื่อท่านจะได้ทราบว่ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้านอกจากพระองค์แล้ว ไม่มีพระเจ้าอื่นใดอีกเลย 36 พระองค์ทรงโปรดให้พวกท่านได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์จากฟ้าสวรรค์ เพื่อว่าท่านจะอยู่ในวินัยปกครอง พระองค์ทรงโปรดให้ท่านเห็นเพลิงใหญ่ของพระองค์ในโลก และพวกท่านได้ยินพระวณะของพระองค์จากกองเพลิง 37 และเพราะพระองค์ทรงรักบรรพบุรุษของพวกท่าน จึงทรงเลือกเชื้อสายของเขามา ภายหลังเขา และทรงพาท่านออกจากอียิปต์ท่ามกลางสายพระเนตรของพระองค์ ด้วยเดชานุภาพยิ่งใหญ่ของพระองค์ 38 ทรงขับไล่ประชาชาติที่ใหญ่กว่าและมีกำลังมากกว่าพวกท่านเสียให้พ้นหน้าท่าน และนำท่านเข้ามา และทรงประทานแผ่นดินของเขาให้แก่ท่านเป็นมรดกตั้งทุกวันนี้

โมเสสจึงถามคำถามนี้ว่าตั้งแต่สมัยเริ่มต้นของกาลเวลาเคยมีอย่างนี้บ้างไหมในการที่พระเจ้าตรัสโดยตรงกับชนชาติหนึ่งและพวกเขาได้ยินและยังมีชีวิตอยู่ หรือมีที่ไหนอีกที่พระเจ้าทรงแสวงหาที่จะช่วยชนชาติหนึ่งให้พ้นจากท่ามกลางอีกชนชาติหนึ่งโดยการอัศจรรย์ต่างๆอันเปี่ยมด้วยฤทธิ์ มีแต่ชนชาติอิสราเอลเท่านั้นที่ประสบกับสิ่งเหล่านี้ “เพื่อท่านจะได้ทราบว่ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้านอกจากพระองค์แล้ว ไม่มีพระเจ้าอื่นใดอีกเลย” พระองค์ทรงเผยพระองค์เองแก่พวกเขาจากฟ้าสวรรค์โดยพระสุรเสียง บนพื้นแผ่นดินโลกพระองค์ทรงลำแดงเพลิงอันใหญ่ของพระองค์และพวกเขาได้ยินบรรดาพระวณะของพระองค์จากเพลิงนั้น

แรงจูงใจก็คือ “เพราะพระองค์ทรงรักบรรพบุรุษของพวกท่าน จึงทรงเลือกเชื้อสายของ
เขาที่มาภายหลังเขา และทรงพาท่านออกจากอียิปต์ท่ามกลางสายพระเนตรของพระองค์ ด้วย
เดชานุภาพยิ่งใหญ่ของพระองค์” นอกจากนี้ ในไม่ช้าพระองค์จะทรงขับไล่ประชาชาติเหล่านั้น
ที่มีกำลังมากกว่าพวกเขาออกไปและยกแผ่นดินของคนเหล่านั้นให้แก่พวกเขาเป็นมรดก

อพยพ 4:39-40 เหตุฉะนั้นจงทราบเสียในวันนี้ และตรึกรตรองอยู่ในใจว่า พระเยโฮ
วาทรงเป็นพระเจ้าในฟ้าสวรรค์เบื้องบนและบนแผ่นดินเบื้องล่าง ห้ามพระเจ้าอื่นใดอีกไม่เลย
40 เพราะฉะนั้นพวกท่านจงรักษากฎเกณฑ์และพระบัญญัติของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาแก่
ท่านในวันนี้ เพื่อท่านและลูกหลานที่เกิดมาภายหลังท่านจะไปดีมาดี และวันคืนของท่านจะ
ยืนนานอยู่ในแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาทรงเป็นพระเจ้าของพวกท่านประทานแก่ท่านเป็นนิรันดร์นั้น ”

โมเสสจึงเตือนสติคนอิสราเอลว่า “เหตุฉะนั้นจงทราบเสียในวันนี้ และตรึกรตรองอยู่ใน
ใจว่า พระเยโฮวาทรงเป็นพระเจ้าในฟ้าสวรรค์เบื้องบนและบนแผ่นดินเบื้องล่าง ห้ามพระเจ้า
อื่นใดอีกไม่เลย” ความจริงที่เรียบง่ายแต่ลึกซึ้งก็คือว่า พระเยโฮวาทรงเป็นพระเจ้าในทั้งฟ้า
สวรรค์และแผ่นดินโลก ไม่มีพระเจ้าอื่นอีก!

ข้อสรุปอันชัดเจนจนถึงทุกวันนี้ก็คือ “พวกท่านจงรักษากฎเกณฑ์และพระบัญญัติของ
พระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาแก่ท่านในวันนี้ เพื่อท่านและลูกหลานที่เกิดมาภายหลังท่านจะไปดี
มาดี และวันคืนของท่านจะยืนนานอยู่ในแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาทรงเป็นพระเจ้าของพวกท่านประทาน
แก่ท่านเป็นนิรันดร์” แม้ว่าเราในฐานะคริสตจักรแห่งพระคัมภีร์ใหม่ไม่ได้อยู่ภายใต้พันธสัญญา
และบทบัญญัติต่างๆที่พระเจ้าประทานให้แก่ชนชาติอิสราเอล แต่หลักการเรื่องความเชื่อฟังพระ
วณะของพระเจ้ายังอยู่เหมือนเดิม แม้ว่าเราไม่ได้อยู่ใต้บัญญัติของโมเสส แต่เราก็คืออยู่ภายใต้
บัญญัติของพระคริสต์และบัญญัติด้านศีลธรรมสากลของพระเจ้าอย่างแน่นอน

พระสัญญาอันเปี่ยมด้วยพระพรก็ยังเหมือนเดิมจนถึงทุกวันนี้พร้อมกับคำกำชับให้
ทำตามคำสั่งสอน เมื่อประชากรของพระเจ้าเชื่อฟังพระวณะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับพวกเขา
พวกเขาและลูกหลานของพวกเขาก็จะประสบสิ่งที่ดี มันไม่เพียงจะนำมาซึ่งคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น
เท่านั้น แต่ยังรวมถึงปริมาณชีวิตที่เพิ่มขึ้นด้วย กล่าวสั้นๆก็คือ หลักการนี้ยังมีอยู่เหมือนเดิม นั่น
คือ พระเจ้าทรงอวยพรความเชื่อฟัง ที่ควรหมายเหตุไว้เป็นพิเศษก็คือว่า ความเชื่อฟังของบิดา
มารดาจะถูกถ่ายทอดไปยังบุตรหลานของพวกเขาด้วย ส่วนหนึ่งแล้วนี่เป็นพระพรทั่วไป นั่นคือ

คุณภาพชีวิตผ่านการปฏิบัติตามหลักการต่างๆ ในพระคัมภีร์ อย่างไรก็ตาม ที่ถูกสื่ออย่างชัดเจนก็คือ พระพรพิเศษของพระเจ้าสำหรับคนเหล่านั้นที่มุ่งมั่นตั้งใจที่จะเชื่อฟังพระวาทะของพระองค์ ช่างเป็นหลักการที่ดีสำหรับบิดามารดาที่เป็นคริสเตียน! การเชื่อฟังพระวาทะของพระเจ้าจะเพิ่มพูนพระพรของพระเจ้าที่จะมีแก่บุตรหลานของพวกเขา! หากไม่มีแรงจูงใจอื่นเพื่อที่จะเชื่อฟัง นั่นก็ควรที่จะเพียงพอแล้ว

พบดู 4:41-43 แล้วโมเสสกำหนดหัวเมืองทางดวงอาทิตย์ขึ้นฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้สามหัวเมือง 42 เพื่อผู้ใดที่ฆ่าคนจะได้หลบหนีไปอยู่ที่นั่น คือผู้ที่ฆ่าเพื่อนบ้านโดยมิได้เจตนา โดยมิได้เกลียดชังเขาแต่ก่อน และเมื่อหนีไปอยู่ในเมืองนี้เมืองใดเมืองหนึ่งก็จะรอดชีวิต 43 หัวเมืองเหล่านี้คือเมืองเบเชอร์อยู่ในถิ่นทุรกันดารบนที่ราบสูงสำหรับคนรูเบน และเมืองราโมทที่กิเลอาดสำหรับคนกาด และเมืองโกลานในบาซานสำหรับคนมนัสเสห์

ขณะที่พวกเขาออกอัยการได้รับอนุญาตจากพระเจ้าที่จะเข้าไปในแผ่นดินนั้น โมเสสก็มอบหมายเมืองลี้ภัยสามแห่งบนฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนสำหรับคนเหล่านั้นที่ถูกกล่าวหาว่าก่อเหตุฆาตกรรม นั่นคือ “เมืองเบเชอร์อยู่ในถิ่นทุรกันดารบนที่ราบสูงสำหรับคนรูเบน และเมืองราโมทที่กิเลอาดสำหรับคนกาด และเมืองโกลานในบาซานสำหรับคนมนัสเสห์”

พบดู 4:44-49 ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติที่โมเสสได้ตั้งไว้ต่อหน้าคนอิสราเอล 45 เหล่านี้เป็นพระโอวาท เป็นกฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งโมเสสกล่าวแก่คนอิสราเอลเมื่อเขาออกจากอียิปต์แล้ว 46 ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ที่หุบเขาตรงข้ามเบธเปโอร์ ในแผ่นดินของสิโหน กษัตริย์คนอาโมไรต์ ผู้อยู่ที่เฮชบอนซึ่งโมเสสและคนอิสราเอลได้ตีฟ่ายไปครั้งเมื่อออกมาจากอียิปต์แล้ว 47 คนอิสราเอลได้เข้ายึดแผ่นดินของท่านและแผ่นดินของโอกษัตริย์เมืองบาซาน เป็นกษัตริย์สององค์ของคนอาโมไรต์ ผู้อยู่ทางดวงอาทิตย์ขึ้นฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ 48 ตั้งแต่อาโรเออร์ที่อยู่ริมลุ่มแม่น้ำอารโนน ไปจนถึงภูเขาสิออน คือเฮอร์โมน 49 รวมกับที่ราบทั้งหมดซึ่งอยู่ฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ จนถึงทะเลแห่งที่ราบ ที่น้ำพุแห่งปีสกาห์

ขณะที่พระราชบัญญัติกำลังจะถูกกล่าวซ้ำก่อนที่พวกเขาจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปในแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้ นั่น โมเสสก็ประกาศว่า “เหล่านี้เป็นพระโอวาท เป็นกฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งโมเสสกล่าวแก่คนอิสราเอลเมื่อเขาออกจากอียิปต์แล้ว” เขากล่าวสั้นๆว่าตอนนั้นพวกเขา

เขาอยู่ที่ไหน นั่นคือ เบธเปโอร์ “รวมกับที่ราบทั้งหมด ซึ่งอยู่ปากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ข้างนี้ จนถึงทะเลแห่งที่ราบ ที่น้ำพุแห่งบิสกาห์”

*****

ภาพรวมของพระราชบัญญัติ 5: ในบทนี้ พันธสัญญาพื้นฐานระหว่างพระเจ้ากับชนชาติอิสราเอลถูกกล่าวซ้ำ บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) พันธสัญญานั้นที่โฮเรบถูกกล่าวซ้ำในข้อ 1-5; (2) บัญญัติสิบประการถูกทวนซ้ำในข้อ 6-22 และ (3) คำขอของชนชาตินั้นที่พระราชบัญญัติจะถูกมอบไว้ผ่านทางโมเสสในข้อ 23-33

พบทู 5:1 ที่นั่นในที่ราบ โมอับ โมเสสได้เรียกคนอิสราเอลทั้งหมดเข้ามา แล้วกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "โอ คนอิสราเอลทั้งหลาย จงฟังกฎเกณฑ์และคำตัดสิน ซึ่งข้าพเจ้ากล่าวให้เข้าหูของท่านทั้งหลายในวันนี้ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เรียนรู้ รักษาไว้และกระทำตาม ประเด็นหลักนั้นมีสามประการ นั่นคือ (1) ที่จะเรียนรู้พระวณะของพระเจ้า (2) ที่จะรักษาและเชื่อฟังพระวณะของพระองค์ และ (3) ที่จะประพฤติตามพระวณะนั้น

พบทู 5:2-5 พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทรงกระทำพันธสัญญากับเราทั้งหลายที่โฮเรบ 3 มิใช่พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำพันธสัญญานี้กับบรรพบุรุษของเราทั้งหลาย แต่ทรงกระทำกับเรา คือเราทั้งหลายผู้มีชีวิตอยู่ที่นั่นในวันนี้ 4 พระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านทั้งหลายที่ภูเขานั้นจากท่ามกลางเพลิงหน้าต่อหน้า 5 (ครั้งนั้นข้าพเจ้ายืนอยู่ระหว่างพระเยโฮวาห์กับท่านทั้งหลาย เพื่อจะประกาศพระวณะของพระเยโฮวาห์แก่ท่านทั้งหลาย เพราะท่านทั้งหลายกลัวเพลิง จึงมิได้ขึ้นไปบนภูเขา) พระองค์ตรัสว่า

ในฐานะเป็นการเกริ่นนำเข้าสู่การกล่าวซ้ำบัญญัติสิบประการ โมเสสก็เล่าทวนสั้นๆถึงประวัติศาสตร์ของชนชาติอิสราเอลในการที่พระเจ้าได้ทรงกระทำพันธสัญญานี้กับพวกเขาที่ภูเขาซีนาย (โฮเรบ) พันธสัญญานั้นไม่ได้ถูกกระทำกับบรรพบุรุษของพวกเขา แต่กระทำกับคนเหล่านั้นที่ยืนอยู่ต่อหน้าเขาวันนั้น เขาเตือนความจำพวกเขาว่าพระเจ้าได้ตรัสกับพวกเขาหน้าต่อหน้าที่ภูเขาซีนายและเขาได้ยืนอยู่ระหว่างองค์พระผู้เป็นเจ้ากับพวกเขาในขณะนั้นเพื่อส่งต่อสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสกับพวกเขา

พบย 5:6-21

‘เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้นำเจ้าออกจากแผ่นดิน อียิปต์ออกจากเรือนทาส 7 อย่ามีพระอื่นใดนอกเหนือจากเรา 8 อย่าทำรูปเคารพสักสำหรับตน เป็นรูปสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งมีอยู่ในฟ้าเบื้องบน หรือซึ่งมีอยู่ที่แผ่นดินเบื้องล่าง หรือซึ่งมีอยู่ในน้ำใต้ แผ่นดิน 9 อย่ากราบไหว้หรือปรนนิบัติรูปเหล่านั้น เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เป็นพระเจ้าที่หวงแหน ให้โทษเพราะความชั่วช้าของบิดาตกทอดไปถึงลูกหลานของผู้ที่ชังเรา จนถึงสามชั่วสี่ชั่วอายุคน 10 แต่แสดงความเมตตาต่อคนที่รักเรา และรักษาบัญญัติของเรา จนถึง พันชั่วอายุคน 11 อย่าออกพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าอย่างไร้ประโยชน์ เพราะผู้ที่ออก พระนามพระองค์อย่างไร้ประโยชน์นั้น พระเยโฮวาห์จะทรงถือว่าไม่มีโทษก็หาไม่ได้ 12 จงถือวัน สะบาโต ถือเป็นวันบริสุทธิ์ ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าทรงบัญชาไว้แก่เจ้า 13 จงทำการ งานทั้งสิ้นของเจ้าหกวัน 14 แต่วันที่เจ็ดนั้นเป็นสะบาโตของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ในวัน นั้นอย่ากระทำการงานใดๆ ไม่ว่าตัวเอง หรือบุตรชาย บุตรสาวของเจ้า หรือทาสทาสีของเจ้า หรือวัวของเจ้า หรือลาของเจ้า หรือสัตว์ใช้งานของเจ้า หรือแขกที่อาศัยอยู่ในประตูเมืองของเจ้า เพื่อทาสทาสีของเจ้าจะได้หยุดพักอย่างเจ้า 15 จงระลึกว่าเจ้าเคยเป็นทาสอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าได้พาเจ้าออกมาจากที่นั่นด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และด้วย พระกรที่เหยียดออก เหตุฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าได้ทรงบัญชาให้เจ้ารักษาวันสะบาโต 16 จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าทรงบัญชาเจ้าไว้ เพื่อเจ้า จะมีชีวิตยืนนาน และเจ้าจะไปดีมาดีในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าประทานให้แก่ เจ้า 17 อย่าฆ่าคน 18 อย่าล่วงประเวณีผู้เมียเขา 19 อย่าลักทรัพย์ 20 อย่าเป็นพยานเท็จใส่ร้าย เพื่อนบ้าน 21 อย่าอยากได้ภรรยาของเพื่อนบ้าน และอย่าโลภครวเรือนของเพื่อนบ้าน คือไร่นา ของเขา หรือทาสทาสีของเขา หรือวัว ลาของเขา หรือสิ่งใดๆซึ่งเป็นของของเพื่อนบ้าน’

โมเสสจึงกล่าวซ้ำบัญญัติสิบประการแก่ชนชาติอิสราเอลเป็นครั้งที่สอง ดูความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้ในหมายเหตุสำหรับอพยพ 20:1-17 ดังนั้น พระราชบัญญัติในรูปแบบย่อ นั่นคือ บัญญัติสิบประการ จึงถูกออกอีกครั้ง นั่นคือ *deuteros nomos* หรือการประทานพระราชบัญญัติ เป็นครั้งที่สอง

พบย 5:22-28

พระวอนะเหล่านี้พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่ชุมนุมชนทั้งปวงของ ท่านที่ภูเขา ออกมาจากท่ามกลางเพลิง เมฆและความมืดคลุมหนาทึบ ด้วยพระสุรเสียงอันดัง และมีได้ทรงเพิ่มเติมสิ่งใดอีก และพระองค์ทรงจารึกไว้บนแผ่นศิลาสองแผ่นและประทานแก่

ข้าพเจ้า 23 ต่อมาเมื่อท่านทั้งหลายได้ยินพระสุรเสียงออกมาจากท่ามกลางความมืดนั้น (ขณะเมื่อภูเขานั้นมีเพลิงลุกอยู่) ท่านทั้งหลายเข้ามาใกล้ข้าพเจ้า คือหัวหน้าตระกูลของท่านทั้งหมด และพวกผู้ใหญ่ของท่าน 24 และท่านทั้งหลายกล่าวว่า `ดูเถิด พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราได้ทรงสำแดงสง่าราศีและความใหญ่ยิ่งของพระองค์ และเราได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์จากท่ามกลางเพลิง ในวันนี้เราได้เห็นพระเจ้าตรัสกับมนุษย์ และมนุษย์ยังคงชีวิตอยู่ได้ 25 ฉะนั้นบัดนี้เราทั้งหลายจะต้องตายเสียทำไม เพราะเพลิงใหญ่ยิ่งนี้จะเผาผลาญเรา ถ้าเราได้ยินพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราอีก เราก็คงจะต้องตาย 26 เพราะในบรรดามนุษย์ทั้งหลายใครเล่า ผู้ได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ตรัสออกมาจากท่ามกลางเพลิงอย่างที่เราได้ยินและยังมีชีวิตอยู่ได้ 27 ท่านจงเข้าไปใกล้ และฟังทุกสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราตรัส และนำพระวจนะทั้งสิ้นที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราตรัสแก่ท่านนั้นมากล่าวแก่เราทั้งหลาย และเราทั้งหลายจะฟังและกระทำตาม' 28 เมื่อท่านทั้งหลายพูดกับข้าพเจ้านั้น พระเยโฮวาห์ทรงสดับเสียงแห่งถ้อยคำของท่านทั้งหลาย และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า `เราได้ยินเสียงแห่งถ้อยคำของชนชาติซึ่งเขาพูดกับเจ้าแล้ว สารพัดซึ่งเขาพูดกับเจ้าเช่นนั้นก็ดีอยู่

โมเสสจึงเตือนความจำชนชาติอิสราเอลต่อไปถึงเหตุการณ์เหล่านั้นที่เกิดขึ้นหลังจากการออกบัญญัติสิบประการในตอนแรกที่ภูเขาซีนาย เขาเตือนคนอิสราเอลให้ระลึกว่าตำแหน่งผู้นำพวกเขาตกเป็นของโมเสสด้วยความเคารพและความนบนอบเมื่อได้เห็นการทรงสำแดงอันน่าตกตะลึงของพระเจ้าแก่พวกเขา ด้วยความตกตะลึงและความเกรงกลัว พวกเขาจึงบอกโมเสสให้กลับขึ้นไปบนภูเขานั้นและฟังส่วนที่เหลือของสิ่งที่พระเจ้าจะตรัสแก่พวกเขา (ส่วนที่เหลือของพระราชบัญญัติ) “และเราทั้งหลายจะฟังและกระทำตาม” โมเสสจึงเตือนความจำพวกเขาว่าเมื่อสี่สิบปีก่อนพวกเขาในขณะนั้น ได้ตกลงตามนั้น

พบ 5:29   ตรงนี้โมเสสสอดแทรกความเห็นหนึ่งของพระเจ้าซึ่งไม่ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสืออพยพ นั่นคือ โอ อยากให้มีจิตใจเช่นนี้อยู่เสมอไปหนอ คือที่จะยำเกรงเรา และรักษาบัญญัติทั้งสิ้นของเรา เขาทั้งหลายก็จะสุขเจริญอยู่ตลอดชั่วลูกหลานของเขาเป็นนิรันดร์ พระทัยอันเปี่ยมด้วยความกรุณาของพระเจ้าปรากฏให้เห็น เหตุผลที่พระองค์ทรงยื่นกรานให้เชื่อฟังพระราชบัญญัติของพระองค์ก็คือ เพื่อที่มันจะเกิดผลดีต่อประชากรของพระองค์ พระองค์ทรงทราบว่าหลักการต่างๆที่ถูกเสนอในพระวจนะของพระองค์เป็นไปเพื่อผลดีที่สุดสำหรับประชากรของพระองค์ นอกจากนี้ นี่เป็นอีกครั้งที่พระเจ้าทรงประกาศว่าความเชื่อฟัง

ของบิดามารดาจะนำพระพรมาสู่บุตรหลานของพวกเขา หลักการนี้ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ มันยังเป็นจริงเหมือนเดิมจนถึงทุกวันนี้

พบยู 5:30-33   **จงกลับไปบอกแก่เขาว่า "เจ้าจงกลับไปเดินที่ของเจ้าทุกคนเถิด"**

31 แต่ตัวเจ้าจงยืนอยู่ที่นี้ใกล้เรา และเราจะบอกข้อบัญญัติและกฎเกณฑ์และคำตัดสินทั้งสิ้นแก่เจ้า ซึ่งเจ้าจะต้องสอนเขาทั้งหลายเพื่อเขาทั้งหลายจะกระทำตามในแผ่นดินซึ่งเราให้เขายึดครองนั้น' **32** เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังที่จะกระทำดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายได้ทรงบัญชาไว้ในวันนั้น ท่านทั้งหลายอย่าหันไปทางขวามือหรือทางซ้ายเลย **33** ท่านจงดำเนินตามวิถีทางทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงบัญชาท่านไว้ เพื่อท่านจะมีชีวิตอยู่และเพื่อท่านจะไปดีมาดี และมีชีวิตยืนนานอยู่ในแผ่นดินซึ่งท่านจะยึดครองนั้น"

จากนั้น โมเสสก็เล่าทวนซ้ำถึงเหตุการณ์ต่างๆ ที่ภูเขาซีนายและการที่เขากลับขึ้นไปบนภูเขานั้นเพื่อรับพระราชบัญญัติส่วนที่เหลือ จากนั้นเขาก็เตือนสติชนชาติอิสราเอลว่า "ท่านทั้งหลายจงระวังที่จะกระทำดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายได้ทรงบัญชาไว้ในวันนั้น ท่านทั้งหลายอย่าหันไปทางขวามือหรือทางซ้ายเลย" โมเสสกล่าวต่อไปว่า "ท่านจงดำเนินตามวิถีทางทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงบัญชาท่านไว้ เพื่อท่านจะมีชีวิตอยู่และเพื่อท่านจะไปดีมาดี และมีชีวิตยืนนานอยู่ในแผ่นดินซึ่งท่านจะยึดครองนั้น" อีกครั้งที่มีโมเสสกล่าวซ้ำว่าการถือรักษา การเชื่อฟัง และการประพฤติตามพระวจาของพระเจ้าจะนำมาซึ่งพระพร และแม้แต่อายุยืนนานในแผ่นดินนั้นที่พวกเขากำลังจะเข้าไปยึดครอง

*****

ภาพรวมของพระราชบัญญัติ 6: หลังจากกล่าวซ้ำพระราชบัญญัติในรูปแบบย่อแล้ว คือบัญญัติสิบประการ พระราชบัญญัติบทที่ 6 ก็หันใจคนอิสราเอลให้สั่งสอนและเชื่อฟังพระราชบัญญัติ บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) การจงใจให้เชื่อฟังในข้อ 1-3; (2) การตักเตือนให้เชื่อฟังในข้อ 4-5; (3) การสั่งสอนให้เชื่อฟังในข้อ 6-16 และ (4) การมอบคำสั่งทั่วไปให้แก่บุตรหลานของพวกเขาในข้อ 17-25

พบยู 6:1-3   **"ต่อไปนี้เป็นพระบัญญัติ กฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งพระเยโฮวาห์**

พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงบัญชาให้สอนท่าน เพื่อท่านทั้งหลายจะได้กระทำตามในแผ่นดินซึ่งท่านจะข้ามไปยึดครองนั้น 2 เพื่อว่าพวกท่านจะได้ยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านโดย

รักษากฎเกณฑ์และพระบัญญัติของพระองค์ทั้งสิ้น ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่าน ทั้งตัวท่านและลูกหลานของท่าน ตลอดวันคืนแห่งชีวิตของท่านเพื่อว่าวันคืนของพวกท่านจะได้ยืนยาว 3 โย คน อิสราเอลทั้งหลาย เหตุฉะนั้นจงฟัง และจงระวังที่จะกระทำตามเพื่อพวกท่านจะไปดีมาดี และเพื่อท่านทั้งหลายจะทวีมากยิ่งขึ้นในแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านได้ทรงสัญญากับท่าน

นี่เป็นบทนำสู่ ‘เซมา’ อันยิ่งใหญ่ดังที่พวกยิวเรียกบทนี้ของหนังสือพระราชบัญญัติ นอกจากบัญญัติสิบประการที่ถูกกล่าวซ้ำในบทก่อนหน้าแล้ว บัดนี้ โมเสสเสริม “พระบัญญัติ กฎเกณฑ์และคำตัดสิน” เพิ่มเติมเข้าไปสำหรับคนอิสราเอลเพื่อที่พวกเขา (1) “จะได้กระทำตาม” ในแผ่นดินนั้นที่พวกเขา กำลังจะเข้าไปยึดครองเป็นกรรมสิทธิ์ (2) พวกเขาจะได้ “ยำเกรงพระเยโฮวาห์” และ (3) พวกเขาจะได้ “รักษากฎเกณฑ์และพระบัญญัติของพระองค์ทั้งสิ้น” พระบัญญัติเหล่านี้จะต้องถูกกำชับแก่คนเหล่านั้นที่ได้ยิน บุตรของพวกเขาและหลานของพวกเขา “ตลอดวันคืนแห่งชีวิตของท่าน”

นอกจากนี้ พระเจ้าก็ทรงสัญญาผ่านทาง โมเสสว่าวันคืนของพวกเขาก็จะยืนยาวหากพวกเขาเชื่อฟัง โมเสสจึงกำชับคนอิสราเอลให้ฟัง “และจงระวังที่จะกระทำตามเพื่อพวกท่านจะไปดีมาดี และเพื่อท่านทั้งหลายจะทวีมากยิ่งขึ้นในแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านได้ทรงสัญญากับท่าน” อีกครั้งที่หลักการที่สำคัญกว่าก็คือว่าพระเจ้าจะทรงอวยพรประชากรของพระองค์สำหรับการเชื่อฟังพระวณะของพระองค์

อพย 6:4-5   **โย คนอิสราเอล จงฟังเถิด พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลาย**
เป็นพระเยโฮวาห์เดียว 5 พวกท่านจงรักพระเยโฮวาห์ผู้เป็นพระเจ้าของท่าน ด้วยสุดจิตสุดใจ
ของท่าน และด้วยสิ้นสุดกำลังของท่าน

เนื้อหาส่วนนี้เป็นที่รู้จักท่ามกลางพวกยิวที่เคร่งขรึมบัญญัติจนทุกวันนี้ในชื่อ ‘เซมา’ ซึ่งเป็นคำแรก **จงฟังเถิด** ซึ่งพวกเขาท่องสองครั้งต่อวัน คือ ตอนเช้าและตอนเย็น รากฐานของการเชื่อในพระเจ้าองค์เดียวของศาสนายิวมีหลักอยู่ตรงนี้ นั่นคือ “โย คนอิสราเอล จงฟังเถิด พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลายเป็นพระเยโฮวาห์เดียว” ความจริงข้อนี้เมื่อถูกซึมซับเข้าไปก็จะเป็นยาแก้สำหรับการนับถือพระหลายองค์และการไหว้รูปเคารพ แม้ว่าการสื่อความหมายว่ามี

พระเจ้าองค์เดียวปรากฏชัดเจน แต่ในระดับที่ลึกกว่าก็คือความจริงที่ว่ามีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอยู่ในสภาพของพระเจ้า แม้แต่ข้อพระคัมภีร์ในพระคัมภีร์เดิมก็สื่อเรื่องตรีเอกานุภาพอย่างชัดเจน ในที่นี้ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของมันถูกกล่าวชัดเจน

ประชากรของพระเจ้าจนทุกวันนี้จึงถูกบัญชาให้ “รักพระเยซูคริสต์ผู้เป็นพระเจ้าของท่าน ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน และด้วยสิ้นสุดกำลังของท่าน” นี่สื่อถึงองค์ประกอบสามประการของมนุษย์ นั่นคือ ร่างกาย จิตใจ และจิตวิญญาณ ใจมนุษย์นั้นเป็นที่ตั้งของจิตวิญญาณของเรา จิตใจของเราเป็นที่ตั้งของความคิดของเรา และกำลังของเราก็อาศัยอยู่ในร่างกายของเรา กล่าวอีกนัยหนึ่ง เราและคนอิสราเอลถูกกำชับให้รักองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยหมดทั้งตัวตนของเรา นี่ถูกยืนยันโดยพระเยซูในมัทธิว 22:37

อพยพ 6:6-9 และจงให้ถ้อยคำที่ข้าพเจ้าบัญชาพวกท่านในวันนี้อยู่ในใจของท่าน 7 และพวกท่านจงอุตส่าห์สอนถ้อยคำเหล่านี้แก่ลูกหลานของท่าน เมื่อท่านนั่งอยู่ในเรือน เดินอยู่ตามทาง และนอนลงหรือลุกขึ้น จงพูดถึงถ้อยคำนี้ 8 จงเอาถ้อยคำเหล่านี้พันไว้ที่มือของท่านเป็นหมายสำคัญ และจงเป็นดังเครื่องหมายระหว่างนัยน์ตาของท่าน 9 และเขียนไว้ที่เสาประตูเรือน และที่ประตูของท่าน

นอกจากนี้ พระเจ้าก็ทรงบัญชาผ่านทางโมเสสว่า “จงให้ถ้อยคำที่ข้าพเจ้าบัญชาพวกท่านในวันนี้อยู่ในใจของท่าน” พระเจ้าทรงบัญชาเราให้สอนถ้อยคำของพระองค์ไว้ในใจของเรา นี่สื่อถึงสิ่งที่เป็นมากกว่าแค่การท่องจำแบบที่ๆ มันสื่อถึงการทำให้จิตใจของเรานั้นชุ่มโชกไปด้วยถ้อยคำ (ทั้งหลาย) ของพระเจ้าจนมันซึมลงไปถึงใจเราซึ่งเป็นที่ๆมีการตัดสินใจต่างๆของชีวิต จงสังเกตการเน้นเรื่องถ้อยคำของพระเจ้า พระวาระของพระเจ้าได้รับการคล้อยในด้านถ้อยคำซึ่งสื่อถึงการถูกเก็บรักษาไว้ในด้านถ้อยคำ

นอกจากนี้ พวกเขาและหมายรวมถึงพวกเราด้วยก็ได้รับบัญชาให้ “อุตส่าห์สอนถ้อยคำเหล่านี้แก่ลูกหลานของท่าน” นี่ต้องถูกกระทำโดยใช้หกวิธี (1) “พวกท่านจงอุตส่าห์สอนถ้อยคำเหล่านี้แก่ลูกหลานของท่าน เมื่อท่านนั่งอยู่ในเรือน” บางทีการประชุมรูปแบบพื้นฐานที่สุดสำหรับการทำเช่นนั้นก็คือ เมื่อทั้งครอบครัวนั่งลงรับประทานอาหารพร้อมหน้ากันอย่างน้อยวันละมื้อ เมื่อนั้นเราก็ถูกกำชับให้พูดคุยเกี่ยวกับถ้อยคำต่างๆของพระเจ้า (2) ในแบบเดียวกัน เราได้รับบัญชาให้พูดคุยเกี่ยวกับถ้อยคำต่างๆของพระเจ้า เมื่อเรา “เดินอยู่ตามทาง” หรืออีกนัยหนึ่งคือ

เมื่อเราเดินทาง (3) นอกจากนี้ เราในฐานะพ่อแม่ก็ได้รับบัญชาให้สั่งสอนถ้อยคำต่างๆของพระเจ้า เมื่อเรา “นอนลง” (เวลาเข้านอน) และ (4) เมื่อเรา “ลุกขึ้น” (ในตอนเช้า) เราควรหมายเหตุไว้ว่าโมเสสพูดถึงถ้อยคำต่างๆ (พหูพจน์) ของพระเจ้าซ้ำแล้วซ้ำอีก การคลอใจด้านถ้อยคำจึงถูกสื่อถึงอย่างชัดเจน

นอกจากนี้ พระเจ้าก็ทรงบัญชาผ่านทางโมเสสว่าคนอิสราเอลจะต้อง (5) “เอาถ้อยคำเหล่านี้พันไว้ที่มือของท่านเป็นหมายสำคัญ และจงเป็นดังเครื่องหมายระหว่างนัยน์ตาของท่าน” บางทีความหมายที่ชัดเจนกว่าก็คือ การที่คนๆหนึ่งเอาด้ายผูกนิ้วไว้เพื่อเป็นเครื่องเตือนใจเขาให้ทำอะไรบางอย่าง พระวณะของพระเจ้าจะต้องเป็นเหมือนเครื่องเตือนใจเราตลอดเวลา

พวกยิวตีความคำสั่งนี้แบบตรงตัวและผูกพระคัมภีร์ตอนเล็กๆ ไว้ซึ่งรวมถึงข้อนี้ด้วยไว้ที่หลังมือข้างซ้ายของพวกเขา (หรือแขนซ้ายใกล้หัวใจของพวกเขา) รวมถึงในกล่องเล็กๆบนหน้าผากของพวกเขาด้วย *หลักพระธรรมเหล่านี้*ตามที่คนรู้จักถูกใช้ในสมัยของพระเยซูและโดยพวกยิวเคร่งจัดแม้กระทั่งในปัจจุบัน อาจเป็นไปได้ว่าพระเจ้าทรงสื่อความหมายในเชิงสัญลักษณ์ นั่นคือที่จะให้พระวณะของพระเจ้าอยู่ใกล้มือและใกล้ใจของเราเสมอมากกว่าที่จะผูกมันไว้ที่มือหรือที่ศีรษะของเรา

สุดท้ายคนอิสราเอลจะต้อง (6) “เขียนไว้ที่เสาประตูเรือน และที่ประตูของท่าน” แผ่นป้ายจารึกข้อพระคัมภีร์จะต้องถูกติดไว้บนกำแพงและทางเข้าประตูบ้านของคนที่ยึดตามทางของพระเจ้า

พบดู 6:10-12 เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเขาจะพาท่านมาถึงแผ่นดินซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่าน คือแก่อับราฮัม อิสอัค และยาโคบว่าจะให้แก่ท่าน มีหัวเมืองใหญ่โตและดีซึ่งท่านไม่ได้สร้าง 11 และเรือนที่มีของดีเต็ม ซึ่งพวกท่านมิได้สะสมไว้ และบ่อขังน้ำ ที่ท่านมิได้ขุด และสวนองุ่นกับต้นมะกอกเทศ ซึ่งท่านมิได้ปลูกไว้ และเมื่อท่านได้รับประทานก็อิ่มหนา 12 แล้วจงระวังกลัวว่าพวกท่านจะลืมพระเยโฮวาห์ผู้ทรงพาท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ออกจากเรือนทาสนั้น

โมเสสเตือนคนอิสราเอลต่อไปว่าหลังจากที่พระเจ้าได้ทรงนำพวกเขาเข้าไปในแผ่นดินนั้นที่พระองค์ได้ทรงสัญญาแก่พวกเขาแล้ว และประทานเมืองและบ้านเต็มไปด้วยของดีๆเช่น

สวนผักและสวนผลไม้ พวกเขาจะต้อง “ระวังกลัวว่าพวกท่านจะลืมพระเยโฮวาห์ผู้ทรงพาท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์”

อพยพ 6:13-19   พวกท่านจงยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ท่านจง
ปรนนิบัติพระองค์ และปฏิบัติตามโดยออกพระนามของพระองค์ 14 ท่านทั้งหลายอย่าติดตามพระ
อื่น ซึ่งเป็นพระของชนชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบท่าน 15 (เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ
พวกท่าน ผู้ทรงสถิตท่ามกลางท่าน เป็นพระเจ้าหวงแหวน) กลัวว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวก
ท่านจะทรงพิโรธต่อท่าน และทำลายท่านเสียจากพื้นแผ่นดินโลก 16 อย่าทดลองพระเยโฮวาห์
พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ดังที่ได้ทดลองพระองค์ที่มัสดาห์ 17 ท่านทั้งหลายจงอุตส่าห์รักษา
พระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และพระโอวาทของพระองค์และกฎเกณฑ์ของ
พระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาท่านไว้ 18 พวกท่านจงกระทำสิ่งที่ถูกต้องและที่ประเสริฐในสาย
พระเนตรพระเยโฮวาห์ เพื่อพวกท่านจะมีสวัสดิภาพ และเพื่อท่านจะได้เข้าไปครอบครองแผ่นดิน
ที่ดีซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่าน 19 โดยขับไล่ศัตรูทั้งสิ้นของท่าน
ออกไปให้พ้นหน้าพวกท่าน ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้

โมเสสออกคำสั่งทั่วไปซึ่งมีลักษณะฝ่ายวิญญาณหลายประการแก่ชนชาติอิสราเอลขณะที่
ที่พวกเขากำลังจะเข้าไปในแผ่นดินนั้น (1) พวกเขาจะต้องยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเขา (2) และปรนนิบัติพระองค์ และ (3) ปฏิบัติตามโดยออกพระนามของพระองค์ อย่างหลังนี้
หมายถึงการกล่าวคำปฏิญาณอย่างเป็นทางการเช่นที่เรากระทำกันสมัยนี้ในศาลพิจารณาคดี พวกเขา
จึงถูกกำชับให้ปฏิบัติตามโดยออกพระนามอันบริสุทธิ์ของพระองค์เท่านั้นและไม่ออกชื่อพระ
อื่น ด้วยเหตุนี้ (4) พวกเขาถูกสั่งห้ามมิให้ติดตามพระอื่น โมเสสเตือนความจำพวกเขาว่าองค์พระ
ผู้เป็นเจ้าทรงหวงแหวนและพวกเขาต้องระวังตัวเกรงว่าพระพิโรธของพระองค์จะพลุ่งขึ้นต่อพวกเขา
และนำความพินาศมาสู่ตัวพวกเขาเอง

(5) คนอิสราเอลถูกกำชับเพิ่มเติมว่า “อย่าทดลองพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย
ดังที่ได้ทดลองพระองค์ที่มัสดาห์” ซึ่งเป็นอีกชื่อของน้ำแห่งเมรีบาห์ ดังที่ระบุไว้ในอพยพ 17:7
ที่นั่นพวกเขาสงสัยความสามารถของพระเจ้าที่จะเลี้ยงดู (6) โมเสสจึงบัญชาพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลาย
จงอุตส่าห์รักษาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และพระโอวาทของ
พระองค์และกฎเกณฑ์ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาท่านไว้” ที่น่าสนใจก็คือว่า วลี

อุตสาห์รักษามีความหมายตรงตัวว่า ‘จงระวังที่จะระวัง’ กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกเขาจะต้องระมัดระวังมากๆ ที่จะกระทำทุกสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาไว้แล้ว

(7) สรุปก็คือ คนอิสราเอลได้รับบัญชาว่า “จงกระทำสิ่งที่ถูกต้องและที่ประเสริฐในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์” อีกครั้งที่พระสัญญาที่มีเงื่อนไขนี้ก็คือ “เพื่อพวกท่านจะมีสวัสดิภาพ” และเพื่อที่พวกเขาจะได้ครอบครองและกำราบแผ่นดินนั้น ความเชื่อฟังเป็นกุญแจสู่พระพรของพระเจ้า

พบญ 6:20-23   เมื่อเวลาต่อไปบุตรชายของท่านจะถามท่านว่า ‘พระโอวาท กฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลาย ได้บัญชาท่านทั้งหลายไว้ นั้นมีความหมายว่าอะไร’ 21 แล้วท่านจะตอบบุตรชายของท่านว่า ‘เราเป็นทาสของฟาโรห์อยู่ในอียิปต์ และพระเยโฮวาห์ได้ทรงพาเราออกมาจากอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ 22 และพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ทั้งที่ใหญโตและที่ร้ายเหนืออียิปต์และเหนือฟาโรห์ ตลอดจนถึงราชวงศ์ของท่าน ต่อหน้าต่อตาเราทั้งหลาย 23 แล้วพระองค์ได้ทรงพาเราออกมาจากที่นั่น เพื่อจะทรงนำเราเข้าไปในแผ่นดิน ซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณว่าจะประทานแก่บรรพบุรุษของเรา และประทานแผ่นดินนั้นแก่เรา

เพื่อตอบคำถามในอนาคตของพวกลูกหลานเกี่ยวกับความหมายของกฎเกณฑ์เหล่านี้ โมเสสก็สั่งคนอิสราเอลให้เล่าซ้ำว่าพระเจ้าได้ทรงช่วยพวกเขาให้พ้นอย่างน่าอัศจรรย์อย่างไร และทรงพาพวกเขามาอยู่ในแผ่นดินนั้นที่พระองค์ได้ทรงสัญญาแก่พวกเขาแล้ว

พบญ 6:24-25   พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้เรากระทำตามกฎเกณฑ์เหล่านี้ทั้งสิ้น คือให้ยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา เพื่อเป็นผลดีแก่เราเสมอ เพื่อพระองค์จะทรงรักษาชีวิตของเราไว้ให้คงอยู่ ดังทุกวันนี้ 25 ถ้าเราทั้งหลายจะระวังที่จะกระทำตามพระบัญญัติทั้งสิ้นนี้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ดังที่พระองค์ทรงบัญชาเราไว้ ก็จะเป็นความชอบธรรมแก่เราทั้งหลาย”

กล่าวอย่างเจาะจงก็คือ คนอิสราเอลจะต้องสั่งสอนบุตรหลานของพวกเขาว่า “พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้เรากระทำตามกฎเกณฑ์เหล่านี้ทั้งสิ้น คือให้ยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา เพื่อเป็นผลดีแก่เราเสมอ เพื่อพระองค์จะทรงรักษาชีวิตของเราไว้ให้คงอยู่ ดังทุกวันนี้” อีก

ครั้งที่การเชื่อฟังพระวณะของพระเจ้าทั้งในสมัยนั้นและในปัจจุบันล้วนเป็นไปเพื่อสวัสดิภาพของเราเสมอไป

ข้อสุดท้ายอาจถูกเข้าใจผิดเพราะคำสอนของพระคัมภีร์ใหม่เรื่องความชอบธรรมที่ถูกยกให้ อย่างไรก็ตาม ความชอบธรรมในทางปฏิบัติกำลังถูกพูดถึงมากกว่า กล่าวอีกนัยหนึ่ง สิ่งที่ไม่เสสสอนก็คือว่าเมื่อประชากรของพระเจ้า “ระวังที่จะกระทำตามพระบัญญัติทั้งสิ้นนี้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์” มันก็กลายเป็นความชอบธรรม อย่างหลังนี้ไม่ได้หมายถึงความรอดหรือการถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรม แต่มันหมายถึงอุปนิสัยอันชอบธรรมในแต่ละวันมากกว่า

*****

ภาพรวมของพระราชบัญญัติ 7: คำสั่งต่างๆก่อนที่ชนชาติอิสราเอลเข้าไปในแผ่นดินนั้นมีอยู่ต่อไป ความสำคัญถูกเน้นที่การเชื่อฟังพระวณะของพระเจ้าเหมือนเดิม บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) การห้ามมิให้ติดต่อสัมพันธ์กับคนคานาอันในข้อ 1-11 และ (2) พระสัญญาต่างๆถูกมอบไว้หากคนอิสราเอลยังเชื่อฟังพระเจ้าของตนต่อไปในข้อ 12-26

พบย 7:1-2 "เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงพาท่านเข้าไปในแผ่นดินซึ่งท่านทั้งหลายกำลังจะเข้ายึดครอง และกวาดไล่ประชาชาติหลายชาติให้ออกไปพ้นหน้าท่าน คือคนฮิตไทต์ คนเกอร์กาซี คนอโมไรต์ คนคานาอัน คนเปอร์สซี คนฮิวต์ และคนเยบุส เป็นเจ็ดประชาชาติซึ่งใหญ่โตกว่าและมีกำลังมากกว่าท่าน 2 และเมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ต่อหน้าท่าน พวกท่านจะต้องตีเขาให้พ่ายแพ้ไปนั้น และทำลายเขาให้สิ้นทีเดียว อย่าได้กระทำพันธสัญญาใดๆกับเขาเลยและอย่ามีความเมตตาต่อเขาด้วย

พระเจ้าทรงกำชับคนอิสราเอลอย่างแข็งแรงผ่านทางโมเสสว่าเมื่อพวกเขาเข้าไปในแผ่นดินนั้นแล้ว พวกเขาต้องขับไล่ชนชาติคานาอันทั้งหลายออกไป พวกเขาต้อง “ตีเขาให้พ่ายแพ้ไปนั้น และทำลายเขาให้สิ้นทีเดียว อย่าได้กระทำพันธสัญญาใดๆกับเขาเลยและอย่ามีความเมตตาต่อเขาด้วย” คนอิสราเอลจึงได้รับคำสั่งให้ไม่เพียงทำลายผู้อาศัยที่ชั่วร้ายและไม่นับถือพระเจ้าเหล่านั้นเท่านั้น แต่พวกเขาต้องไม่ทำสัญญาสันติภาพกับคนเหล่านั้นและไม่แสดงความเมตตาต่อคนเหล่านั้นเลยด้วย เหตุผลที่ต้องแสดงความเข้มงวดขนาดนั้นก็ง่ายนิดเดียว คนคานาอันไม่เพียงต้องถูกขับไล่ออกไปเพื่อที่คนอิสราเอลจะเข้าไปยึดครองแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้เมื่อนานมา

แล้วเท่านั้น แต่พระเจ้าจะทรงใช้คนอิสราเอลเพื่อพิพากษาคนเหล่านั้นเพราะความชั่วช้าของพวกเขาด้วย คนคานาอันได้หลงระเหิงไปกับความวิปริตทางเพศและความโสมมฝ่ายศีลธรรม

พบญ 7:3-4 พวกท่านอย่าทำการแต่งงานกับพวกเขา อายายกบุตรสาวของท่าน ให้แก่บุตรชายของเขา หรือรับบุตรสาวของเขามาให้แก่บุตรชายของท่าน 4 เพราะว่าพวกเขาจะทำให้บุตรชายของพวกเขาหันเหไปจากการติดตามเรา ไปปฏิบัติพระอื่น ๆ พระเยโฮวาห์จะทรงพระพิโรธต่อท่านทั้งหลายและจะทรงทำลายท่านเสียโดยเร็ว

ในแบบเดียวกัน คนอิสราเอลถูกสั่งห้ามมิให้อนุญาตให้ลูกหลานของตนแต่งงานกับลูกหลานของคนคานาอัน การเทียมแอกเช่นนั้นจะทำให้คนรุ่นหลังๆ ของชนชาติอิสราเอลหันไปจากการปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าทรงเตือนให้ระวังพระพิโรธของพระองค์หากการเทียมแอกดังกล่าวเกิดขึ้น

พบญ 7:5-6 แต่จงกระทำแก่เขาทั้งหลายอย่างนี้ ท่านทั้งหลายจงทำลายแท่นบูชาของเขาเสีย และหักทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์ของเขาเสีย จงโค่นเสารูปเคารพของเขาลงเสีย และเผารูปเคารพแกะสลักของเขาเสียด้วยไฟ 6 เพราะว่าพวกท่านเป็นชนชาติบริสุทธิ์สำหรับพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกท่านออกจากชนชาติทั้งหลายที่อยู่บนพื้นโลก ให้มาเป็นชนชาติในกรรมสิทธิ์ของพระองค์

คนอิสราเอลยังถูกสั่งอีกให้ทำลายรูปเคารพของคนไม่เชื่อพระเจ้าทุกรูปแบบที่พวกเขาพบเจอในแผ่นดินนั้นและเผาพวกมันเสีย เหตุผลนะหรือ “เพราะว่าพวกท่านเป็นชนชาติบริสุทธิ์สำหรับพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน” พระเจ้าได้ทรงเลือกพวกเขาเพื่อเป็นชนชาติพิเศษของพระองค์เองเหนือชนชาติอื่นๆ ทั้งหมด วิธีหนึ่งที่น่าไปสู่ความบริสุทธิ์ในทางปฏิบัติก็คือ การแยกออกจากโลกซึ่งถูกสอนอย่างชัดเจนดังนี้

พบญ 7:7-8 ที่พระเยโฮวาห์ทรงรักและทรงเลือกท่านทั้งหลายนั้น มิใช่เพราะท่านทั้งหลายมีจำนวนมากกว่าประชาชาติอื่น ด้วยว่าในบรรดาชนชาติทั้งหลาย ท่านเป็นจำนวนน้อยที่สุด 8 แต่เพราะพระเยโฮวาห์ทรงรักท่านทั้งหลาย และพระองค์ทรงรักษาคำปฏิญาณซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่านทั้งหลาย พระเยโฮวาห์จึงทรงพาท่านทั้งหลายออกมาด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และทรงไล่ท่านทั้งหลายให้พ้นจากเรือนทาส จากหัตถ์ฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์

พระเจ้าทรงเตือนความจำคนอิสราเอลถึงหลักเกณฑ์ที่พระองค์ได้ทรงเลือกพวกเขา มันไม่ใช่เพราะคุณความดีของพวกเขาเลย พวกเขาเป็นชนชาติเล็กๆที่ไม่มีใครรู้จักตอนที่พระเจ้าด้วยพระคุณทรงเลือกอับราฮัมและครอบครัวของเขา แต่มันเป็นเพราะความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ที่ทรงมีต่อพวกเขาและบรรพบุรุษของพวกเขา พระองค์จึงทรงไถ่พวกเขาออกจากโลกในอียิปต์ ภาพเหมือนของพระคุณของพระเจ้าที่ทรงมีต่อเราผู้เป็นคริสเตียนคนต่างชาติทุกวันนี้ก็ปรากฏชัดเจนเหลือเกิน

พบดู 7:9-11 เหตุฉะนั้นพึงทราบเถิดว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านเป็นพระเจ้า เป็นพระเจ้าสัตย์ซื่อ ผู้ทรงรักษาพันธสัญญาและความเมตตาต่อบรรดาผู้ที่รักพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ถึงพันชั่วอายุคน 10 และทรงตอบแทนผู้ที่เกลียดชังพระองค์ต่อหน้าตัวเองด้วยทรงทำลายเขาเสีย พระองค์จะไม่ทรงลดหย่อนโทษผู้ที่เกลียดชังพระองค์ พระองค์จะทรงตอบแทนต่อหน้าตัวเอง 11 เหตุฉะนั้นพวกท่านจงระวังที่จะกระทำตามพระบัญญัติ กฎเกณฑ์ และคำตัดสินซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้

องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงเตือนความจำคนอิสราเอลผ่านทางโมเสสว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านเป็นพระเจ้า เป็นพระเจ้าสัตย์ซื่อ ผู้ทรงรักษาพันธสัญญาและความเมตตาต่อบรรดาผู้ที่รักพระองค์และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ถึงพันชั่วอายุคน”

วลีที่กล่าวถึงการรักษาพันธสัญญาและความเมตตาของพระองค์ถึงพันชั่วอายุคนน่าจะหมายถึงอับราฮัมผู้ซึ่งรักพระเจ้าและรักษาบัญญัติต่างๆของพระองค์จริงๆ วลีที่กล่าวถึงพันชั่วอายุคนอาจเป็นอุปไมยหมายถึง ‘เป็นนิรันดร์’ แน่่อนว่านั่นเป็นบริบทของการที่พระเจ้าทรงเลือกคนอิสราเอลในอับราฮัมเพื่อเป็นประชากรของพระองค์

คำเตือนที่ว่าพระองค์ “ทรงตอบแทนผู้ที่เกลียดชังพระองค์ต่อหน้าตัวเองด้วยทรงทำลายเขาเสีย” และไม่ทรงเพลามือต่อพวกเขาเลยก็ตรงข้ามอย่างสิ้นเชิงกับความสัตย์ซื่อและความเมตตาของพระองค์ที่มีต่อคนเหล่านั้นที่เชื่อฟังพระองค์ มันยังเป็นคำเตือนหนึ่งจนถึงทุกวันนี้ เพราะว่าพระองค์ไม่ทรงเปลี่ยนแปลง

เมื่อเห็นถึงสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด พระเจ้าจึงทรงบัญชาผ่านทางโมเสสว่า “เหตุฉะนั้นพวกท่านจงระวังที่จะกระทำตามพระบัญญัติ กฎเกณฑ์ และคำตัดสินซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้” อีกครั้งทีการเน้นความสำคัญอยู่ที่การเชื่อฟังพระวณะของพระเจ้า ในหนังสือพระราชบัญญัติ คำ

ฮีบรูที่แปลว่า รักษา (ซามาร์) ปราบกฏหกลิบห้าครั้ง แม้มิได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติ แต่ประชากรของพระเจ้าจนถึงทุกวันนี้ก็ถูกกำชับให้เชื่อฟังพระองค์ ดู วิวรณ์ 22:14

อพย 7:12-24   ต่อมาถ้าท่านทั้งหลายเชื่อฟังคำตัดสินเหล่านี้ รักษาและกระทำตาม พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงกระทำตามพันธสัญญาและความเมตตาที่ท่านซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่าน 13 พระองค์จะทรงรักท่าน อวยพระพรแก่ท่านให้จำเริญยิ่งทวีขึ้น พระองค์จะทรงอำนวยพระพรผู้บังเกิดจากครรภ์ของพวกท่าน และผลแห่งพื้นดินของท่าน ทั้งข้าว น้ำองุ่น และน้ำมันของท่านทั้งหลาย ให้ลูกวัวและลูกแพะแกะของท่านทวีขึ้นในแผ่นดิน ซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษของท่านที่จะให้แก่ท่าน 14 ท่านทั้งหลายจะได้รับพระพรเหนือชนชาติทั้งหลายหมด จะไม่มีชายหรือหญิงเป็นหมันท่ามกลางท่าน หรือในหมู่สัตว์เลี้ยงของท่านด้วย 15 และพระเยโฮวาห์จะทรงยกความเจ็บไข้ทั้งสิ้นไปเสียจากพวกท่าน และโรคภัยอย่างในอียิปต์ซึ่งท่านได้ทราบนั้น พระองค์จะไม่ทรงให้เกิดแก่ท่าน แต่จะทรงให้เกิดแก่ทุกคนที่เกลียดชังพวกท่าน 16 พวกท่านจงทำลายชนชาติทั้งหลายซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงมอบให้ท่าน อย่าให้หยันตาของท่านมีเมตตาต่อเขาเลย พวกท่านอย่าปฏิบัติพระของเขา เพราะการอย่างนั้นจะเป็นบ่วงดักท่านทั้งหลาย 17 ถ้าท่านทั้งหลายจะนึกในใจว่า 'ประชาชาติเหล่านี้โตกว่าเรา เราจะขับไล่เขาอย่างไรได้' 18 ท่านทั้งหลายอย่ากลัวเขาเลย แต่จงระลึกถึงการที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านกระทำต่อฟาโรห์และต่อชาวอียิปต์ทั้งสิ้นนั้น 19 การทดลองใหญ่ยิ่งซึ่งหยันตาท่านได้เห็นแล้ว ทั้งหมดสำคัญ การมหัศจรรย์ พระหัตถ์ทรงฤทธิ์ และพระกรที่เหยียดออก ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงใช้พาท่านทั้งหลายออกมา พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงกระทำต่อชนชาติทั้งหลายที่ท่านกลัวอย่างนั้นแหละ 20 ยิ่งกว่านั้นอีกพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงใช้ฝูงต่อมาท่ามกลางเขา จนกว่าผู้ที่เหลืออยู่และซ่อนตัวหลบจากท่านจะถูกทำลายสิ้น 21 พวกท่านอย่าวิตกเพราะเขา ด้วยว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านอยู่ท่ามกลางท่าน ทรงเป็นพระเจ้ายิ่งใหญ่ที่น่ากลัว 22 พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านจะกวาดไล่ประชาชาติเหล่านี้ให้พ้นหน้าท่านทีละเล็กทีละน้อย ท่านอย่ากำจัดเขาเสียทันที กลัวว่าสัตว์ทุ่งจะเพิ่มแก่ท่านขึ้นมากไป 23 แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงมอบเขาไว้ให้ท่านทั้งหลาย และจะกระทำให้เขาเกิดโกลาหลใหญ่จนเขาทั้งหลายจะพินาศ 24 และพระองค์จะทรงมอบกษัตริย์ของเขาไว้ในมือของท่าน และท่านทั้ง

หลายจะกระทำให้ชื่อของเขาพินาศไปจากใต้ฟ้า จะไม่มีผู้ใดต่อต้านท่านทั้งหลายได้ จนกว่าท่านจะทำลายเขาเสีย

อีกครั้งที่พระเจ้าทรงกำชับคนอิสราเอลให้เชื่อฟังพระองค์ โดยทรงสัญญาว่าจะประทานพระพรใหญ่ยิ่งเป็นการตอบแทน มันทูกนำเสนอในรูปแบบเงื่อนไข ถ้า/แล้ว “ถ้าท่านทั้งหลายเชื่อฟังคำตัดสินเหล่านี้ รักษาและกระทำตาม” สิ่งก็ตามมาก็เป็นพระสัญญาอันแสนวิเศษเป็นชุดๆของพระเจ้าซึ่งขึ้นอยู่กับเงื่อนไขเรื่องการเชื่อฟัง

(แล้ว) (1) “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงกระทำตามพันธสัญญาและความเมตตากับท่าน ซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่าน” นอกจากนี้ (2) “พระองค์จะทรงรักท่าน อวยพระพรแก่ท่านให้จำเริญทวียิ่งขึ้น” (3) “พระองค์จะทรงอำนวยพระพรผู้บังเกิดจากครรภ์ของพวกท่าน” และ (4) พืชผลและฝูงสัตว์ทั้งสิ้นของพวกเขา (5) พวกเขาจะได้รับพระพรเหนือชนชาติอื่นทั้งปวงและทั้งพวกเขาและฝูงสัตว์ของพวกเขาจะไม่เป็นหมัน (6) พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะเอาความเจ็บไข้ทั้งปวงไปเสียจากพวกเขาและไม่ทรงยอมให้โรคภัยต่างๆของอียิปต์มารบกวนพวกเขาอีกต่อไปเลย (7) พวกเขาจะมีชัยชนะเหนือศัตรูทั้งหลายของพวกเขา (หากพวกเขาสงสัยว่าตนจะเอาชนะคนเหล่านั้นได้หรือไม่ พระเจ้าก็ทรงเตือนความจำพวกเขาว่าพระองค์ได้ทรงทำให้อียิปต์พ่ายแพ้ไปเพื่อพวกเขา) (8) พระเจ้าจะทรงทำให้พวกเขามีชัยชนะผ่านทางสิ่งเล็กๆแต่นำอัสจรรย้อย่างเช่น ฝูงต่อ เพื่อขับไล่พวกศัตรูของพวกเขาไปเสีย (9) พระเจ้าจะทรงทำให้พวกเขาสามารถทำลายเหล่าศัตรูของพวกเขาอย่างราบคาบขณะที่พวกเขาเข้าไปในแผ่นดินนั้น เงื่อนไขสำหรับพระพรทั้งหมดนี้ก็ง่ายนิดเดียว นั่นคือ ถ้าพวกเขายอมเชื่อฟังพระวอนะของพระองค์

อพยพ 7:25-26   ท่านทั้งหลายจงเคารพและสลักอันเป็นรูปพระทั้งหลายของเขาเสียด้วยไฟ ท่านทั้งหลายอย่าปรารถนาอยากได้เงินหรือทองซึ่งปิดรูปพระอยู่นั้น หรือนำไปเป็นของท่าน เกรงว่าท่านจะติดกับดักอยู่ในนั้นเอง เพราะว่ามันเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน 26 พวกท่านอย่านำสิ่งพึงรังเกียจเข้าไปในเรือนของท่าน กล่าวว่าคุณจะเป็นที่ต้องห้ามเหมือนของนั้น พวกท่านจงรังเกียจและเกลียดมันอย่างที่สุด ด้วยเป็นของที่ต้องห้าม”

พระเจ้าทรงกำชับคนอิสราเอลอีกครั้งให้ทำลายรูปเคารพทุกรูปแบบที่พวกเขาพบเจอในแผ่นดินนั้น ถึงเหล่านี้ทั้งหมดล้วนถูกแข่งสาป

*****

ภาพรวมของพระราชบัญญัติ 8: คำเตือนและคำสั่งต่างๆถูกมอบไว้กับชนชาติอิสราเอล ก่อนที่พวกเขาเข้าไปในแผ่นดินนั้น บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) ความเชื่อฟังถูกกำชับอีกครั้งพร้อมกับคำเตือนให้ระลึกว่าพระเจ้าได้ทรงปฏิบัติต่อคนอิสราเอลอย่างไรก่อนหน้านั้นในข้อ 1-9 และ (2) คำเตือนและข้อควรระวังเพิ่มเติมถูกกล่าวในข้อ 10-20

พบทู 8:1 "บัญญัติทั้งสิ้นซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ ท่านทั้งหลายจงระวังกระทำตาม เพื่อท่านทั้งหลายจะมีชีวิตและทวีมากขึ้น และเข้าไปยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณกับบรรพบุรุษของท่าน

การเน้นความสำคัญเรื่องการเชื่อฟังมีอยู่ต่อไป อีกครั้งที่พระเจ้าทรงสั่งคนอิสราเอลผ่านทางโมเสสว่า “บัญญัติทั้งสิ้นซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ ท่านทั้งหลายจงระวังกระทำตาม เพื่อท่านทั้งหลายจะมีชีวิตและทวีมากขึ้น และเข้าไปยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณกับบรรพบุรุษของท่าน” เราคงคิดว่าป่านนี้คนอิสราเอลน่าจะเข้าใจได้แล้ว

พบทู 8:2-5 ท่านทั้งหลายจงระลึกถึงทางซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ทรงนำท่านอยู่ในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปี เพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้ท่านถ่อมใจและทดลองให้ทราบวจิตใจของท่านเป็นอย่างไร ดูว่าท่านจะรักษาพระบัญญัติของพระองค์หรือไม่ 3 พระองค์ทรงกระทำให้ท่านถ่อมใจ และปล่อยท่านให้หิว และเลี้ยงท่านด้วยมานา ซึ่งท่านเองหรือบรรพบุรุษของท่านก็ไม่ทราบว่าเป็นอะไร เพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้ท่านตระหนักแกใจว่า มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวก็หาไม่ได้ แต่มนุษย์จะมีชีวิตอยู่ได้ด้วยพระวจนะทุกคำ ซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ 4 ในเวลาสี่สิบปีนั้น เสื้อผ้าของท่านก็ไม่ขาดวัน และเท้าของท่านก็ไม่บวม 5 ท่านทั้งหลายจงพิจารณาอยู่ในใจเถอะว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงติสอนท่าน เหมือนกับบิดาติสอนบุตรของตนเช่นกัน

คนอิสราเอลถูกบัญชาให้จดจำทุกสิ่งที่เกิดขึ้นตลอดสี่สิบปีแห่งการอพยพ ในการมองย้อนกลับไปโมเสสกล่าวถึงการที่พระเจ้าได้ทรงใช้สี่สิบปีนั้นเพื่อ (1) ทำให้คนอิสราเอลถ่อมใจ

(2) เพื่อพิสูจน์ (หรือทดสอบ) พวกเขา และ (3) เพื่อทราบว่าอะไรอยู่ในใจของพวกเขาและดูว่าพวกเขาจะเชื่อฟังหรือไม่

นี่ทำให้เราเข้าใจว่าเพราะเหตุใดบางครั้งพระเจ้าถึงทรงยอมให้เราผ่านช่วงเวลาในถิ่นทุรกันดารแห่งชีวิตคริสเตียน ในการทำให้พวกเขาถ่อมใจ มันก็บอกเป็นนัยถึงความเย่อหยิ่งของพวกเขา คริสเตียนจนถึงทุกวันนี้ก็ต้องเจ็บปวดเพราะเรื่องนี้เหมือนกัน

โมเสสกล่าวย้ำต่อไปว่าพระเจ้าทรงทำให้พวกเขาถ่อมใจด้วยความหิวเพื่อที่พระองค์จะประทานมานาให้แก่พวกเขาเพื่อที่พวกเขาจะได้ “ตระหนักแก่ใจว่า มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวก็หาไม่ได้” ความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่าก็คือว่า พระเจ้าทรงเลียดคูประชากรของพระองค์แม้กระทั่งในยามที่พวกเขาไม่สัจซื่อ นอกจากนี้ การเลียดคูนั้นก็เข้ามาโดยพระวอนะนั้นซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า

โมเสสเตือนความจำพวกเขาต่อไปอีกว่าเสื้อผ้าของพวกเขาไม่ได้ขาดวันและรองเท้าของพวกเขาไม่ได้พังไปตลอดสี่สิบปีนั้น แต่เรื่องนี้ก็นับว่าเป็นการอัศจรรย์แล้ว นอกจากนี้ พระเจ้าทรงต้องการให้คนอิสราเอลพิจารณาในใจของตนว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ทรงติสอนท่าน เหมือนกับบิดาติสอนบุตรของตนเช่นกัน” ผู้ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรัก พระองค์ก็ทรงติสอน!

พบดู 8:6 เหตุฉะนั้นท่านจงรักษาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน โดยดำเนินตามพระมรรคาของพระองค์และเกรงกลัวพระองค์ อีกครั้งที่คนอิสราเอลถูกสั่งให้ “รักษาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน โดยดำเนินตามพระมรรคาของพระองค์และเกรงกลัวพระองค์” ครึ่งแล้วครึ่งเล่า ความจริงพื้นฐานข้อนี้ถูกเน้นย้ำในหนังสือพระราชบัญญัติ ความเรียบง่ายของมันถูกกินขาดโดยความลึกซึ้งของมันเท่านั้น

พบดู 8:7-10 เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงพาท่านเข้าไปในแผ่นดินที่ดี เป็นแผ่นดินที่มีธารน้ำ น้ำพุ และน้ำบาดาลไหลออกมากลางหุบเขาและเนินเขา 8 แผ่นดินที่มีข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์ ถาอู่น ต้นมะเดื่อ ต้นทับทิม เป็นแผ่นดินที่มีน้ำมันมะกอกเทศและน้ำผึ้ง 9 เป็นแผ่นดินที่ท่านจะรับประทานอาหารอย่างอุดมซึ่งท่านจะไม่ขาดสิ่งใดเลย เป็นแผ่นดินที่ศิลาเป็นเหล็ก และท่านจะขุดทองสัมฤทธิ์ได้จากภูเขา 10 เมื่อท่านได้รับประทานอิมหน่า

แล้ว ท่านจงสรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านในเรื่องแผ่นดินอันดี ซึ่งพระองค์
ประทานแก่ท่านนั้น

โมเสสเตือนความจำคนอิสราเอลอีกครั้งว่าองค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังจะประทานแผ่นดินอัน
อุดมสมบูรณ์ยิ่งนักให้แก่พวกเขาแล้ว สำหรับเกษตรกรอย่างพวกเขาแล้ว มันเกือบจะเป็นอุทยาน
สวรรค์เลย อย่างไรก็ตาม เขาเตือนพวกเขาว่า “เมื่อท่านได้รับประทานอิมหน่าแล้ว ท่านจงสรรเส
ริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านในเรื่องแผ่นดินอันดี ซึ่งพระองค์ประทานแก่ท่านนั้น”

อพยพ 8:11-18   ท่านทั้งหลายจงระวังตัวอย่าลืมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
ด้วยไม่รักษาพระบัญญัติ และคำตัดสินและกฎเกณฑ์ของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านใน
วันนี้ 12 เกรงว่าเมื่อท่านได้รับประทานอิมหน่า ได้สร้างบ้านเรือนดีๆ และได้อาศัยอยู่ใน
นั้น 13 และเมื่อฝูงวัวและฝูงแพะแกะของท่านทวีขึ้น มีเงินทองมากขึ้น และบรรดาซึ่งท่านมีอยู่ที่
ทวีขึ้น 14 จิตใจของท่านทั้งหลายจะผยองขึ้น และท่านทั้งหลายก็ลืมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ
ท่านทั้งหลาย ผู้ทรงนำท่านทั้งหลายออกจากแผ่นดินอียิปต์ ออกจากเรือนทาส 15 ผู้ทรงนำท่าน
มาตลอดถิ่นทุรกันดารใหญ่่น่ากลัว ซึ่งมีภูเขามาและแมลงปอง และดินแห้งแล้งไม่มีน้ำ ผู้ทรง
ประทานน้ำจากหินแข็งให้แก่ท่าน 16 ผู้ทรงเลี้ยงท่านทั้งหลายด้วยม่านาในถิ่นทุรกันดาร ซึ่ง
บรรพบุรุษของท่านไม่ทราบ เพื่อว่าพระองค์จะทรงกระทำให้ท่านถ่อมใจและทดลองท่าน เพื่อ
กระทำให้เกิดประโยชน์แก่ท่านในบั้นปลาย 17 เกรงว่าท่านจะนึกในใจว่า ‘กำลังและเรี่ยวแรงของ
ข้าพเจ้ามีค่านีมาให้’ 18 ท่านทั้งหลายจงจำพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย เพราะว่า
พระองค์ทรงเป็นผู้ให้กำลังแก่ท่านที่จะได้ทรัพย์สมบัตินี้ เพื่อว่าพระองค์จะทรงดำรงพันธ
สัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำโดยปฏิญาณต่อบรรพบุรุษของท่าน ดั่งวันนี้

โมเสสเตือนคนอิสราเอลอย่างเคร่งครัดว่า “จงระวังตัวอย่าลืมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ
ท่าน โดยไม่รักษาพระบัญญัติ ฯลฯ” อันตรายก็คือ เมื่อหลังจากได้อิมหน่ากับความอุดมสมบูรณ์
ทางวัตถุทั้งสิ้นในแผ่นดินนั้นที่พวกเขา กำลังจะเข้าไปแล้ว “จิตใจของท่านทั้งหลายจะผยองขึ้น
และท่านทั้งหลายก็ลืมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ผู้ทรงนำท่านทั้งหลายออกจาก
แผ่นดินอียิปต์” พวกเขายังได้รับคำเตือนมิให้ลืมว่าผู้ใดทรงนำพาพวกเขาผ่านถิ่นทุรกันดารและ
ผู้ใดทรงเลี้ยงดูพวกเขาที่นั่นเกรงว่าพวกเขาจะเริ่ม “นึกในใจว่า ‘กำลังและเรี่ยวแรงของข้าพเจ้า
ทรัพย์มีค่านีมาให้’” แต่คนอิสราเอลถูกเตือนสติให้ “จำพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย
เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ให้กำลังแก่ท่านที่จะได้ทรัพย์สมบัตินี้ เพื่อว่าพระองค์จะทรงดำรง

พันธสัญญา” อันตรายจนถึงทุกวันนี้ก็คือว่า เมื่อความเจริญรุ่งเรืองเข้ามา เราก็ลืมพระเจ้าผู้ทรงใช้มันมา

พบดู 8:19-20 และถ้าท่านลืมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ไปติดตามพระอื่น และปฏิบัตินมัสการพระเหล่านั้น ข้าพเจ้าขอเตือนท่านจริงๆในวันนี้ว่าท่านจะต้องพินาศเป็นแน่ 20 อย่างกับบรรดาประชาชาติซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้พินาศไปต่อหน้าท่าน ท่านทั้งหลายจะพินาศอย่างนั้นแหละ เพราะท่านไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย”

บทนี้ปิดท้ายด้วยคำเตือนที่จริงจังว่าหากพวกเขาลืมพระเจ้าของตนและไปติดตามพระอื่น พระเจ้าทรงเตือนพวกเขาว่าเหมือนกับที่ชนชาติคานาอันทั้งหลายถูกทำลายเพราะเหตุนั้น พวกเขาจะพินาศ “เพราะท่านไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย” เมื่อเราย้อนมองดูประวัติศาสตร์หนหลัง มันก็ปรากฏชัดเจนเหลือเกินว่าคนอิสราเอลส่วนใหญ่เมินพระเจ้าของตนจริงๆและพระองค์ทรงตีสอนพวกเขาอย่างหนักจริงๆ

*****

ภาพรวมของพระราชบัญญัติ 9: คำเตือนและคำสั่งสอนเพิ่มเติมต่างๆสำหรับคนอิสราเอลถูกบันทึกไว้ บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) คนอิสราเอลถูกเตือนมิให้คิดว่าความสำเร็จที่จะมาของตนนั้นเป็นมาโดยพละกำลังของตัวเองในข้อ 1-7 และ (2) โมเสสเตือนให้คนอิสราเอลระลึกถึงประวัติศาสตร์แห่งความค้ำคองของตนในข้อ 8-29

พบดู 9:1-7 "โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด ท่านกำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปในวันนี้ เพื่อจะเข้าไปยึดครองประชาชาติที่ใหญ่กว่าและมีกำลังมากกว่าท่าน ทั้งเมืองที่ใหญ่มีกำแพงสูงเทียมฟ้า 2 ประชาชนที่สูงใหญ่ เป็นลูกหลานของคนอานาค ผู้ที่ท่านทั้งหลายรู้จักแล้ว และผู้ที่ท่านได้ยินเขาพูดว่า 'ใครจะยืนหยัดต่อสู้กับลูกหลานของอานาคได้' 3 วันนี้ท่านทั้งหลายจงเข้าใจเถิดว่า ผู้ที่ไปข้างหน้าท่านนั้นคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน พระองค์จะทรงทำลายเขาตั้งเพลิงเผาผลาญและทรงกระทำให้เขาพ่ายแพ้ต่อหน้าท่าน ดังนั้นท่านจะได้ขับไล่เขาออกไปกระทำให้เขาพินาศโดยเร็ว ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงตรัสไว้กับท่านทั้งหลายแล้วนั้น 4 เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ขับไล่เขาออกไปต่อหน้าท่านทั้งหลายแล้ว ท่านทั้งหลายอย่านึกในใจว่า 'เพราะความชอบธรรมของข้าพเจ้าพระเยโฮวาห์จึงทรงนำข้าพเจ้าให้ยึดครองแผ่นดินนี้' แต่เพราะ

ความชั่วของประชาชาติเหล่านี้ พระเยโฮวาห์จึงทรงขับไล่เขาออกไปต่อหน้าท่าน 5 ซึ่งท่านทั้งหลายกำลังเข้าไปยึดครองแผ่นดินนั้น มีไ้เพราะความชอบธรรมของท่านหรือความสัตย์ธรรมในใจของท่าน แต่เป็นเพราะความชั่วของประชาชาตินี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านต้องขับไล่เขาออกเสียต่อหน้าท่านทั้งหลาย และเพื่อว่าพระองค์จะทรงให้เป็นจริงตามพระวจนะซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณต่อบรรพบุรุษของท่าน คือต่ออับราฮัม ต่ออิสอัค และต่อยาโคบ 6 เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงเข้าใจเถิดว่า ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแผ่นดินนี้ให้ท่านยึดครองนั้น มีไ้เพราะความชอบธรรมของท่าน เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นชนชาติคอแข็ง 7 จงจำไว้และอย่าลืมเสียว่าพวกท่านได้กระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านพิโรธที่ในถิ่นทุรกันดาร ตั้งแต่วันที่ท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ กระทั่งท่านมาถึงที่นี่ ท่านมักกบฏต่อพระเยโฮวาห์อยู่

โมเสสพูดเป็นเชิงอุปมาในการกล่าวถึงวันนั้นที่พวกเขาจะเข้าสู่แผ่นดินนั้น อันที่จริงแล้วอีกประมาณสองเดือนกว่าพวกเขาจะเข้าไปในแผ่นดินนั้นจริงๆ อย่างไรก็ตาม อาจเป็นไปได้ว่าโมเสสตั้งใจที่จะให้เนื้อหาส่วนนี้ถูกอ่านในวันนั้น เขาจึงเตือนสติคนอิสราเอลให้ระวังความคิดของตนในหลายๆด้าน

(1) แม้ว่าพวกเขา กำลังจะรับภารกิจอันน่ากลัวในการพิชิตชนชาติต่างๆที่มีกำลังมากกว่าตน หรือแม้แต่มนุษย์ยักษ์ก็ตาม แต่ชัยชนะของพวกเขา ก็จะอยู่ในพระเจ้าของพวกเขา (2) โมเสสเตือนพวกเขาไม่ให้หลงคิดว่าตนเป็นคนชอบธรรมและเยอหยิ่งในชัยชนะของตน แต่ให้ตระหนักว่า (3) พวกเขาเป็นพวกคอแข็ง (4) เขายังเตือนสติพวกเขาไม่ให้ลืมว่าพวกเขาได้ยั่วของค์พระผู้เป็นเจ้าในถิ่นทุรกันดาร

พบดู 9:8-25 แม้ว่าที่โฮเรบท่านก็กระทำให้พระเยโฮวาห์ทรงพิโรธ และพระเยโฮวาห์ก็ทรงกริ้วมากถึงกับจะทำลายท่านทั้งหลายเสีย 9 เมื่อข้าพเจ้าขึ้นไปบนภูเขาเพื่อจะรับแผ่นดินลา เป็นแผ่นดินลาพันธสัญญาซึ่งพระเยโฮวาห์กระทำไว้กับท่าน ข้าพเจ้าอยู่บนภูเขาสี่สิบวันสี่สิบคืน ข้าพเจ้าไม่ได้รับประทานอาหารหรือดื่มน้ำ 10 และพระเยโฮวาห์ได้ประทานแผ่นดินลาสองแผ่นที่จารึกด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้าให้แก่ข้าพเจ้า บนศิลานั้นมีพระวจนะทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับท่านทั้งหลายบนภูเขาจากท่ามกลางเพลิงในวันที่ประชุมกันอยู่ 11 ต่อมาเมื่อสี่สิบวันสี่สิบคืนแล้ว พระเยโฮวาห์ประทานแผ่นดินลาสองแผ่น เป็นแผ่นดินลาพันธสัญญา 12 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงลุกขึ้นลงไปจากที่นี่โดยเร็วเถิด เพราะชนชาติ

ของเจ้าซึ่งเจ้านำออกจากอียิปต์ได้หลงกระทำผิด เขาได้หันเสียจากทางซึ่งเราบัญชาเขาไว้
อย่างรวดเร็ว เขาได้หล่อรูปเคารพไว้สำหรับตัวเขาทั้งหลาย' 13 ยิ่งกว่านั้นอีกพระเยโฮวาห์ยัง
ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'เราได้เห็นชนชาตินี้แล้ว และดูเถิด เขาทั้งหลายเป็นชนชาติค่อแข็ง 14 ขออย่า
ทักท้วงเรา ให้เราทำลายเขา และลบชื่อของเขาเสียจากใต้ฟ้า และเราจะตั้งเจ้าให้เป็นประชาชาติที่
มีกำลังกว่าและใหญ่กว่าเขา' 15 ข้าพเจ้าจึงกลับลงมาจากภูเขา และภูเขานั้นก็มีเพลิงลุกอยู่ และ
ศิลาพันธสัญญาสองแผ่นนั้นก็อยู่ในมือทั้งสองของข้าพเจ้า 16 ดูเถิด เมื่อข้าพเจ้ามองดูก็แลเห็น
ท่านทั้งหลายกระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายแล้ว ท่านทั้งหลายได้หล่อรูป
ลุกว้าวไว้สำหรับท่าน ท่านได้หันจากพระมรรคาซึ่งพระเยโฮวาห์ได้บัญชาแก่ท่านอย่าง
รวดเร็ว 17 ข้าพเจ้าจึงยกศิลาทั้งสองแผ่นเหวี่ยงเสียจากมือทั้งสองของข้าพเจ้าและทำศิลาให้แตก
ต่อหน้าต่อตาของท่านทั้งหลาย 18 แล้วข้าพเจ้าก็ทรุดกราบลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์อย่าง
ครั้งก่อนสี่สิบวันสี่สิบคืน มิได้รับประทานอาหารหรือดื่มน้ำ เพราะเหตุบาปทั้งสิ้นที่ท่านทั้ง
หลายได้กระทำ คือได้ประพฤติอย่างชั่วช้าในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการยั่วยุให้
พระองค์ทรงกริ้วโกรธ 19 เพราะข้าพเจ้ากลัวพระพิโรธและความไม่พอพระทัยอย่างรุนแรงซึ่ง
พระเยโฮวาห์ทรงมีต่อท่าน พระองค์ก็จะทรงทำลายท่านอยู่แล้ว แต่พระเยโฮวาห์ทรงฟังข้าพเจ้า
ในครั้งนั้นด้วย 20 พระเยโฮวาห์ทรงพิโรธต่ออาโรนมากจะทำลายเขาอยู่แล้ว ในครั้งนั้นข้าพเจ้าก็
อธิษฐานเพื่ออาโรนด้วย 21 แล้วข้าพเจ้าจึงเอาสิ่งที่บาปหนานั้น คือรูปลุกว้าวซึ่งท่านสร้างขึ้นนั้น
เผาเสียด้วยไฟ แล้วทูลแล้วบดให้เป็นผงละเอียดอย่างกับฝุ่น แล้วข้าพเจ้าก็โยนผงนั้นลงไป
ในลำธารซึ่งไหลลงมาจากภูเขา 22 ท่านทั้งหลายได้กระทำให้พระเยโฮวาห์ทรงพิโรธที่ทาเบร่าห์
และที่มัสสาห์ และที่จิบโรทหัทธาอวาร์ห์ 23 และเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงใช้ท่านไปจากคาเดชบาร
เนีย ตรัสว่า 'จงขึ้นไปยึดครองแผ่นดินนั้นซึ่งเราได้ให้แก่เจ้า' และท่านก็บฏต่อพระบัญญัติของ
พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ไม่ยอมเชื่อพระองค์ หรือเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ 24
ท่านทั้งหลายได้กบฏต่อพระเยโฮวาห์เสมอตั้งแต่วันที่ข้าพเจ้ารู้จักท่านทั้งหลาย 25 ข้าพเจ้าจึง
กราบลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์สี่สิบวันสี่สิบคืนนี้ อย่างข้าพเจ้ากราบลงครั้งก่อนนั้น เพราะ
พระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่าจะทรงทำลายท่านทั้งหลายเสีย

โมเสสจึงกล่าวต่อไปแบบสรุปย่อเพื่อเตือนให้คนอิสราเอลระลึกถึงประวัติศาสตร์เมื่อไม่
นานมานี้ของพวกเขาตั้งแต่ภูเขาไซเนบ (ซีนาย) มาจนถึงวันนี้ เขาพูดถึงเรื่องการประทานและ
ทำให้แผ่นศิลาสองแผ่นนั้นแตก เขาเตือนความจำพวกเขาว่าพระเจ้าทรงพร้อมแล้วในตอนนั้นที่

จะทำลายพวกเขาและเขา (โมเสส) ได้ทูลขอเผื่อพวกเขา เขาเตือนความจำพวกเขาอีกว่าเขาได้ทำลายรูปลึงก์วัวทองคำนั้นที่พวกเขาได้กระทำขึ้นและความไม่เชื่อของพวกเขา จากนั้นเขาเตือนความจำพวกเขาว่าพวกเขาได้ “กบฏต่อพระเยโฮวาห์เสมอตั้งแต่วันที่ข้าพเจ้ารู้จักท่านทั้งหลาย”

พบยู 9:26-29   **ข้าพเจ้าได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ขออย่าทรงทำลายประชาชนของพระองค์ และมรดกของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงไถ่เขาทั้งหลายมาด้วยความยิ่งใหญ่ของพระองค์ เป็นคนที่พระองค์ทรงนำออกมาจากอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ 27 ขอทรงระลึกถึงบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ คืออับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ขออย่าทรงใส่พระทัยในความคือดั่งความชั่วร้าย หรือบาปของชนชาตินี้ 28 กลัวว่าชาวแผ่นดินซึ่งพระองค์ทรงพาข้าพระองค์ทั้งหลายจากมานั้นจะว่า เพราะพระเยโฮวาห์ไม่สามารถจะพาเขาทั้งหลายเข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระองค์ทรงสัญญาแก่เขาไว้ และเพราะว่าพระองค์ทรงเกลียดชังเขา พระองค์จึงทรงพาเขาออกมาฆ่าเสียในถิ่นทุรกันดาร 29 เพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นประชาชนของพระองค์และเป็นมรดกของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงนำเขาออกมาด้วยเดชานุภาพยิ่งใหญ่และด้วยพระกรที่เหยียดออกของพระองค์”**

ตรงนี้มีมีการนำเสนอรายละเอียดต่างๆที่จนถึงบัดนี้ไม่ได้ถูกเปิดเผยเกี่ยวกับคำอธิษฐานทูลขอของโมเสสที่ไซเนบ นีคือว่าเขาอธิษฐานเป็นเวลาสี่สิบวันสี่สิบคืนโดยวิงวอนเพื่อคนอิสราเอล กล่าวอย่างเจาะจงก็คือ โมเสสเล่าข่อนให้ฟังว่าเขาได้วิงวอนองค์พระผู้เป็นเจ้า (1) มิให้ทำลายประชากรของพระองค์ เขาเตือนพระเจ้า (2) ให้ทรงระลึกถึงเหล่าผู้รับใช้ของพระองค์ คืออับราฮัม อิสอัค และยาโคบ (3) เขาทูลขอพระเจ้านิให้ทรง “ใส่พระทัยในความคือดั่งความชั่วร้าย หรือบาปของชนชาตินี้” (4) เขาเตือนพระเจ้าอีกว่าหากพระองค์ทรงพิพากษาคนอิสราเอลคนอียิปต์ก็จะอ้างว่าพระเจ้าไม่ทรงสามารถที่จะช่วยพวกเขาให้พ้นได้ สุดท้าย (5) เขาเตือนความจำพระเจ้าว่าคนอิสราเอลเป็นประชากรของพระองค์และมรดกของพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ทรงช่วยให้พ้นด้วยเดชานุภาพของพระองค์

บทเรียนจากคำอธิษฐานนี้ก็คือ (1) ความร้อนรนในการอธิษฐาน (2) เป็นคำอธิษฐานวิงวอนเผื่อผู้อื่นอย่างแท้จริง (3) ซื่อตรงและจริงใจ (4) โมเสสเตือนพระเจ้าให้ระลึกถึงพระสัญญาต่างๆของพระองค์ในอดีต และ (5) เขาเตือนพระเจ้าให้ระลึกว่าโลกจะมีปฏิกิริยาอย่างไรหากพระเจ้าไม่ทรงช่วยประชากรของพระองค์ให้รอดพ้นทีเดียว บทเรียนเหล่านั้นทั้งสิ้นในคำอธิษฐานยังใช้ได้อยู่จนถึงทุกวันนี้

*****

ภาพรวมของพระราชบัญญัติ 10: แม้ว่ามีการทบทวนประวัติศาสตร์เล็กน้อย แต่พระราชบัญญัติ 10-12 ส่วนใหญ่แล้วก็นำเสนอบัญญัติต่างๆฝ่ายวิญาณสำหรับประชากรของพระเจ้า แม้ว่าบัญญัติเหล่านี้ถูกมอบให้แก่คนอิสราเอลและถือเป็นส่วนหนึ่งของพระราชบัญญัติของพวกเขา แต่หลักการส่วนใหญ่ก็ยังใช้ได้อยู่จนถึงทุกวันนี้ บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) พระเมตตาของพระเจ้าที่มีต่อคนอิสราเอลหลังจากการกบฏของพวกเขาในข้อ 1-11 และ (2) คำเตือนสติให้เชื่อฟังในข้อ 12-22

พบ 10:1-11 “ครั้งนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงสกัดศิลาสองแผ่นให้เหมือนอย่างเดิม และขึ้นมาหาเราที่บนภูเขาและทำหีบไม้ไว้ด้วย 2 และเราจะจารึกถ้อยคำที่อยู่ในแผ่นศิลาแผ่นเดิมที่เจ้าทำแตกเสีย นั้น จงเก็บศิลานั้นไว้ในหีบไม้’ 3 ข้าพเจ้าจึงทำหีบด้วยไม้กระถินเทศ และสกัดศิลาสองแผ่นเหมือนอย่างเดิม ขึ้นไปบนภูเขา มีศิลาสองแผ่นอยู่ในมือของข้าพเจ้า 4 แล้วพระองค์จึงทรงจารึกพระบัญญัติสิบประการลงบนแผ่นศิลาอย่างครั้งก่อน ซึ่งเป็นพระวาระที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านบนภูเขาจากท่ามกลางเพลิงในวันที่ประชุม นั้น และพระเยโฮวาห์ทรงประทานแผ่นศิลานั้นแก่ข้าพเจ้า 5 แล้วข้าพเจ้าก็กลับลงมาจากภูเขา และเก็บแผ่นศิลานั้นไว้ในหีบซึ่งข้าพเจ้าได้ทำขึ้นและแผ่นศิลาก็ยังอยู่ในหีบนั้น ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาข้าพเจ้าไว้ 6 คนอิสราเอลเดินทางจากเบเอโรทของคณยาอาคัน มาถึงโมเสราห์ อาโรนก็สิ้นชีวิตและฝังไว้ที่นั่น และเอลาซาร์บุตรชายของเขาจึงปฏิบัติหน้าที่ปุโรหิตแทนเขา 7 เขาทั้งหลายเดินทางออกจากที่นั่นมาถึงกูดโกดาห์ และจากกูดโกดาห์ถึงโยทบาธาห์เป็นแผ่นดินที่มีแม่น้ำลำธารมาก 8 ครั้งนั้นพระเยโฮวาห์ได้แยกตระกูลเลวี ให้ห้ามหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์ ให้เฝ้าพระเยโฮวาห์เพื่อปรนนิบัติพระองค์ และให้อำนวยพรในพระนามของพระองค์ จนถึงทุกวันนี้ 9 เหตุฉะนั้นคนเลวีจึงห้ามมีส่วนแบ่งหรือมรดกกับพวกพี่น้องของตนไม่ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นส่วนมรดกของเขา ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงสัญญากับเขานั้น 10 ข้าพเจ้าก็อยู่บนภูเขาอย่างครั้งก่อนสี่สิบวันสี่สิบคืน ครั้งนั้นพระเยโฮวาห์ทรงฟังข้าพเจ้าด้วย พระเยโฮวาห์ไม่พอพระทัยที่จะทำลายท่านทั้งหลาย 11 พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงลุกขึ้นเดินทางนำหน้าประชาชนต่อไปเถิด เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เข้าไปยึดแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณไว้แก่บรรพบุรุษว่าจะให้แก่เขานั้น’

โมเสสสรุปย่อสั้นๆเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของคนอิสราเอลตั้งแต่ภูเขาซีนายจนถึงวันนั้น เขากล่าวถึงแผ่นดินทั้งสองนั้น หีบพันธสัญญา บัญญัติสิบประการ และการเดินทางของคนอิสราเอลนับแต่นั้นเป็นต้นมา เขากล่าวสั้นๆถึงการเสียชีวิตของอาโรนและการถวายตัวคนเลวีไว้สำหรับการปรนนิบัติแห่งพลับพลา เขาเล่าย้อนถึงการที่เขาอยู่ในภูเขานั้นเป็นเวลาสี่สิบวันและทูลขอเพื่อคนอิสราเอลต่อพระพักตร์พระเจ้า เขากล่าวปิดท้ายเนื้อหาตอนนี้ด้วยพระบัญชาของพระเจ้าที่ให้เขานำคนอิสราเอลเข้าไปในแผ่นดินนั้นที่พระองค์ได้ทรงสัญญาพวกเขาไว้แล้ว

พบดู 10:12-13 และบัดนี้ คนอิสราเอล พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรง
ประสงค์ให้ท่านกระทำอย่างไร คือให้ยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ให้ดำเนินตามพระ
มรรคาทั้งปวงของพระองค์ ให้รักพระองค์ ให้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิต
สุดใจของท่านทั้งหลาย 13 และให้รักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระเยโฮวาห์ ซึ่งข้าพเจ้า
บัญชาท่านในวันนี้ เพื่อประโยชน์ของท่านทั้งหลาย

การเน้นความสำคัญตั้งแต่จุดนี้เป็นต้นไปเปลี่ยนจากเรื่องราวทางประวัติศาสตร์เป็นเรื่องฝ่ายวิญญาณ จากการประพาดตามแบบภายนอกไปสู่สภาพของจิตใจ หลักการฝ่ายวิญญาณห้าประการถูกนำเสนอในสองข้อนี้ ความหมายของคำที่แปลว่า **ประสงค์ (ชาฮัด)** นั้นมีความสำคัญมากๆ ความหมายตรงนี้ไม่ใช่เรียกร้อง (demand) เหมือนที่พระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ต้องการจะสื่อ แต่ความหมายที่ชัดเจนก็คือ 'ขอ' หรือ 'ขอ' พระเจ้าไม่ได้เรียกร้องสิ่งต่อไปนี้ แต่พระองค์ทรงขอให้คนอิสราเอลทำสิ่งเหล่านี้ด้วยความสมัครใจของพวกเขาเอง นั่นคือ (1) “ให้ยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน” (2) “ให้ดำเนินตามพระมรรคาทั้งปวงของพระองค์” (3) “ให้รักพระองค์” (4) “ให้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่านทั้งหลาย” และ (5) “ให้รักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระเยโฮวาห์ ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ เพื่อประโยชน์ของท่านทั้งหลาย”

แม้ว่ารายการนี้ปิดท้ายเหมือนเป็นคำบัญชา แต่มันก็เริ่มต้นด้วยคำขอ ความหมายตรงนี้ไม่ใช่การปฏิบัติตามพระราชบัญญัติของพระเจ้าแบบขอไปที แต่เป็นการเลือกอย่างเต็มใจที่จะยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า รักพระองค์ ปรนนิบัติพระองค์ ดำเนินในมรรคาต่างๆของพระองค์ และเชื่อฟังพระองค์ พวกเขาควรเชื่อฟังอย่างอัตโนมัติ แต่พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะให้ประชากรของพระองค์เต็มใจที่จะเชื่อฟัง ปรนนิบัติ ยำเกรง และรักพระองค์จากหัวใจของตน อีก

ครั้งที่หลักการนั้นถูกเน้นย้ำที่ว่า การเชื่อฟังพระวาระของพระเจ้าเป็นไปเพื่อประโยชน์สุขของเราเอง

พบดู 10:14-19   ดูเถิด ไฟสวรรค์และไฟสวรรค์อันสูงสุด และโลกกับบรรดาสิ่ง
สารพัดที่อยู่ในโลกเป็นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน 15 แต่พระเยโฮวาห์ทรงฝังพระทัยใน
บรรพบุรุษของท่านและทรงรักเขา และทรงเลือกเชื้อสายของเขาที่มาภายหลังเขา คือ ท่านทั้ง
หลายจากชนชาติทั้งหลาย อย่างเป็นอยู่ทุกวันนี้ 16 เพราะฉะนั้นจงตัดหนังปลายหัวใจของท่าน
เสีย อย่าคอแข็งอีกต่อไป 17 เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเป็นพระเจ้าของพระทั้ง
หลาย และเป็นจอมของเจ้าทั้งปวง เป็นพระเจ้าของที่ยิ่งใหญ่ ทรงฤทธิ์และน่ากลัว ทรงปราศจากอคติ
และมีได้ทรงเห็นแก่อามิชสินบน 18 พระองค์ประทานความยุติธรรมแก่ลูกกำพร้าพ่อและแม่
ม่าย และทรงรักคนต่างด้าวประทานอาหารและเครื่องนุ่งห่มแก่เขา 19 เพราะฉะนั้นท่านจึงมี
ความรักต่อคนต่างด้าว เพราะท่านทั้งหลายก็เป็นคนต่างด้าวในแผ่นดินอียิปต์

โมเสสเตือนความจำคนอิสราเอลว่าไฟสวรรค์และแผ่นดินโลกและทุกสิ่งที่มีอยู่ในนั้น
ล้วนเป็นของพระเจ้า มันเป็นของพระองค์เพราะพระองค์ทรงเป็นเจ้าของและทรงสร้างมันขึ้นมา
กระนั้นนำที่ตรงที่ว่าพระเจ้าทรงเต็มพระทัยเลือกบรรพบุรุษของพวกเขา (อับราฮัม อิสอัค และ
ยาโคบ) และลูกหลานของพวกเขาเพื่อที่จะรักพวกเขา ด้วยเหตุนี้ คนอิสราเอลแม้กระทั่งในตอน
นั้นได้ถูกเลือกเหนือประชาชาติทั้งปวงแล้วโดยพระเจ้า

โมเสสจึงเตือนสติคนอิสราเอลให้เข้าสู่หน้ตหนังปลายหัวใจของพวกเขาและไม่ใช่ร้อนอีก
ต่อไป ความหมายก็คือที่จะให้พวกเขา (1) เปลี่ยนจุดสนใจจากการเข้าสู่หน้ตฝายร่างกาย (ซึ่ง
พวกเขาภาคภูมิใจอยู่แล้ว) ไปเป็นการเข้าสู่หน้ตหัวใจ (นั่นคือ ฝายวิญญาณ) ความหมายก็คือว่า
พวกเขาจะต้องแยกหัวใจไว้ต่างหากแต่พระเจ้าเหมือนกับที่การเข้าสู่หน้ตฝายร่างกายของพวกเขา
แยกพวกเขาไว้ต่างหากจากประชาชาติอื่นๆ (นี่เป็นครั้งแรกจากสี่ครั้งในพระคัมภีร์ที่การเข้า
สู่หน้ตหัวใจถูกกล่าวถึง บางทีครั้งที่เด่นชัดที่สุดก็คือ โรม 2:29) (2) คนอิสราเอลจะต้องถ่อมใจ
จากสถานะฝายวิญญาณที่คู้ร้อนของตนเช่นกัน

โมเสสเตือนความจำคนอิสราเอลต่อไปอีกว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเป็นพระเจ้า
ของพระทั้งหลาย และเป็นจอมของเจ้าทั้งปวง เป็นพระเจ้าของที่ยิ่งใหญ่ ทรงฤทธิ์และน่ากลัว ทรง
ปราศจากอคติ และมีได้ทรงเห็นแก่อามิชสินบน” คำที่แปลว่า *น่ากลัว (ยอว์เรย์)* มีความหมายว่า

ทำให้เกิดความหวาดกลัวหรือความเกรงขาม สรุปลักษณะคือ พระเจ้าทรงอยู่เหนือพระหรือเจ้าที่ปวง พระองค์ทรงนำสะพริงกิ้วและทรงยุติธรรม ในแบบเดียวกัน โมเสสเตือนความจำคนอิสราเอลว่าพระเจ้าทรงกระทำการพิพากษาเพื่อเห็นแก่คนเหล่านั้นที่ขัดสนอย่างแท้จริง คนอิสราเอลจึงถูกกำชับให้กระทำแบบเดียวกัน

พบดู 10:20-22 ท่านทั้งหลายจงยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน จง
ปรนนิบัติพระองค์และติดพันอยู่กับพระองค์ จงปฏิญาณด้วยออกพระนามของพระองค์
21 พระองค์ทรงเป็นที่สรรเสริญของท่านทั้งหลาย พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของท่าน ผู้ทรง
กระทำการใหญ่และน่ากลัวซึ่งนัยน์ตาของท่านได้เห็นนี้ 22 บรรพบุรุษของท่านลงไปในอียิปต์
เจ็ดสิบคน และบัดนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายมีมากดังดวงดาว
ในท้องฟ้า"

บทนี้ปิดท้ายด้วยคำกำชับสี่ประการสำหรับประชากรของพระเจ้า (1) “ท่านทั้งหลายจงยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน” คำเตือนสตินั้นยังมีผลอยู่จนทุกวันนี้ (2) “จงปรนนิบัติพระองค์” อีกครั้งที่เรายังอยู่ภายใต้คำสั่งเดียวกันนี้ (3) “ท่านจงติดสนิทอยู่กับพระองค์” ความหมายก็คือการติดพันหรือโอบกอดพระองค์ไว้ แน่แน่นอนว่าความจริงนั้นยังมีอยู่จนถึง ณ บัดนี้ (4) สดุดท้าย “จงปฏิญาณด้วยออกพระนามของพระองค์” แม้ว่าห้ามมิให้กระทำอย่างพล่อยๆ หรือแบบไม่จริงจัง แต่เมื่อถึงคราวที่ต้องปฏิญาณ ประชากรของพระเจ้านั้นก็ต้องปฏิญาณ โดยออกพระนามของพระองค์เท่านั้นและไม่ใช้พระอื่น

โมเสสเตือนความจำคนอิสราเอลว่า (1) “พระองค์ทรงเป็นที่สรรเสริญของท่านทั้งหลาย” พระองค์ไม่เพียงทรงเป็นผู้ที่เราควรสรรเสริญเท่านั้น แต่คำสรรเสริญพระองค์ยังสะท้อนกลับมายังคนเหล่านั้นที่ออกพระนามของพระองค์ด้วย (2) “พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของท่าน” พวกเราเช่นเดียวกับพวกเขาไม่ควรมองข้ามเรื่องนั้นไป (3) สดุดท้าย พระองค์ “ทรงกระทำการใหญ่และน่ากลัวซึ่งนัยน์ตาของท่านได้เห็นนี้”

อีกครั้งที่คำที่แปลว่า *น่ากลัว* (*ยอว์เรย์*) มีความหมายได้คำว่า 'น่าสะพริงกิ้ว' แน่ทีเดียว การทรงช่วยให้พ้นอย่างน่าอัศจรรย์ที่พวกเขาได้ประสบพบเจอตลอดการเดินทางอพยพนั้นน่าสะพริงกิ้วจริงๆ นอกจากนี้ คนอิสราเอลก็เข้าไปในอียิปต์ด้วยจำนวนเจ็ดสิบคน บัดนี้พวกเขามีจำนวนหลายล้านคนและ “มีมากดังดวงดาวในท้องฟ้า”

*****

ภาพรวมของพระราชบัญญัติ 11: บทนี้มีเนื้อหาคล้ายกับในบทที่แล้ว คู่มือเหตุในบทที่แล้วได้ บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) การอัครรรยต่างๆที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าซึ่งกระทำเพื่อคนอิสราเอลในข้อ 1-7; (2) พระสัญญาและคำเตือนเพิ่มเติมในข้อ 8-17; (3) การเรียกร้องให้หมั่นศึกษาพระวจนะของพระเจ้าในข้อ 18-25 และ (4) พระสัญญาเรื่องพระพรต่างๆสำหรับความเชื่อฟังและคำแช่งสาปต่างๆสำหรับความไม่เชื่อฟังในข้อ 26-32

พบดู 11:1 "เหตุฉะนั้นพวกท่านจงรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน จงรักษาพระคำรัสสั่ง กฎเกณฑ์ และคำตัดสิน และพระบัญญัติของพระองค์เสมอไป ใจความสำคัญสองประการของหนังสือพระราชบัญญัติถูกสรุปย่อในข้อนี้ มันถูกกล่าวซ้ำหลายต่อหลายครั้งในหนังสือเล่มนี้ตลอดทั้งเล่ม (1) “พวกท่านจงรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน” (2) “จงรักษาพระคำรัสสั่ง กฎเกณฑ์ และคำตัดสิน และพระบัญญัติของพระองค์เสมอไป” ที่ควรหมายเหตุไว้เพิ่มเติมก็คือว่า คำกำชับพื้นฐานสองประการนี้ถูกนำหน้าด้วย เหตุฉะนั้น มันเชื่อมข้อ 1 กับบทที่แล้วในเชิงตรรกะ โดยเฉพาะคำเตือนความจำที่ว่าพระเจ้าได้ทรงอวยพรและทวีคนอิสราเอลให้มีจำนวนมากขึ้นแล้ว

จากเรื่องราวที่คนอิสราเอลได้รับบัญชาให้รักษาไว้ “พระคำรัสสั่ง” ของพระองค์หมายถึงแง่มุมในด้านพิธีต่างๆของพระราชบัญญัติซึ่งเกี่ยวข้องกับระบบพลับพลา “กฎเกณฑ์” ของพระองค์หมายถึงกฎหมายแพ่งและกฎหมายทางสังคมต่างๆสำหรับชีวิตประจำวันของประชาชน “คำตัดสิน” ของพระองค์หมายถึงเรื่องทางจริยธรรมและตุลาการเกี่ยวกับความชอบธรรมและความยุติธรรม สุดท้าย “พระบัญญัติของพระองค์” หมายถึงบัญญัติทางศีลธรรมและฝ่ายวิญญาณของพระเจ้า คนอิสราเอลถูกกำชับให้เชื่อฟังสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด

พบดู 11:2-7 ท่านทั้งหลายจงทราบในวันนี้ เพราะข้าพเจ้ามิได้กล่าวกับลูกหลานของท่านทั้งหลาย ผู้มิได้รู้เรื่องหรือเห็นถึงวินัยของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ความยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และพระกรที่เหยียดออกของพระองค์ 3 ถึงการอัครรรยและถึงพระราชกิจของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงกระทำในอียิปต์ต่อฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์ และต่อแผ่นดินทั้งสิ้นของท่าน 4 และซึ่งพระองค์ทรงกระทำต่อกองทัพอียิปต์ ต่อม้าของเขา และต่อรถรบของเขา และที่พระองค์ทรงกระทำให้น้ำในทะเลแดงท่วมเขาเมื่อเขาไล่ติดตาม

ท่านทั้งหลาย และที่พระเยโฮวาห์ทรงทำลายเขาทั้งหลายจนทุกวันนี้ 5 และที่พระองค์ทรงกระทำแก่ท่านทั้งหลายในถิ่นทุรกันดาร จนท่านทั้งหลายมาถึงที่นี่ 6 และที่ทรงกระทำต่อดาธาน และอาบิรัมบุตรชายของเอลีอับ บุตรชายของรูเบน คือแผ่นดินได้อ้าปากกลืนเขาเข้าไป ทั้งคริว เรือน เต็นท์ และสิ่งมีชีวิตทุกอย่างที่ติดตามเขาไป ในท่ามกลางคนอิสราเอลทั้งปวง 7 เพราะนัยน์ตาของท่านทั้งหลายได้เห็นพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ทั้งหมดของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำนั้น

โมเสสจึงเตือนสติคนอิสราเอลว่า “ท่านทั้งหลายจงทราบในวันนี้...พระราชกิจอันยิ่งใหญ่ทั้งหมดของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำนั้น” (ข้อ 7) ในข้อเหล่านั้นที่อยู่ตรงกลาง โมเสสเตือนความจำคนอิสราเอลอีกครั้งถึงการทรงช่วยให้พ้นอันน่าอัศจรรย์ของพระเจ้าจากอียิปต์รวมถึงการที่พระเจ้าทรงพิพากษาคนเหล่านั้นที่กบฏต่อ โมเสสระหว่างทาง พวกเขาได้เห็นกับตาแล้วถึงฤทธานุภาพและการทรงช่วยให้พ้นของพระเจ้า

พบดู 11:8-12 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงรักษาบัญญัติทั้งสิ้นซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาแก่ท่านทั้งหลายในวันนี้ เพื่อท่านทั้งหลายจะเข้มแข็ง และเข้าไปยึดครองแผ่นดินซึ่งท่านทั้งหลายกำลังจะเข้าไปครอบครองนั้นมาเป็นกรรมสิทธิ์ 9 และเพื่อท่านจะมีชีวิตยืนนานในแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษว่าจะให้แก่เขาและแก่เชื้อสายของเขา เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ 10 เพราะว่าแผ่นดินซึ่งท่านทั้งหลายกำลังเข้าไปยึดครองนั้น ไม่เหมือนแผ่นดินอียิปต์ ซึ่งท่านได้จากมา ในที่นั้นท่านหว่านพืชและเอาเท้ารดน้ำเหมือนเป็นสวนผัก 11 แต่แผ่นดินซึ่งท่านจะไปยึดครองนั้น เป็นแผ่นดินที่มีเนินเขาและหุบเขา ซึ่งมีน้ำฝนจากฟ้ารดอยู่ 12 เป็นแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงดูแลพระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านอยู่เหนือแผ่นดินนั้นเสมอ ตั้งแต่ต้นปีจนถึงสิ้นปี

อีกครั้งที่คำว่า เหตุฉะนั้น เชื่อมสิ่งที่ตามมากับสิ่งที่มาก่อนหน้า เพราะพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ทั้งสิ้นที่พระเจ้าได้ทรงกระทำเพื่อประชากรของพระองค์แล้ว เขาจึงสั่งว่า “เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงรักษาบัญญัติทั้งสิ้นซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาแก่ท่านทั้งหลายในวันนี้” จากนั้น โมเสสก็ให้รายการพระพรใหญ่ๆที่จะตามมาเมื่อพวกเขาเชื่อฟังพระเจ้า นั่นคือ พละกำลังที่จะพิชิตแผ่นดินนั้น อาศัยยืนนานในแผ่นดินนั้น และความเจริญรุ่งเรืองในแผ่นดินนั้น แผ่นดินนั้นเองก็เป็นพระพรอย่างหนึ่งแล้ว มันเป็น “แผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงดูแลพระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านอยู่เหนือแผ่นดินนั้นเสมอ ตั้งแต่ต้นปีจนถึงสิ้นปี”

ในหนังสือพระราชบัญญัติตลอดทั้งเล่ม การเน้นความสำคัญซ้ำๆอยู่ที่การเชื่อฟัง (นั่นคือ การรักษา) พระวอนะของพระเจ้า

พบดู 11:13-15 ต่อมาถ้าท่านทั้งหลายจะเชื่อฟังบัญญัติของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าบัญญัติท่านไว้ในวันนี้ ให้รักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายและปรนนิบัติพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน 14 เราจะให้ฝนตกบนแผ่นดินของเจ้าตามฤดูกาล คือฝนต้นฤดูและฝนชุกปลายฤดู เพื่อเจ้าทั้งหลายจะได้เก็บพืชผล น้ำองุ่น และน้ำมัน 15 และเราจะให้หญ้าในทุ่งสำหรับฝูงสัตว์ของเจ้า และเจ้าจะได้รับประทานอิมหน่า'

หลักการพื้นฐานๆถูกกล่าวอีกครั้งพร้อมกับการให้ความเข้าใจเพิ่มเข้าไป “และต่อมาถ้าท่านทั้งหลายจะเชื่อฟังบัญญัติของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าบัญญัติท่านไว้ในวันนี้ ให้รักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายและปรนนิบัติพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน” เงื่อนไขถูกเสนอแล้ว ถ้าคนอิสราเอลยอม (1) เชื่อฟังพระบัญญัติต่างๆของพระเจ้าอย่างขมิ้มมัน (2) รักองค์พระผู้เป็นเจ้า และ (3) ปรนนิบัติพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของพวกเขา แล้วพระเจ้ก็ทรงสัญญาว่าจะประทานพระพรใหญ่ๆให้

ถ้าพวกเขาเชื่อฟังสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด พระเจ้ก็ทรงสัญญาว่าจะประทานความเจริญรุ่งเรืองแก่พวกเขา พวกเขาเป็นชนชาติที่ทำการเกษตร พระพรใหญ่ๆจะมาในด้านนั้น แต่จงสังเกตว่าเงื่อนไขของพระพรดังกล่าวคือการเชื่อฟังพระวอนะของพระเจ้า!

พบดู 11:16-17 จงระวังตัวอย่าให้จิตใจของท่านทั้งหลายลุ่มหลงและหันเหไปปรนนิบัตินมัสการพระอื่น 17 และพระเยโฮวาห์จึงทรงกริ้วต่อท่าน ปิดฟ้าสวรรค์ไม่ให้ฝนตก และแผ่นดินก็ไม่งอกพืชผล และท่านทั้งหลายจะพินาศจากแผ่นดินดีซึ่งพระเยโฮวาห์ประทานแก่ท่านนั้นเสียอย่างรวดเร็ว

สิ่งตรงกันข้ามถูกนำเสนอในฐานะคำเตือนเช่นกัน หากคนอิสราเอลหลงไปนับถือรูปเคารพ พระเจ้ก็จะทรงมิให้ฝนตก พืชผลของพวกเขาจะไม่งอกงาม และพวกเขาจะพินาศไปเสียจากแผ่นดินนั้น

พบดู 11:18-21 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงจดจำถ้อยคำเหล่านี้ของข้าพเจ้าไว้ในจิตใจของท่านทั้งหลาย จงเอาถ้อยคำเหล่านี้ไว้ในมือของท่านเป็นหมายสำคัญ จงเป็นดัง

เครื่องหมายระหว่างนัยน์ตาของท่าน 19 และท่านจงสอนถ้อยคำเหล่านี้แก่ลูกหลานของท่านทั้งหลาย จงพูดถึงถ้อยคำเหล่านี้เมื่อท่านนั่งอยู่ในเรือ และเมื่อท่านเดินอยู่ตามทาง เมื่อท่านนอนลงหรือลุกขึ้น 20 ท่านจงเขียนคำเหล่านี้ไว้ที่เสาประตูเรือน และที่ประตูของท่าน 21 เพื่ออายุของท่านและอายุของลูกหลานของท่านจะได้ยืนนานในแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณที่จะประทานแก่บรรพบุรุษของท่าน トラบเท่าบรดาวันที่ฟ้าสวรรค์อยู่เหนือโลก

พระเจ้าทรงกำชับคนอิสราเอลให้เก็บบรรดาพระวจนะของพระองค์ไว้ในใจของพวกเขา และวางมันไว้ให้เห็นเพื่อเป็นเครื่องเตือนใจ พวกเขาต้องสอนพระวจนะเหล่านั้นแก่บุตรหลานของพวกเขาในทุกด้านของชีวิต พระสัญญาสำหรับการทำเช่นนั้นก็คือ “เพื่ออายุของท่านและอายุของลูกหลานของท่านจะได้ยืนนานในแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณที่จะประทานแก่บรรพบุรุษของท่าน トラบเท่าบรดาวันที่ฟ้าสวรรค์อยู่เหนือโลก” วลีหลังนี้มีความหมายว่า トラบเท่าที่มีวันคืนบนแผ่นดินโลก อีกครั้งที่หลักการสำคัญคือ การเตือนใจพวกเขาเองและบุตรหลานของพวกเขาเสมอให้ระลึกถึงพระวจนะของพระเจ้าเพื่อที่พวกเขาจะได้เชื่อฟังมัน ผลลัพธ์ก็คือพระพรของพระเจ้าตลอดไปเป็นนิรันดร์

พบดู 11:22-25 เพราะถ้าท่านระวังที่จะกระทำตามบัญญัติทั้งปวงซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่าน คือรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ดำเนินในพระมรรคาทั้งสิ้นของพระองค์ และคิดสนิทอยู่กับพระองค์แล้ว 23 พระเยโฮวาห์จะทรงขับไล่บรรดาประชาชาติเหล่านี้ให้ออกไปพ้นหน้าท่านทั้งหลาย แล้วท่านจะเข้ายึดครองแผ่นดินของประชาชาติที่ใหญ่กว่าและมีกำลังมากกว่าท่าน 24 ฝ่าเท้าของท่านทั้งหลายจะเหยียบลงที่ใด ที่นั่นจะเป็นของท่าน อาณาเขตของท่านจะเริ่มจากถิ่นทุรกันดารไปจนถึงเลบานอน และจากแม่น้ำคือแม่น้ำยูเฟรติสไปจนถึงทะเลตะวันตก 25 จะไม่มีผู้ใดสามารถต่อต้านท่านได้ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นที่เกรงขาม และตกใจกลัวของแผ่นดินที่ท่านทั้งหลายจะเหยียบย่ำไปตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับท่าน

หลักการนี้ถูกกล่าวซ้ำอีกครั้งพร้อมกับรายละเอียดเพิ่มเติม “เพราะถ้าท่านระวังที่จะกระทำตามบัญญัติทั้งปวงซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่าน คือรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ดำเนินในพระมรรคาทั้งสิ้นของพระองค์ และคิดสนิทอยู่กับพระองค์แล้ว” พระพรต่างๆเพิ่มเติมก็จะตามมา จงสังเกตอีกครั้งถึงการเน้นความสำคัญเรื่องการระวังที่จะเชื่อฟังพร้อมกับความรักที่มีต่อพระเจ้าและคิดสนิทอยู่กับพระองค์

ถ้าคนอิสราเอลเชื่อฟังในเรื่องเหล่านี้ทั้งหมด “พระเยโฮวาห์จะทรงขับไล่บรรดาประชาชาติเหล่านี้ให้ออกไปพ้นหน้าท่านทั้งหลาย” พระเจ้าทรงสัญญาเรื่องชัยชนะแบบเหมารวมเหนือแผ่นดินนั้นทั้งสิ้นตลอดทางตั้งแต่เลบานอนไปจนถึงแม่น้ำยูเฟรติสจนถึงทะเลเมดิเตอร์เรเนียน (น่าเศร้าที่ว่าเพราะการเชื่อฟังแบบอ่อนๆของคนอิสราเอล พระสัญญานั้นจึงไม่เคยถูกทำให้สำเร็จ ข้อยกเว้นคือช่วงเวลาสั้นๆระหว่างการครองราชย์ของดาวิดและซาโลมอน) หากพวกเขาเชื่อฟัง พระเจ้าก็ทรงสัญญาว่าพวกเขาจะไร้พ่ายในการศึกสงคราม

พบดู 11:26-27 **ดูเถิด** วันนี้ข้าพเจ้าได้นำคำอวยพรและคำสาปแช่งมาไว้ตรงหน้าท่านทั้งหลาย **27** ถ้าท่านเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ ท่านก็จะเป็นไปตามพรนั้น

เรื่องทั้งหมดนี้ก็ถูกสรุปย่อในคำสองคำ นั่นคือ **คำอวยพรและคำสาปแช่ง** ถ้าพวกเขายอมเชื่อฟังพระวาระของพระเจ้า แล้วพระเจ้าก็ทรงสัญญาว่าจะอวยพรพวกเขา ถ้าพวกเขาไม่เชื่อฟังพระวาระของพระองค์แล้วพระเจ้าก็ทรงสัญญาว่าคำสาปแช่งจะตกแก่พวกเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าพวกเขาหันไปนับถือรูปเคารพ

พบดู 11:28-32 **ถ้าท่านไม่เชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน** แต่หันเหไปเสียจากทางซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้ **ไปติดตามพระอื่นซึ่งท่านไม่รู้จัก** ท่านก็จะเป็นไปตามคำสาปแช่งนั้น **29** และต่อมาเมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านนำท่านเข้าไปในแผ่นดินซึ่งท่านจะเข้าไปยึดครองนั้น ท่านจงตั้งคำอวยพรไว้บนภูเขาเกริซิม และตั้งคำสาปแช่งไว้บนภูเขาเอบาล **30** ภูเขาเหล่านี้อยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ไปตามทางที่ดวงอาทิตย์ตกในแผ่นดินคนคานอัน ผู้อาศัยอยู่ที่ราบตรงหน้ากิลาชข้างที่ราบโมเรห์มิใช่หรือ **31** เพราะท่านทั้งหลายจะต้องข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน และท่านจะยึดครองและอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น **32** ท่านจงระวังที่จะรักษากฎเกณฑ์และคำตัดสินทั้งปวงซึ่งข้าพเจ้าตั้งไว้ต่อหน้าท่านทั้งหลายในวันนี้”

นอกจากนี้ เมื่อได้เข้าไปในแผ่นดินนั้นแล้ว พระเจ้าก็ทรงบัญชาคนอิสราเอลให้ประกาศคำอวยพรที่ทรงสัญญาไว้เหล่านี้จากภูเขาเกริซิมและคำสาปแช่งเหล่านี้จากภูเขาเอบาล อีกครั้งที่พระเจ้าตรัสล่วงหน้าถึงการเข้าไปในแผ่นดินนั้นของพวกเขาและทรงเน้นว่าพวกเขาจะต้องเชื่อฟังพระวาระของพระองค์หมดทุกเรื่อง

*****

ภาพรวมของพระราชบัญญัติ 12: เจ็อนไฮเจาะจงต่างๆสำหรับพระพรของพระเจ้าถูกนำเสนอ บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) รูปเคารพทุกรูปแบบในแผ่นดินนั้นจะต้องถูกทำลายในข้อ 1-4 และ (2) สถานที่ๆพระเจ้าทรงกำหนดไว้คือที่ๆการปรนนิบัติพระเจ้าจะถูกถือปฏิบัติในข้อ 5-32

พบญ 12:1-4 "ต่อไปนี้เป็นกฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งท่านจะต้องระวังที่จะกระทำตามในแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านประทานให้ท่านยึดครองตลอดวันคืนซึ่งท่านมีชีวิตอยู่ในโลก 2 ท่านทั้งหลายจงทำลายบรรดาสถานที่ซึ่งประชาชาติที่ท่านจะยึดครองนั้นใช้เป็นที่ปรนนิบัติพระของเขา ซึ่งอยู่บนภูเขาสูงและบนเนินเขา และได้ต้นไม้เขียวสดทุกต้น 3 ท่านจงรื้อแท่นบูชาของเขา และทุบเสาศักดิ์สิทธิ์ของเขาให้แตกเป็นชิ้นๆ และเผาเสารูปเคารพของเขาเสียด้วยไฟ ท่านจงฟันทำลายรูปแกะสลักอันเป็นรูปพระของเขาเสีย และลบชื่อของพระเหล่านั้นออกเสียจากที่นั้น 4 ท่านทั้งหลายอย่ากระทำดังนั้นแก่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน

บทนี้นำเสนอกฎเกณฑ์และคำตัดสินขั้นพื้นฐานที่พวกเขาจะต้องระวังที่จะกระทำตามเมื่อเข้าไปในแผ่นดินนั้นแล้ว กล่าวอย่างเจาะจงก็คือ คนอิสราเอลจะต้องคว่ำและทำลายรูปเคารพทุกรูปแบบที่พวกเขาพบเจอในแผ่นดินนั้น

พบญ 12:5-7 ท่านจงแสวงหาสถานที่จากเขตแดนของบรรดาตระกูลของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงเลือก เพื่อสถาปนาพระนามของพระองค์ไว้ คือให้เป็นที่ประทับของพระองค์ ท่านทั้งหลายจงไปเฝ้าพระองค์ที่นั่น 6 และท่านทั้งหลายจงนำเครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวบูชาของท่านไปที่นั่น ทั้งสิบชักหนึ่ง และเครื่องบูชาที่ยื่นถวายทั้งเครื่องบูชาปฏิญาณ เครื่องบูชาตามใจสมัคร และผลรุ่นแรกที่ได้จากฝูงวัวและฝูงแพะ แกะ 7 ท่านทั้งหลายจงรับประทานที่นั่นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ทั้งท่านและครอบครัวของท่านจงปีติรำเริงในบรรดากิจการซึ่งมือท่านได้กระทำนั้น ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านอวยพระพรแก่ท่านทั้งหลาย

แม้ว่ายังมีได้ระบุไว้อย่างเจาะจง แต่พระเจ้าก็ตรัสล่วงหน้าว่าพระองค์จะทรงเลือกสถานที่แห่งหนึ่งไว้สำหรับการนมัสการอย่างเป็นทางการ ที่นั่นคนอิสราเอลจะชุมนุมกันและนำเครื่องสัตวบูชาและของถวายต่างๆของตนไป

พบยู 12:8-9 ท่านทั้งหลายอย่ากระทำตามบรรดากิจการที่เรากระทำอยู่ที่นี่ทุกวันนี้ คือทุกคนทำตามอะไรก็ตามที่ถูกตองในสายตาของตนเอง 9 เพราะว่าท่านทั้งหลายยังไปไม่ถึงที่หยุดพักและถึงมรดก ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน

พวกเขาได้รับคำเตือนมิให้ทำ “อะไรก็ตามที่ถูกตองในสายตาของตนเอง” นำเศร่าที่ว่า คนอิสราเอลจะمينคำกำชับนี้ไปในอีกหลายร้อยปีต่อมา ดู ผู้วินิจฉัย 17:6 และ 21:25

พบยู 12:10-14 แต่เมื่อท่านข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปแล้ว และอาศัยอยู่ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายประทานเป็นมรดกแก่ท่าน และเมื่อพระองค์โปรดให้ท่านพักฟื้นศัตรูรอบข้างของท่านทั้งสิ้น ท่านจึงอยู่อย่างปลอดภัย 11 แล้วจงไปยังสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ ให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น จงนำบรรดาสิ่งต่างๆไปด้วยซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านทั้งหลาย คือเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวบูชาของท่าน ทั้งสิบชักหนึ่ง และเครื่องบูชาที่จะยื่นถวาย ทั้งบรรดาเครื่องบูชาปฏิญาณที่ดีที่สุดซึ่งท่านได้ปฏิญาณไว้ต่อพระเยโฮวาห์ 12 และท่านทั้งหลายจงปีติร่าเริงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ทั้งตัวท่านทั้งหลายและบุตรชายบุตรสาวของท่าน ทั้งทาสชายหญิงของท่านและคนเลวีซึ่งอยู่ภายในประตูเมืองของท่าน เพราะเขาไม่มีส่วนแบ่งหรือส่วนมรดกกับท่าน 13 ท่านทั้งหลายจงระวังให้ดีอย่าถวายเครื่องเผาบูชาตามที่ทุกแห่งซึ่งท่านเห็น 14 แต่จงถวายในสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงเลือกในท่ามกลางตระกูลหนึ่งของท่าน ท่านจงถวายเครื่องเผาบูชาของท่านที่นั่น และที่นั่นท่านจงกระทำทุกสิ่งซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้

อีกครั้งที่พระเจ้าทรงบอกว่าเมื่อพวกเขาได้ตั้งรกรากในแผ่นดินนั้นแล้ว พระองค์จะทรงกำหนดสถานที่ๆเฉพาะเจาะจงแห่งหนึ่งไว้สำหรับการถวายเครื่องสัตวบูชาและการนมัสการ ที่นั่นพวกเขาจะต้องถวายเครื่องสัตวบูชาต่างๆของตนและที่นั่นพวกเขาจะต้องชื่นชมยินดีต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของพวกเขา พวกเขาจะต้องถวายเครื่องเผาบูชาต่างๆในสถานที่นั้นเท่านั้น

พบยู 12:15-27 อย่างไรก็ตาม ท่านจะฆ่าสัตว์และรับประทานเนื้อในประตูเมืองทั้งหลายของท่านตามที่ท่านปรารถนาก็ได้ ตามซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านอำนวยพระพรประทานแก่ท่านทั้งหลาย ทั้งผู้ที่สะอาดและผู้ที่มีมลทินก็รับประทานได้ อย่างที่รับประทานเนื้อละมั่งและเนื้อกวาง 16 แต่ท่านทั้งหลายอย่ารับประทานเลือดสัตว์เลย ท่านจงเทลงบนพื้นดิน

เหมือนหน้า 17 ส่วนสิบชักหนึ่งของพืช หรือน้ำองุ่น หรือน้ำมัน หรือลูกคอกกรุ่นแรกจากฝูงวัว หรือฝูงแพะแกะ หรือของถวายปฏิญาณตามที่ท่านปฏิญาณไว้ หรือของถวายตามใจสมัคร หรือของที่ท่านนำมาขึ้นถวาย ท่านทั้งหลายอย่ารับประทานภายในประตูเมืองของท่าน 18 แต่ว่าท่านจงรับประทานของเหล่านี้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ในสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ ทั้งตัวท่านและบุตรชายบุตรสาวของท่าน ทาสชายหญิงของท่าน และคนเลวีผู้อยู่ภายในประตูเมืองของท่าน และท่านจงปีติรำเริงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ในบรรดากิจการซึ่งมือท่านได้กระทำนั้น 19 ท่านจงระวังอย่าทอดทิ้งคนเลวี ตราบเท่าวันที่ท่านอาศัยอยู่ในโลก 20 เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงขยายอาณาเขตของท่าน ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับท่านแล้วนั้น และท่านกล่าวว่า ‘เราจะกินเนื้อสัตว์’ เพราะพวกท่านอยากรับประทานเนื้อสัตว์ ท่านจะรับประทานเนื้อตามใจปรารถนาของท่านได้ 21 ถ้าสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกไว้ เพื่อสถาปนาพระนามของพระองค์ที่นั่นนั้นห่างจากท่านเกินไป ท่านจงฆ่าสัตว์จากฝูงวัวฝูงแพะแกะของท่านเถอะ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประทานแก่ท่าน ดังที่ข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้แล้วนั้น ท่านจงรับประทานในประตูเมืองของท่าน ตามที่ใจของท่านปรารถนาเถิด 22 ท่านจะรับประทานได้อย่างที่ท่านรับประทานเนื้อละมั่งหรือเนื้อกวาง ทั้งผู้ที่มลทินและผู้ที่สะอาดด้วยก็รับประทานได้ 23 แต่พึงแน่ใจว่าท่านไม่รับประทานเลือดสัตว์เลย เพราะว่าเลือดเป็นชีวิตของมัน ท่านอย่ารับประทานชีวิตพร้อมกับเนื้อ 24 ท่านอย่ารับประทานเลือด แต่ท่านจงเทเลือดลงบนดินอย่างหน้า 25 ท่านอย่ารับประทานเลือด เพื่อท่านเองและลูกหลานของท่านที่มาภายหลังท่านจะจำเริญเป็นสุข เมื่อท่านกระทำสิ่งที่ถูกต้องตามสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ 26 แต่สิ่งบริสุทธิ์ซึ่งเป็นส่วนกำหนดจากท่านและของปฏิญาณของท่านนั้น ท่านจงนำไปยังสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงเลือกไว้ 27 และถวายเครื่องเผาบูชาทั้งเนื้อและเลือดบนแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ท่านจงเทเลือดแห่งเครื่องสัตวบูชาลงบนแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน แต่ส่วนเนื้อนั้นท่านรับประทานได้

บัญญัติด้านอาหารถูกกล่าวถึงอย่างสั้นๆ โดยยอมให้คนอิสราเอลรับประทานเนื้อสัตว์ในบ้านของตน ได้ยกเว้นสัตว์ที่เป็นมลทินและเลือด พวกเขายังถูกกำชับเพิ่มเติมอีกมิให้รับประทานสิ่งใดก็ตามที่อุทิศถวายแล้วแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า แต่อาหารต่างๆ ที่ถูกอุทิศถวายแล้วดังกล่าวเช่น ผลแรกทั้งหลาย (สิบชักหนึ่งของมัน) พร้อมกับเครื่องบูชาด้วยความสมัครใจและเครื่องบูชายกขึ้นลงทั้งหลายสามารถถูกรับประทานได้ที่สถานที่ๆ กำหนดไว้สำหรับการนมัสการเท่านั้น

นอกจากนี้ คนอิสราเอลถูกบัญชาที่นั่นว่า “จงปิดรับเรืงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ในบรรดากิจการซึ่งมือท่านได้กระทำนั้น” พวกเขาจะถูกเตือนความจำมิให้ทอดทิ้งคนเลวที่อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขาซึ่งได้รับมอบหมายงานปรนนิบัติแห่งพลับพลา

หากพลับพลาอยู่ไกลเกิน พวกเขาก็ยังสามารถรับประทานได้ตามที่พวกเขาปรารถนา (ยกเว้นเนื้อสัตว์มลทินหรือเลือด) อย่างไรก็ตาม ถ้าอาหารใดถูกถือว่าเป็นสิ่งบริสุทธิ์ (ถูกอุทิศถวายแล้วเป็นของถวายพิเศษ) ก็จะถูกรับประทานได้ที่พลับพลาเท่านั้นในที่ใดก็ตามที่มันถูกตั้ง

พบดู 12:28 จงระวังที่จะฟังบรรดาถ้อยคำเหล่านี้ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้ เพื่อท่านเองและลูกหลานของท่านที่มาภายหลังท่านจะจำเรืงเป็นนิตย์ เมื่อท่านกระทำสิ่งที่ประเสริฐและถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน อีกครั้งที่มีการออกคำกำชับพื้นฐานให้ระวังที่จะเชื่อฟังทุกสิ่งทีพระเจ้าทรงบัญชาพวกเขา ผลลัพธ์ก็คือ “เพื่อท่านเองและลูกหลานของท่านที่มาภายหลังท่านจะจำเรืงเป็นนิตย์ เมื่อท่านกระทำสิ่งที่ประเสริฐและถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน” ในพระคัมภีร์ตลอดทั้งเล่ม หลักการนี้ไม่เคยเปลี่ยนแปลง พระพรจะมาทีหลังการเชื่อฟัง นอกจากนี้ ให้เราสังเกตว่าพระพรดังกล่าวจะมีไปถึงบุตรหลานของเราด้วยโดยเฉพาะเมื่อเราทำสิ่งที่ “ประเสริฐและถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน”

พบดู 12:29-31 เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะขจัดประชาชาติซึ่งท่านเข้าไปยึดครองนั้นออกไปให้พ้นหน้าท่าน และท่านก็ยึดครองเข้าอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น 30 จงระวังตัวว่าท่านจะไม่หลงติดตามเขา ภายหลังจากทีเขาถูกทำลายต่อหน้าท่านแล้วนั้น และจะไม่ไต่ถามเรืงพระของเขาโดยกล่าวว่า ‘ประชาชาตินี้มีมาตรการพระของเขาอย่างไร เพื่อเราจะกระทำด้วย’ 31 ท่านอย่ากระทำอย่างนั้นแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย เพราะว่าสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทุกอย่างซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเกลียดชัง พวกเขากระทำสิ่งนั้นต่อพระทั้งหลายของเขา แม้แต่บุตรชายและบุตรสาวของเขา เขาก็เผาด้วยไฟบูชาแต่พระของเขา

อีกครั้งทีคนอิสราเอลถูกเตือนอย่างแข็งแรงทีจะไม่ติดกับประชาชาติเหล่านั้นทีพวกเขา กำลังจะเข้าไปพิชิตและทำลาย กล่าวอย่างเจาะจงก็คือ พวกเขาได้รับคำเตือนมิให้ปรนนิบัติพระต่างๆของคนเหล่านั้น คนอิสราเอลจะต้องไม่ไปเกี่ยวข้องกับการนับถือรูปเคารพเช่นนั้นและวิธีปฏิบัติอันน่าสะอิดสะเอียนของมันซึ่งรวมถึงการบูชาัญบุตรของตนถวายแต่พระเหล่านั้นด้วย

พบญ 12:32   **ทุกสิ่งที่ข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้นั้น จงระวังที่จะกระทำตาม ท่านอย่าเพิ่มอะไรเข้าหรือตัดอะไรออกไปจากสิ่งเหล่านั้น" บทนี้ปิดท้ายด้วยคำเตือนสติให้ระวังที่จะกระทำสิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาพวกเขาแล้ว พวกเขาได้รับคำเตือนอย่างเข้มงวดอีกมิให้ "เพิ่มอะไรเข้าหรือตัดอะไรออกไปจากสิ่งเหล่านั้น" ดู วิวรรณ์ 22:18 การคัดแปลงพระวณะของพระเจ้าเป็นเรื่องร้ายแรง วิบัติจึงมีแก่คนเหล่านั้นที่เปลี่ยนแปลงพระวณะของพระเจ้า**

*****

ภาพรวมของพระราชบัญญัติ 13: หลังจากได้ตักเตือนคนอิสราเอลให้รักและเชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว บัดนี้พระเจ้าทรงนำเสนอกฎเกณฑ์พื้นฐานหลายประการที่พวกเขาต้องเชื่อฟังในบทที่ 13 แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) ผู้ที่ส่งเสริมให้นับถือรูปเคารพจะต้องถูกประหารชีวิตในข้อ 1-5; (2) ญาติพี่น้องของคนเหล่านั้นที่ส่งเสริมให้นับถือรูปเคารพจะต้องไม่ถูกไว้ชีวิตในข้อ 6-11 และ (3) เมืองเหล่านั้นที่นับถือรูปเคารพจะต้องไม่ถูกไว้ชีวิตในข้อ 12-18

พบญ 13:1-3   **"ถ้าในหมู่พวกท่านเกิดมีผู้พยากรณ์หรือผู้ฝันเห็นเหตุการณ์ขึ้น และสำแดงหมายสำคัญหรือการมหัศจรรย์แก่ท่าน 2 และหมายสำคัญหรือการมหัศจรรย์ซึ่งเขาบอกท่านนั้นสำเร็จจริง ถ้าเขากล่าวว่า 'ให้เราติดตามพระอื่นกันเถิด' ซึ่งเป็นพระที่ท่านไม่รู้จัก และให้เรามาปรนนิบัติพระนั้น' 3 ท่านอย่าเชื่อฟังคำของผู้พยากรณ์หรือผู้ฝันเห็นเหตุการณ์คนนั้น เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านลงใจท่านดู เพื่อให้ทรงทราบว่ ท่านทั้งหลายรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่านหรือไม่**

คำเตือนถูกให้ไว้เกี่ยวกับพวกผู้พยากรณ์เท็จ แม้ว่าหมายสำคัญหรือการมหัศจรรย์ที่ผู้พยากรณ์คนนั้นกล่าวไว้เกิดขึ้นจริงก็ตาม แต่หากเขาแนะนำให้ไปติดตามพระอื่น "ท่านอย่าเชื่อฟังคำของผู้พยากรณ์" คนนั้น ที่น่าสนใจก็คือว่าพระเจ้าอาจทรงทดสอบประชากรของพระองค์ "เพื่อให้ทรงทราบว่ ท่านทั้งหลายรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่านหรือไม่" การพูดนั้นง่าย คนๆหนึ่งอาจอ้างว่ารักองค์พระผู้เป็นเจ้า อย่างไรก็ตาม ข้อพิสูจน์ถึงเรื่องดังกล่าวจะมีขึ้นเมื่อถูกเสนอ โอกาสที่จะไปติดตามพระอื่น

พบญ 13:4   **ท่านทั้งหลายจงดำเนินตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และยำเกรงพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และท่านจงปรนนิบัติพระองค์ และติดสนิทอยู่กับพระองค์ อีกครั้งที่จุดสนใจอยู่ตรงที่การเชื่อฟัง**

อย่างเต็มที่ คำสั่งหกประการถูกนำเสนอตรงนี้ (1) “ท่านทั้งหลายจงดำเนินตามพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของท่าน” (2) “และยำเกรงพระองค์” (3) “และรักษาพระบัญญัติของพระองค์” (4) “และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์” (5) “และท่านจงปรนนิบัติพระองค์” (6) “และคิดสนิทอยู่กับพระองค์” ความแตกต่างระหว่างคำว่า รักษา และ เชื่อฟัง ก็คือว่าคำแรกมีความหมายว่า ‘ระวังที่จะรักษา’ ขณะที่คำหลังมีความหมายว่า ‘ฟังเสียง’

พบญ 13:5 แต่ผู้พยากรณ์หรือผู้ฝันเห็นเหตุการณ์คนนั้นต้องมีโทษถึงตาย เพราะว่าเขาได้สั่งสอนให้ภฏต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ผู้ทรงนำท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ และทรงไถ่ท่านออกจากเรือนทาส เขากระทำให้ท่านทิ้งหนทางซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านบัญชาให้ท่านดำเนินตามเสีย ดังนั้นแหละท่านจะต้องล้างความชั่วช่นนี้จากท่ามกลางท่าน เรื่องเกี่ยวกับผู้พยากรณ์เท็จปิดท้ายตรงนี้ เขาจะต้องถูกประหารชีวิตเพราะว่าเขาพยายามที่จะล่อลวงประชากรของพระเจ้าไปจากพระเจ้าของตน

พบญ 13:6-11 ถ้าพี่ชายน้องชายของท่านมารดาเดียวกันกับท่าน หรือบุตรชายบุตรสาวของท่าน หรือภรรยาที่อยู่ในอ้อมอกของท่าน หรือมิตรสหายร่วมใจของท่าน ชักชวนท่านอย่างลับๆว่า ‘ให้เราไปปรนนิบัติพระอื่นกันเถิด’ ซึ่งเป็นพระที่ท่านเองหรือบรรพบุรุษของท่านไม่รู้จัก 7 เป็นพระบางองค์ของชนชาติทั้งหลายซึ่งอยู่รอบท่าน ไม่ว่าใกล้หรือไกล จากสุดปลายแผ่นดินโลกข้างนี้ถึงที่สุดปลายโลกข้างโน้น 8 ท่านอย่ายอมตามหรือเชื่อฟังเขา อย่าให้หยันต์ตาของท่านเมตตาปราณีเขา ท่านอย่าไว้ชีวิตเขา หรืออย่าชอนเขาไว้เลย 9 ท่านจงประหารชีวิตเขาเสียเป็นแน่ ท่านควรลงมือก่อนในการทำโทษเขาถึงตาย และต่อไปให้บรรดาประชาชนร่วมมือด้วย 10 ท่านจงเอาหินขว้างเขาให้ตาย เพราะเขาแสวงหาช่องที่จะพาท่านไปจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ผู้ทรงพาท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ออกจากเรือนทาส 11 และคนอิสราเอลทั้งปวงจะฟังและยำเกรง ไม่กระทำความชั่วช่นนี้ท่ามกลางท่านทั้งหลายอีกเลย

ในลักษณะเดียวกัน หากญาติสนิทคนใดเสนอให้ไปปรนนิบัติพระอื่น โดยเฉพาะพระของชนชาติเหล่านั้นที่อยู่รอบตัวพวกเขา พวกเขาก็ต้องปฏิเสธคำแนะนำดังกล่าวไปเลย พวกเขาจะต้องไม่เห็นดีด้วย ขอมฟัง เห็นใจ หรือชอนตัวคนแบบนั้นเด็ดขาด แต่พวกเขาจะต้องเอาหินขว้างคนๆนั้นจนตายแม้ว่าเขาอาจเป็นญาติสนิทคนหนึ่งก็ตาม

พบญ 13:12-18 ถ้าท่านทั้งหลายได้ยินว่า ในหัวเมืองหนึ่งหัวเมืองใดซึ่งพระเยโฮวาทูพระเจ้าของท่านประทานให้ท่านอาศัยอยู่นั้น 13 มีบางคนที่เป็นคนอันธพาลได้ออกไปจากท่ามกลางท่าน ชักชวนชาวเมืองนั้นว่า 'ให้เราไปปรนนิบัติพระอื่นกันเถิด' ซึ่งเป็นพระที่ท่านไม่รู้จัก 14 ท่านทั้งหลายจงสอบถามและอูตล่ำหัดค้นหาและถามดูอย่างขะมักเขม้น และดูเถิด ถ้าเป็นความจริงและเป็นเรื่องแน่นอนว่า สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนนั้นมีคนกระทำกันอยู่ในหมู่พวกท่าน 15 ท่านจงฆ่าชาวเมืองนั้นเสียด้วยคมดาบ ทำลายเสียให้สิ้นเชิงด้วยคมดาบ ทั้งคนทั้งหลายที่อาศัยในเมืองนั้นและฝูงสัตว์ด้วย 16 ท่านจงเก็บข้าวของทั้งสิ้นในเมืองนั้นไปกองไว้ที่กลางถนน และเผาเมืองนั้นกับบรรดาข้าวของในเมืองนั้นเสียด้วยไฟ เพื่อพระเยโฮวาทูพระเจ้าของท่าน ให้เมืองนั้นร้างอยู่เป็นนิรันดร์ อย่าสร้างขึ้นมาใหม่อีกเลย 17 อย่าให้ของต้องห้ามนั้นมาติดพันมือของท่าน เพื่อว่าพระเยโฮวาทูจะทรงหันจากพระพิโรธของพระองค์ และทรงสำแดงพระกรุณาคุณต่อท่าน และทรงเมตตาท่าน ให้ท่านทวีมากขึ้น ดังที่พระองค์ปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่านนั้น 18 เมื่อท่านทั้งหลายเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาทูพระเจ้าของท่าน คือรักษาพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ดังที่ข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้ในวันนี้ และกระทำสิ่งที่ถูกต้องตามสายพระเนตรพระเยโฮวาทูพระเจ้าของท่าน"

ประเภทที่สามก็คือหากเมืองเพื่อนบ้านในแผ่นดินนั้นยุ้งให้หันไปติดตามพระอื่น คนอิสราเอลจะต้องสืบสาวราวเรื่องให้ดีและหากพิสูจน์ว่าเป็นความจริง พวกเขาจะต้องทำลายเมืองนั้นให้ราบคาบและฆ่าชาวเมืองนั้นให้หมด ข้าวของๆเมืองนั้นจะต้องถูกเผาไฟเสีย คนอิสราเอลจะต้องไม่เก็บสิ่งของใดของเมืองนั้นไว้เลย มันเป็นของต้องห้าม ในการทำเช่นนั้น พวกเขาจะหันพระพิโรธของพระเจ้าไปเสียจากตนเองและพระองค์จะทรง "สำแดงพระกรุณาคุณต่อท่าน และทรงเมตตาท่าน ให้ท่านทวีมากขึ้น ดังที่พระองค์ปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่านนั้น"

พระเมตตาของพระเจ้ายิ่งมีมายังประชากรของพระองค์เมื่อพวกเขาเชื่อฟัง "พระสุรเสียงของพระเยโฮวาทูพระเจ้าของท่าน คือรักษาพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ดังที่ข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้ในวันนี้ และกระทำสิ่งที่ถูกต้องตามสายพระเนตรพระเยโฮวาทูพระเจ้าของท่าน" หลักการที่ยิ่งใหญ่กว่าอีกครั้งก็คือการเชื่อฟังพระเจ้านั้นนำมาซึ่งพระพรของพระองค์และในกรณีนี้คือ พระเมตตาของพระองค์ นอกจากนี้ ให้เราสังเกตถึงความสัมพันธ์กันโดยตรงระหว่างการเชื่อฟังพระวณะของพระเจ้ากับความชอบธรรม มันไม่ใช่ความชอบธรรมในความหมายเชิง

เด็ดขาดหรือทางตำแหน่ง แต่เป็นความหมายในเชิงปฏิบัติมากกว่า เมื่อเราเชื่อฟังพระเจ้าเราก็จะ
ทำสิ่งที่ถูกต้อง

*****

ภาพรวมของพระราชบัญญัติ 14: รายละเอียดสำหรับชีวิตในแผ่นดินนั้นถูกนำเสนอต่อ
ไป บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) คนอิสราเอลจะต้องเป็นผู้บริสุทธิ์และแตกต่างจากโลกในข้อ 1-2;
(2) บัญญัติด้านอาหารสำหรับคนอิสราเอลในแผ่นดินนั้นในข้อ 3-21 และ (3) กฎระเบียบต่างๆ
เกี่ยวกับสิบชักหนึ่งในข้อ 22-29

พบยู 14:1-2 "ท่านทั้งหลายเป็นบุตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ท่าน
อย่าเชื่อตนเองหรือกระทำหน้าผากให้ลึนเพื่อคนตาย 2 เพราะท่านทั้งหลายเป็นชนชาติ
บริสุทธิ์แค่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และพระเยโฮวาห์ทรงเลือกจากประชาชาติทั้งหลายที่
อยู่บนพื้นโลกให้เป็นชนชาติในกรรมสิทธิ์ของพระองค์"

บทนี้ขึ้นต้นด้วยคำกำชับมิให้ทำตามอย่างชาวโลก ในกรณีนี้มันคือการทำให้ร่างกายของ
ตนเป็นรื้อรอยตอนไว้ทุกข์ให้คนตาย วิธีปฏิบัติของคนไม่เชื่อรวมถึงการทำให้เกิดรอยบาดบน
ร่างกายเพื่อแสดงการไว้ทุกข์รวมถึงการตัดผมตรงกลางหน้าผากด้วย นี่ไม่เพียงเป็นการกระทำที่
โง่เขลาและทำให้เกิดการบาดเจ็บเท่านั้น แต่มันยังเป็นการทำตามอย่างชาวโลกนี้ด้วย ในสมัยนั้น
และในปัจจุบันมันเป็นสิ่งที่ถูกประณามในพระคัมภีร์ ดู โรม 12:2 ความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่าก็คือว่า
พวกเขา (และพวกเรา) เป็น "ชนชาติบริสุทธิ์แค่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และพระเยโฮวาห์
ทรงเลือกจากประชาชาติทั้งหลายที่อยู่บนพื้นโลกให้เป็นชนชาติในกรรมสิทธิ์ของพระองค์"

คำที่แปลว่า **ในกรรมสิทธิ์** (เชกอ โอลอว์) มีความหมายว่า 'สมบัติที่มีเอกลักษณ์เฉพาะ'
การเป็นผู้บริสุทธิ์จำเป็นต้องมีการถูกแยกออกจากโลก หลักการเรื่องการแยกออกถูกแฝงอยู่ใน
แนวคิดเรื่องความบริสุทธิ์ นอกจากนี้ คนอิสราเอลสมัยนั้น (และในลักษณะที่เชื่อมโยงกันคือ ค
ริสตจักรในปัจจุบัน) ได้ถูกพระเจ้าเลือกเพื่อที่จะอยู่ "เหนือประชาชาติทั้งปวง" ประชากรของ
พระเจ้าจึงควรอยู่เหนือชาวโลกในด้านศีลธรรม คุณธรรม วิธีปฏิบัติ และมาตรฐานต่างๆของตน

พบยู 14:3-21 ท่านทั้งหลายอย่ารับประทานสิ่งพึงรังเกียจใดๆเลย 4 สัตว์ที่รับ
ประทานได้มีดังต่อไปนี้ คือ วัว แกะ แพะ 5 กวาง ละมั่ง อีเก้ง แพะป่า สมัน โคป่า และแกะป่า 6
ท่านรับประทานสัตว์ทุกชนิดที่แยกกีบและกีบผ่าออกเป็นสองและเคี้ยวเอื้องนั้นได้ 7 อย่างไร

ก็ตามในจำพวกสัตว์ทั้งหลายที่เคี้ยวเอื้องหรือมีกีบฝ่า ท่านอย่ารับประทานสัตว์ต่อไปนี้คือ อูฐ กระต่าย ตัวกระจงผา เพราะว่าสัตว์เหล่านี้เคี้ยวเอื้องแต่กีบไม่ฝ่า จึงเป็นสัตว์มลทินแก่ท่าน 8 และหมูด้วยเพราะหมูมีกีบฝ่าแต่ไม่เคี้ยวเอื้อง จึงเป็นสัตว์มลทินแก่ท่าน ท่านอย่ารับประทานเนื้อของมัน และซากของมันท่านก็อย่าแตะต้อง 9 ในบรรดาสัตว์น้ำทั้งสิ้นท่านรับประทานสัตว์เหล่านี้ได้ คือ สัตว์น้ำใดๆที่มีครีบและเกล็ด ท่านรับประทานได้ 10 แต่สัตว์น้ำใดๆที่ไม่มีครีบและเกล็ดท่านอย่ารับประทาน เป็นสัตว์มลทินแก่ท่าน 11 นกสะอาดทุกชนิดท่านรับประทานได้ 12 แต่นกเหล่านี้ท่านอย่ารับประทานคือ นกอินทรี นกแร้งหนวดแพะ นกออก 13 นกเหยี่ยวหางยาว นกเหยี่ยวดำ นกแร้งตามชนิดของมัน 14 บรรดานกแก่ตามชนิดของมัน 15 นกเค้าแมว นกเค้าโมง นกนางนวล เหยี่ยวนกเขาตามชนิดของมัน 16 นกเค้าแมวเล็ก นกทึดทือ นกอีโก้ง 17 นกกระทง แร้ง และนกฮายั่ว 18 นกกระสาดำ นกกระสาตามชนิดของมัน นกหัวขวาน และค้างคาว 19 แมลงมีปีกทุกชนิดเป็นสัตว์มลทินแก่ท่าน อย่ารับประทานเลย 20 สัตว์มีปีกที่สะอาดทุกชนิดท่านรับประทานได้ 21 ท่านอย่ารับประทานสัตว์ชนิดใดที่ตายเอง ท่านจะให้แก่คนต่างด้าวที่อยู่ภายในประตูเมืองของท่านรับประทานก็ได้ หรือท่านจะขายให้แก่คนต่างประเทศก็ได้ เพราะว่าท่านเป็นชนชาติที่บริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ท่านอย่าดื่มลูกแพะด้วยน้ำนมแม่ของมันเลย

บทบัญญัติด้านอาหารถูกกล่าวซ้ำอีกครั้งเหมือนกับที่มันเคยถูกกล่าวไว้กับคนรุ่นก่อนกล่าวโดยทั่วไปก็คือ สัตว์ที่สะอาดคือสัตว์ที่มีกีบฝ่าออกและเคี้ยวเอื้อง ข้อยกเว้นที่เด่นชัดก็คือ สุนัขและอูฐ กระต่ายที่วุ่นน่าจะเป็นสัตว์ชนิดหนึ่งที่สูญพันธุ์ไปแล้วและไม่เหมือนกับกระต่ายโลกตะวันตกในปัจจุบัน นกชนิดที่กินซากศพเป็นสัตว์ไม่สะอาดรวมถึงนกที่กินซากศพด้วย พวกเขาต้องไม่รับประทานสัตว์ใดๆที่ตายเองเด็ดขาด พวกเขาสามารถให้คนอื่นต่อหรือขายมันได้ แต่พวกเขาไม่สามารถรับประทานมันเองได้เลย อีกครั้งที่คำกำชับมิให้ดื่มลูกแพะในน้ำนมของมันมีบัญญัติห้ามไว้ การเหยียดหยามเช่นนั้นระหว่างสัตว์ชนิดหนึ่งกับลูกของมันถูกสั่งห้ามมิให้กระทำ

พบดู 14:22 ผลได้เป็นปึกจากพืชในนาของท่านนั้น ท่านจงถวายสิบชักหนึ่ง หลักการเรื่องสิบชักหนึ่งถูกกล่าวซ้ำอีกครั้ง ประชากรของพระเจ้าในสมัยนั้นและกระทั่งในตอน นี้จะต้องถวายสิบชักหนึ่งจากผลที่เพิ่มขึ้นของตน นั่นคือ รายได้ของพวกเขา แม้ว่าถูกพบในพระ

ราชบัญญัติ แต่แท้จริงแล้วมันก็มาก่อนและต่อเนื่องจากพระราชบัญญัติ มันเป็นหลักการหนึ่งที่อยู่ชั่วนิรันดร์

พบญ 14:23-26 ท่านจงรับประทานลิปซัคหนึ่งที่ได้จากข้าวหรือน้ำองุ่นของท่าน หรือน้ำมันของท่าน และผลรุ่นแรกจากฝูงวัว และฝูงแพะแกะของท่าน ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านในสถานที่ซึ่งพระองค์จะทรงเลือกไว้ เพื่อให้พระนามของพระองค์สถิตที่นั่น เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายเสมอ 24 ถ้าระยะทางไกลเกินไป ท่านไม่สามารถนำลิปซัคหนึ่งมาได้ ในเมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน อวยพรแก่ท่าน เพราะว่าสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกเพื่อเป็นที่ตั้งพระนามของพระองค์นั้น อยู่ห่างไกลจากท่านเกินไป 25 ท่านจงขายของนั้นเอาเงิน และห่อเงินถือไว้ และไปยังสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ 26 และเอาเงินนั้นซื้อสิ่งใดๆที่ท่านปรารถนา จะเป็นวัว แกะ หรือน้ำองุ่นหรือสุราและสิ่งใดๆที่ท่านปรารถนา และท่านจงรับประทานที่นั่นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และจงปิติรำเริงทั้งตัวท่านและครอบครัวของท่านด้วย

อีกครั้งที่คำกำชับเรื่องสถานที่ศูนย์กลางแห่งการนมัสการถูกกล่าวซ้ำ การรับประทานเครื่องบูชาต่างๆในทางพิธีทุกอย่างจะต้องถูกกระทำที่นั่น “เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายเสมอ” หากพวกเขาไม่สามารถนำเครื่องบูชาดังกล่าวหรือลิปซัคหนึ่งจากพืชผลของตนมายังพลับพลาได้ พวกเขาก็ต้องแปลงของนั้นเป็นเงินสด จากนั้นเมื่อมาถึงพลับพลาแล้ว พวกเขาก็สามารถซื้อสิ่งใดก็ตามที่จำเป็นสำหรับการถวายเครื่องบูชาอันเหมาะสมได้ เมื่อนั้นที่พลับพลาพวกเขาก็สามารถ “ปิติรำเริงทั้งตัวท่านและครอบครัวของท่านด้วย”

พบญ 14:27-29 ท่านทั้งหลายอย่าทอดทิ้งคนเลวีซึ่งอยู่ในประตูเมืองของท่าน เพราะเขาไม่มีส่วนแบ่งหรือมรดกกับท่าน 28 พอครบสามปีทุกที่ท่านทั้งหลายจงนำลิปซัคหนึ่งจากพืชผลที่ได้ในปีนั้น มาสะสมไว้ภายในประตูเมืองของท่าน 29 คนเลวี (เพราะเขาไม่มีส่วนแบ่งหรือมรดกกับท่าน) และคนต่างด้าวและลูกกำพร้าพ่อและแม่ม่าย ผู้ซึ่งอยู่ในประตูเมืองของท่าน จะได้มารับประทานอย่างอิมหมา เพื่อว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอำนวยพระพรแก่บรรดากิจการซึ่งมือของท่านทั้งหลายได้กระทำนั้น”

คนอิสราเอลถูกกำชับอีกครั้งให้ระลึกถึงคนเลวี คนเหล่านั้นไม่มีมรดกถาวรในแผ่นดินนั้น ด้วยเหตุนี้พอสิ้นสามปี พวกเขา ก็จะต้องนำสิบชักหนึ่งของตนมาให้แก่คนเลวีรวมถึงพวกลูกกำพร้า คนต่างด้าว และแม่ม่ายเพื่อเป็นอาหารสำหรับตน พระเจ้าจึงทรงกำหนดรูปแบบหนึ่งของการให้ความช่วยเหลือสาธารณชนสำหรับคนเหล่านั้นที่ขัดสนจริงๆ พระองค์ทรงเล็งดูคนเหล่านั้นที่ไม่สามารถเลี้ยงดูตัวเองได้ คนอิสราเอลถูกกำชับให้ขมิ้มในเรื่องดังกล่าว “เพื่อว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอำนวยพระพรแก่บรรดากิจการซึ่งมือของท่านทั้งหลายได้กระทำนั้น”

*****

ภาพรวมของพระราชบัญญัติ 15: กฎระเบียบเพิ่มเติมที่จะต้องระวังที่จะกระทำตามในแผ่นดินนั้นถูกนำเสนอ ในบทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) ปีสบาโตและกฎเรื่องการปลดปล่อยต่างๆ ในข้อ 1-11; (2) กฎต่างๆเกี่ยวกับการปลดปล่อยทาสในข้อ 12-18 และกฎต่างๆเกี่ยวกับลูกหัวปีของสัตว์ใช้งานในข้อ 19-23

พบทู 15:1-6 "ทุกๆสิ้นเจ็ดปีท่านทั้งหลายต้องมีการปลดปล่อย 2 ให้กระทำการปลดปล่อยดังนี้ เจ้าหนีทุกคนจะต้องยกสิ่งที่ตนให้เพื่อนบ้านยืมไปนั้นเสีย อย่าทวงสิ่งนั้นคืนจากเพื่อนบ้านหรือพี่น้องของตนเลย เพราะว่าได้ประกาศการปลดปล่อยของพระเยโฮวาห์แล้ว 3 ท่านทั้งหลายจะทวงจากคนต่างประเทศคืนได้ แต่ถ้ามีสิ่งใดของท่านซึ่งอยู่กับพี่น้องก็ให้มือของท่านปล่อยไป 4 ยกเว้นเมื่อไม่มีคนยากจนในหมู่พวกท่านทั้งหลาย เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะทรงอำนวยพระพรแก่ท่านในแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานให้ท่านเป็นมรดกยึดครองนั้น 5 ถ้าท่านเพียงแต่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ฟังระวังที่จะกระทำตามพระบัญญัติทั้งหลายซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้ 6 เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอำนวยพระพรท่านดังที่พระองค์สัญญาต่อท่านนั้น ท่านทั้งหลายจะให้ประชาชาติหลายชาติยืมของของท่าน แต่ท่านอย่ายืมของเขาเลย ท่านทั้งหลายจะปกครองอยู่เหนือหลายประชาชาติ แต่เขาทั้งหลายจะไม่ปกครองเหนือท่าน

เรื่องของปีสบาโตถูกทวนซ้ำสำหรับคนรุ่นต่อไป หลังจากผ่านไปเจ็ดปี จะต้องมีการปลดปล่อยเรื่องหนี้สิน (คนต่างด้าวไม่ได้ถูกรอบคอบโดยการปลดปล่อยนี้ แต่ชนชาติอิสราเอลถูกรอบคอบ) ข้อ 4 มีความหมายว่า 'เพื่อที่จะไม่มีคนยากจนท่ามกลางพวกท่าน' มีความแตก

ต่างระหว่างความยากจนในปัจจุบันซึ่งส่วนใหญ่แล้วเป็นผลมาจากความบาปและความยากจนในตอนที่นั้นซึ่งอาจเกิดขึ้นจากการเป็นลูกกำพร้าหรือสภาพแวดล้อมที่ไม่เอื้ออำนวยอื่นๆ พอสิ้นเจ็ดปี จะต้องมีการยกหนี้ จุดประสงค์ของพระเจ้าก็คือ เพื่อที่ว่าจะไม่มีคนยากจนแบบถาวร

อย่างไรก็ตาม เจตนารมณ์ที่จะไม่ให้มีคนยากจนอยู่ท่ามกลางพวกเขานั้นก็มิใช่เงื่อนไขอยู่บน “ถ้าท่านเพียงแต่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ฟังระวางที่จะกระทำตามพระบัญญัติทั้งหลายซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้” เงื่อนไขสำหรับพระพรอยู่ตรงที่การเชื่อฟังพระเจ้าเหมือนเดิม เขาเตือนความจำพวกเขาต่อไปอีกว่าพระองค์ทรงมีพระประสงค์ที่จะอวยพรพวกเขาเพื่อที่ว่าพวกเขาจะ “ให้ประชาชาติหลายชาติยืมของของท่าน แต่ท่านอย่ายืมของเขาเลย ท่านทั้งหลายจะปกครองอยู่เหนือหลายประชาชาติ แต่เขาทั้งหลายจะไม่ปกครองเหนือท่าน” น่าเศร้าที่คนอิสราเอลไม่เคยทำให้เจตนารมณ์นั้นของพระเจ้าเป็นจริงเลย เหตุผลนะหรือ ก็เพราะการเชื่อฟังแบบไม่เต็มทีของพวกเขาซึ่งมักเป็นการไม่เชื่อฟังมากกว่าเป็นการเชื่อฟัง

พบดู 15:7-11 ถ้าในท่ามกลางท่านทั้งหลายมีคนจนสักคนหนึ่งเป็นพี่น้องของท่านอยู่ภายในประตูเมืองใดๆ ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ท่านอย่ามีใจแข็งหัดมือของท่านไว้เสียดต่อหน้าพี่น้องของท่านที่ยากจนนั้น 8 แต่ท่านทั้งหลายจงยื่นมือของท่านอย่างใจกว้างให้เขา และให้เขายืมข้าวของพอแก่ความต้องการของเขา ไม่ว่าจะข้าวของสิ่งใดๆ 9 จงระวางให้ติเกรงว่าจะมีความคิดในจิตใจชั่วของท่านว่า ‘ปีที่เจ็ด ปีที่จะต้องปลดปล่อยมาถึงแล้ว’ และตาท่านก็ริษยาต่อพี่น้องของท่าน ท่านจึงไม่ยอมให้อะไรเขาเลย และเขาจะร้องทูลพระเยโฮวาห์เรื่องท่าน บาปก็จะตกแก่ท่าน 10 ท่านจงให้เขา และเมื่อให้เขาแล้วอย่ามีจิตคิดเสียดตาย เพราะเหตุนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอำนวยการแก่ท่านในบรรดากิจการทั้งสิ้นของท่าน ไม่ว่าจะท่านจะลงมือกระทำสิ่งใด 11 เพราะว่าคนจนจะไม่หมดไปจากแผ่นดิน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาท่านว่า ‘ท่านต้องยื่นมือให้อย่างใจกว้างต่อพี่น้องของท่าน คือต่อคนยากจนคนขัดสนซึ่งอยู่ในแผ่นดินของท่าน’

คนอิสราเอลถูกกำชับให้แสดงน้ำใจกว้างขวางในการที่พวกเขาช่วยเหลือคนยากจนในแผ่นดินนั้น พวกเขาถูกเตือนอย่างแข็งแรงเกี่ยวกับการทำให้ใจของตนแข็งกระด้างต่อคนยากจน เพราะปีสะบาโตใกล้จะถึงแล้ว แม้ว่าพระเจ้าทรงมีน้ำพระทัยที่จะอวยพรพวกเขาจนถึงขนาดที่จะไม่มีความยากจนเลย แต่พระเจ้าก็ทรงทราบล่วงหน้าว่าจะมีบางคนที่ยึดสนเสมอ ด้วยเหตุนี้คนอิสราเอลจึงถูกกำชับให้แสดงน้ำใจกว้างขวาง โดยการช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่ยึดสน

พบญ 15:12-15 ถ้าพี่น้องของท่านซึ่งเป็นคนฮีบรูไม่ว่าชายหรือหญิง ที่เขาขายไว้แก่ท่าน จงให้ปรนนิบัติท่านหกปี เมื่อถึงปีที่เจ็ดก็ให้ปล่อยเขาเป็นอิสระพ้นไปจากท่าน 13 และเมื่อท่านปล่อยเขาเป็นอิสระไปจากท่าน ท่านอย่าปล่อยเขาไปมือเปล่า 14 ท่านจงมีใจกว้างขวางจัดของให้แก่เขา เป็นของจากฝูงแพะแกะของท่าน จากลานนวดข้าวของท่าน และจากบ่อย่ำองุ่นของท่าน ท่านจงให้แก่เขาตามสมควรตามที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงอำนวยการแก่ท่าน 15 ท่านจงจำไว้ว่าท่านเคยเป็นทาสในแผ่นดินอียิปต์และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงไถ่ท่านไว้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาเรื่องนี้แก่ท่านในวันนี้

ถ้าผู้คนๆหนึ่งกลายเป็นทาสเพื่อที่จะชำระหนี้เมื่อเขา (หรือนาง) ได้ปรนนิบัติมาหกปีแล้ว ในปีที่เจ็ดทาสฮีบรูคนนั้นจะต้องได้รับการปลดปล่อย อย่างไรก็ตาม นายของทาสผู้นั้นจะต้องไม่ปล่อยเขาไปมือเปล่า แต่เขาถูกกำชับให้จัดของให้ทาสนั้นด้วยใจกว้างขวางคือให้สัตว์และอาหารแก่ทาสนั้นเหมือนกับที่คนอียิปต์ได้จัดข้าวของให้แก่พวกเขาตอนที่พวกเขาถูกไถ่ให้พ้นจากการเป็นทาสของตน

นี่ไม่เพียงมีหลักการเรื่องการระลึกถึงประวัติศาสตร์ของพวกเขาและเรื่องการแสดงน้ำใจกว้างขวางเท่านั้น แต่ยังมีสติปัญญาในการทำเช่นนี้ด้วย พระเจ้าทรงประสงค์ที่จะให้ทาสที่ได้รับการปลดปล่อยเช่นนั้นสามารถยืนด้วยลำแข้งตัวเองได้ในทางการเงินหลังจากได้รับการปลดปล่อยแล้ว มันยังรับประกันเรื่องความมีเสถียรภาพในแผ่นดินนั้นด้วยโดยยังไม่กล่าวถึงเรื่องความเมตตาด้วยซ้ำ

พบญ 15:16-18 แต่ถ้าทาสนั้นจะกล่าวแก่ท่านว่า 'ข้าพเจ้าจะไม่ไปจากท่าน' เพราะเขารักท่านและครอบครัวของท่าน เพราะเขาอยู่กับท่านสบายดี 17 จงเอาเหล็กแท่งใหญ่ของเขาให้ทะลุไปติดกับประตูเรือน ดังนี้เขาจะเป็นทาสของท่านตลอดไป ท่านจงกระทำเช่นนี้แก่ทาสหญิงด้วย 18 เมื่อท่านปล่อยเขาให้เป็นอิสระนั้นท่านอย่ารู้สึกหนักอกหนักใจ เพราะว่าเขาได้รับใช้ท่านมาหกปีด้วยมีค่าแรงมากกว่าลูกจ้างเป็นสองเท่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอำนวยการแก่ท่านในการตั้งปวงที่ท่านได้กระทำนั้น

อย่างไรก็ตาม หากทาสคนใดเลือกที่จะเป็นทาสของนายของตนต่อไปแม้ในยามที่เขาสามารถถูกปลดปล่อยได้แล้วก็ตาม “เพราะเขารักท่านและครอบครัวของท่าน” ก็มีคำสั่งให้ไว้

สำหรับการทำข้อตกลงถาวรของทาสนั้น หูของเขาจะต้องถูกแทงให้ทะลุซึ่งบ่งบอกถึงการเป็นทาสรับใช้ถาวรของเขา

นอกจากนี้ คนอิสราเอลจะต้องไม่ปลดปล่อยทาสของตนไปอย่างฝืนใจเมื่อถึงเวลานั้น พวกเขาจะต้องทำเช่นนั้นด้วยความสมัครใจ “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอำนวยพระพรแก่ท่านในการที่ปวงที่ท่านได้กระทำนั้น” อีกครั้งที่หลักการเรื่องการเชื่อฟังนำมาซึ่งพระพรถูกกล่าวซ้ำ

พบดู 15:19-23 สัตว์ตัวผู้ห้วปีซึ่งเกิดในฝูงวัวหรือฝูงแพะแกะนั้น ท่านทั้งหลายจงถวายเป็นแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ท่านอย่าใช้วัวห้วปีทำงาน หรือตัดขนจากแกะห้วปี 20 ท่านและครอบครัวของท่านจงรับประทานสัตว์ห้วปีนั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทุกๆปี ในสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงกำหนดไว้ 21 แต่ถ้าสัตว์นั้นมีตำหนิใดๆคือ ขาเกหรือตาบอด หรือมีตำหนิเลวร้ายอย่างใด ท่านอย่าถวายเป็นบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน 22 ท่านจงรับประทานสัตว์นั้นภายในประตูเมืองของท่าน ทั้งผู้ที่มลทินและผู้ที่สะอาดด้วยก็รับประทานได้ ดังว่าเป็นละมั่งหรือกวาง 23 เพียงแต่ท่านอย่ารับประทานเลือดของมันเท่านั้น ท่านจงเทออกทิ้งบนดินเหมือนน้ำ"

กฎเกณฑ์เรื่องลูกห้วปีถูกกล่าวซ้ำและขยายความเพิ่มเติม สัตว์ตัวผู้ห้วปีทั้งหมดเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่แล้ว พวกมันจะต้องถูกนำมายังพลับพลาและถูกถวายเป็นบูชา จากนั้นพวกปุโรหิตก็สามารถรับประทานเนื้อส่วนที่เหลือได้ อย่างไรก็ตาม สัตว์ตัวเมียห้วปีทั้งหลายก็ถูกรับประทานได้โดยคนอิสราเอลทั่วไป อย่างไรก็ตาม มันจะต้องถูกรับประทานที่พลับพลาเท่านั้น สัตว์ดังกล่าวไม่สามารถเอาไปใช้งานอื่นใดได้เลย สัตว์ต่างๆที่ถือว่ามีตำหนิจะต้องไม่ถูกถวายเป็นบูชา อย่างไรก็ตาม พวกมันสามารถถูกรับประทานในบ้านของพวกเขาได้ อีกครั้งที่คำสั่งห้ามมิให้รับประทานเลือดถูกกล่าวซ้ำ

*****

ภาพรวมของพระราชบัญญัติ 16: สามเรื่องถูกพูดถึงตรงนี้ (1) การประชุมศักดิ์สิทธิ์ประจำปีในข้อ 1-17; (2) ระบบยุติธรรมจะต้องถูกแต่งตั้งขึ้นทั่วแผ่นดินนั้นในข้อ 18-20 และ (3) เสาศักดิ์สิทธิ์และรูปเคารพถูกห้ามมิให้กระทำขึ้นอีกครั้งในข้อ 21-22

พบญ 16:1-8 "ท่านจงถือเดือนอาบิบ ท่านทั้งหลายจงถือปัสกาแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของท่าน เพราะว่าในเดือนอาบิบนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงนำท่านออกจาก อียิปต์ในเวลากลางคืน 2 และท่านจงถวายปัสกา เป็นเครื่องบูชาแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน จากฝูงแพะแกะหรือฝูงวัว ณ ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงเลือกไว้ ให้พระนามของพระองค์ประทับ ที่นั่น 3 อย่ารับประทานขนมปังมีเชื้อกับปัสกา ตลอดเจ็ดวันท่านจงรับประทานขนมปังไร้เชื้อ เป็นขนมปังแห่งความทุกข์ใจ เพราะท่านรีบหนีออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อท่านจะระลึกถึง วันที่ท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์นั้นตลอดชีวิตของท่าน 4 ตลอดเจ็ดวันนั้นอย่าให้เห็นเชื้อขนม ภายในอาณาเขตประเทศของท่าน หรือเนื้อสัตว์ซึ่งท่านได้บูชาในเวลาเย็นวันแรกเหลืออยู่ตลอด คืนจนเช้าวันรุ่งขึ้น 5 ท่านทั้งหลายอย่าถวายปัสกาภายในประตูเมืองใดๆซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้า ของท่านทรงประทานแก่ท่าน 6 แต่ท่านจงถวายปัสกา ณ สถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้า ของท่านจะทรงเลือกไว้ให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น ในเวลาเย็นเมื่อดวงอาทิตย์ตกแล้ว ใน เวลาเดียวกับที่ท่านออกจากอียิปต์ 7 ท่านจงทำให้สุกและรับประทานในสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ พอรุ่งเช้าท่านจงกลับไปสู่เต็นท์ของท่าน 8 ท่านจงรับประทาน ขนมปังไร้เชื้อหกวัน แต่ในวันที่เจ็ดเป็นประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของ ท่าน ในวันนั้นอย่ากระทำการงานใดๆ

กฎต่างๆเกี่ยวกับการถือพิธีปัสกาถูกกล่าวซ้ำ ดังที่ให้รายละเอียดไว้ในหนังสืออพยพ พิธี นี้จะต้องถูกถือในเดือนอาบิบ (ช่วงฤดูใบไม้ผลิ) มันจะต้องถูกถือในสถานที่ๆพระเจ้าทรงเลือก ไว้ พวกเขาจะต้องไม่รับประทานขนมปังที่มีเชื้อ กฎเฉพาะเจาะจงต่างๆเกี่ยวกับการปิ้งเนื้อลูก แกะปัสกาถูกบ่งบอกไว้พร้อมกับอาหารสำหรับเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ

พบญ 16:9-12 ท่านทั้งหลายจงนับให้ครบเจ็ดสัปดาห์ จงตั้งต้นนับให้ครบเจ็ด สัปดาห์เริ่มด้วยวันที่ท่านเอาเคียวเกี่ยวข้าว 10 ท่านทั้งหลายจงถือเทศกาลสัปดาห์ถวายแด่ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ด้วยการถวายตามใจสมัครจากมือของท่าน ซึ่งท่านจะถวายแด่ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ตามที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงอำนวยพระพรแก่ท่าน 11 ท่านจงปีติราเริงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ทั้งตัวท่านและบุตรชายหญิง ของท่าน ทั้งทาสชายหญิงของท่าน ทั้งคนเลวีซึ่งอยู่ภายในประตูเมืองของท่าน ทั้งคนต่างด้าว เด็กกำพร้าพ่อและแม่ม่ายซึ่งอยู่ท่ามกลางท่าน ณ สถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรง

เลือกไว้ให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น 12 ท่านพึงจำไว้ว่าท่านเคยเป็นทาสในอียิปต์ ท่าน
พึงระวังที่จะปฏิบัติตามกฎเกณฑ์เหล่านี้

เทศกาลสัปดาห์ฤดูใบไม้ร่วงให้รายละเอียดอีกครั้ง ต่อมากลายเป็นที่รู้จักในชื่อเทศกาลเพ็นเทคอสต์ มันจะต้องเป็นเวลาเจ็ดสัปดาห์หลังจากการเริ่มต้นของการเก็บเกี่ยวพืชผลและเป็นเวลาแห่งการชื่นชมยินดี ต่อมาเพ็นเทคอสต์จะถูกลบให้เป็นห้าสิบวันหลังจากปีสกา

พบดู 16:13-15 ท่านจงถือเทศกาลอยู่เพ็งเจ็ดวัน เมื่อท่านเก็บรวบรวมพืชผลของท่านจากลานนวดข้าวและจากบ่ออ่างของท่านแล้ว 14 ในการเลี้ยงนั้นท่านจงปีติรำเริง ทั้งท่านและบุตรชายหญิงของท่าน และทาสชายหญิงของท่าน ทั้งคนเลวีและคนต่างด้าว ทั้งเด็กกำพร้าพ่อและแม่กำยซึ่งอยู่ในประตุมืองของท่าน 15 ท่านจงถือเทศกาลนั้นแต่พระเยโฮวาทูพระเจ้าของท่านเจ็ดวัน ณ สถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงเลือกไว้ เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอำนวยพระพรแก่พืชผลทั้งหลายของท่าน และแก่ผลงานทั้งสิ้นที่มีมือท่านกระทำ เพื่อว่าท่านจะมีแต่ความปิติยินดี

การประชุมศักดิ์สิทธิ์ครั้งที่สามที่ถูกกล่าวขำคือ เทศกาลอยู่เพ็งซึ่งต่อมากลายเป็นที่รู้จักในชื่อสुकคท ซึ่งเป็นคำที่แปลว่า ‘พลับพลา หรือเพ็ง’ เป็นเทศกาลเจ็ดวัน ในฤดูใบไม้ร่วงของปีเพื่อระลึกถึงการเดินทางสี่สิบปีของพวกเขาผ่านถิ่นทุรกันดาร

พบดู 16:16-17 บรรดาผู้ชายทั้งสิ้นจะต้องเข้ามาเฝ้าพระเยโฮวาทูพระเจ้าของท่านปีละสามครั้ง ณ สถานที่ซึ่งพระองค์จะทรงเลือกไว้ คือ ณ เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ เทศกาลสัปดาห์ และเทศกาลอยู่เพ็ง อย่าให้เขาไปเฝ้าพระเยโฮวาทูที่มือเปล่าๆ 17 ให้ทุกคนถวายตามความสามารถของเขา ตามส่วนพระพรที่พระเยโฮวาทูพระเจ้าของท่านทั้งหลายประทานแก่ท่าน แต่ละปีผู้ชายทุกคนในอิสราเอลจะต้องไปยังพลับพลาเพื่อถือเทศกาลเลี้ยงทั้งสามซึ่งถูกเอ่ยถึงด้านบน ได้แก่ (1) ปีสกา/กินขนมปังไร้เชื้อ (2) สัปดาห์ (นั่นคือ เพ็นเทคอสต์) และ (3) อยู่เพ็ง (สुकคท) นอกจากนี้ ผู้ชายทุกคนจะต้องมามายังที่นั่นพร้อมกับของถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าด้วย “อย่าให้เขาไปเฝ้าพระเยโฮวาทูที่มือเปล่าๆ” เขาจะต้องถวายตามความสามารถของเขาตามที่พระเจ้าได้ทรงอวยพรเขาแล้ว

พบดู 16:18-20 ท่านทั้งหลายจงเลือกตั้งผู้พิพากษาและเจ้าหน้าที่ตามบรรดาประตุมืองของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาทูพระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ตามตระกูลคนของท่าน

ให้เขาพิพากษาประชาชนตามความยุติธรรม 19 ท่านอย่ากระทำให้เสียความยุติธรรม อย่า
ลำเอียง อย่ารับสินบน เพราะว่าสินบนทำให้ตาของคนมีปัญญามืดมัวไป และกลับคดีของคน
ชอบธรรมเสีย 20 ท่านจงติดตามความยุติธรรมเท่านั้น เพื่อท่านจะมีชีวิตและสืบมรดกใน
แผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน

เมื่อพิชิตแผ่นดินนั้นได้แล้ว คนอิสราเอลจะต้องแต่งตั้งผู้พิพากษาในแต่ละเมืองเพื่อ
ตัดสินข้อพิพาทต่างๆที่จะมีขึ้น การรับสินบนและการฉ้อฉลถูกห้ามมิให้กระทำสำหรับผู้
พิพากษาเหล่านั้น พวกเขาถูกกำชับอย่างเข้มงวดให้พิพากษาอย่างยุติธรรม

พบญ 16:21-22   ท่านทั้งหลายอย่าปลุกต้นไม้ใดๆใช้เป็นเสารูปเคารพข้างแท่นบูชา
พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านซึ่งท่านจะสร้างไว้ 22 และท่านอย่าตั้งเสาศักดิ์สิทธิ์เป็นรูปเคารพ
ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงรังเกียจ"

คนอิสราเอลถูกกำชับมิให้ปลุกต้นไม้เป็นเสารูปเคารพใกล้กับแท่นบูชาขององค์พระผู้
เป็นเจ้าและมีให้ตั้งเสาศักดิ์สิทธิ์ใดๆที่นั่นด้วย เสารูปเคารพที่เป็นต้นไม้ถูกใช้ในการนมัสการ
พระบาอัลและรูปแบบอื่นๆของการนับถือรูปเคารพ

*****

*ภาพรวมของพระราชบัญญัติ 17: กฎระเบียบและข้อบังคับเพิ่มเติมสำหรับชีวิตในแผ่นดิน
ดินนั้นถูกนำเสนอ บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) เครื่องสัตว์บูชาทุกอย่างจะต้องสมบูรณ์แบบในข้อ
1; (2) คนนับถือรูปเคารพจะต้องถูกฆ่าให้ตายในข้อ 2-7 และสิทธิอำนาจจะต้องถูกเชื่อฟังในข้อ
8-13 และ (3) กฎต่างๆสำหรับการแต่งตั้งกษัตริย์ในอนาคตในข้อ 14-20*

พบญ 17:1   "ท่านทั้งหลายอย่านำวัวผู้หรือแกะที่มีตำหนิหรือความพิการใดๆ
เป็นเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน เพราะเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮ
วาห์พระเจ้าของท่าน สิ่งใดก็ตามที่นำมาถวายบูชาแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะต้องปราศจากตำหนิ
หรือข้อบกพร่อง ความหมายที่สำคัญกว่าก็คือว่า คนอิสราเอลจะต้องไม่ถวายของรองจากดีที่สุด
แด่พระเจ้า ดู มาลาคีย์ 1:7

พบญ 17:2-7   ภายในประตูเมืองใดๆของท่านทั้งหลายซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้า
ของท่านประทานแก่ท่านนั้น ถ้าพบว่าในท่ามกลางพวกท่านมีชายหรือหญิงคนใดกระทำความ

ช่วยในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน โดยละเมียดพันธุสัญญาของพระองค์ 3 และไปปรนนิบัติพระอื่น และนมัสการพระเหล่านั้น หรือดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ หรืออันใดที่เป็นบริวารท้องฟ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ห้ามไว้ 4 มีคนมาบอกท่านแล้วและท่านก็ได้ยิน และได้สอบถามอย่างขะมักเขม้น และดูเถิด ถ้าเป็นความจริงและเป็นเรื่องแน่นอนว่า สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนนั้นมีคนกระทำกันในอิสราเอล 5 ท่านจงนำชายหรือหญิงผู้กระทำการที่ชั่วร้ายนั้นมาที่ประตูเมือง และท่านจงเอาหินขว้างชายหรือหญิงนั้นเสียให้ตาย 6 ผู้ที่ถูกกล่าวโทษถึงตายนั้น ให้มีพยานสองหรือสามปากยืนยันว่าผู้นั้นมีความผิด จึงให้ปรับโทษถึงตายได้ อย่าลงโทษผู้ใดถึงตายด้วยพยานปากเดียว 7 ผู้ที่เป็นพยานต้องลงมือก่อนในการทำโทษเขาถึงตาย ต่อไปคนทั้งปวงจึงร่วมมือด้วยกัน ทั้งนี้เพื่อท่านทั้งหลายจะกำจัดความชั่วเสียจากท่ามกลางท่าน

หากผู้ใดถูกกล่าวหาว่านับถือรูปเคารพ จะต้องมีการสืบสวนอย่างถี่ถ้วนดี หลักคำสอนเกี่ยวกับกฎหมายขั้นพื้นฐานถูกสถาปนา จะต้องมิพยานอย่างน้อยสองคนหรือจะให้ดีคือสามคนเพื่อปรับโทษคนๆหนึ่งให้ถึงตาย หากข้อกล่าวหาเรื่องนับถือรูปเคารพนั้นเป็นที่แน่นอน คนที่ผิดนั้นจะต้องถูกหินขว้างจนตายโดยพยานรู้เห็นจะเป็นพวกแรกที่ขว้างหิน

พบดู 17:8-13 ถ้าคดีใดเกิดขึ้นเป็นเรื่องยากที่จะตัดสินได้ว่า เป็นคดีฆ่าคนตาย โดยเจตนาหรือไม่ เป็นคดีเกี่ยวกับการเที่ยงกรรมสิทธิ์ในทรัพย์ เป็นคดีทำร้ายร่างกาย เป็นคดีใดๆซึ่งโต้แย้งกันภายในประตูเมืองของท่าน ท่านจงลุกขึ้นพากันไปยังสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกไว้ 9 จงไปหาคนเลวีซึ่งเป็นปุโรหิต และไปหาผู้พิพากษาประจำการในสมัยนั้น ท่านจงปรึกษาหารือกับเขา และเขาจะชี้แจงให้ท่านทราบถึงคำตัดสิน 10 แล้วท่านจงกระทำตามคำแนะนำซึ่งเขาชี้แจงแก่ท่าน จากสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเลือกนั้น และท่านจงระวังกระทำตามทุกสิ่งซึ่งเขาแนะนำท่าน 11 ท่านจงกระทำตามคำแนะนำจากพระราชบัญญัติซึ่งเขาให้แก่ท่าน และกระทำตามคำตัดสินซึ่งเขาได้สั่งท่าน ท่านทั้งหลายอย่าหันเหไปจากคำตัดสินซึ่งเขาชี้แจงแก่ท่าน อย่าหันไปทางขวามือหรือซ้ายมือ 12 ผู้ใดที่บังอาจมิได้กระทำตามคือไม่ได้เชื่อฟังปุโรหิตผู้ที่ยืนปรนนิบัติต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านที่นั่น หรือเชื่อฟังผู้พิพากษา ผู้นั้นต้องตาย ทั้งนี้เพื่อท่านทั้งหลายจะกำจัดความชั่วเสียจากอิสราเอล 13 และประชาชนทั้งหลายจะได้ยินและยำเกรง และมีได้ชัดเจนต่อไปอีก

หากในระบบผู้พิพากษาใหม่ที่ถูกต้องขึ้นนั้นเกิดคดีที่ยากเกินกว่าที่ผู้พิพากษาในท้องถิ่นจะตัดสินได้ หรือหากมีการอุทธรณ์เกี่ยวกับการตัดสินความของเขา คดีนั้นก็จะต้องถูกนำไปยังพลับพลา ที่นั่นพวกปุโรหิตและคนเลวีจะนั่งตัดสินในฐานะเป็นศาลอุทธรณ์ ความจริงที่สำคัญกว่าก็คือว่า คนอิสราเอลทั้งปวงถูกพระเจ้าสั่งให้ยอมเชื่อฟังคำตัดสินดังกล่าว หากผู้ใดบังอาจไม่เชื่อฟังคำตัดสินนั้น เขาก็จะต้องถูกประหารชีวิตโดยฐานกบฏต่อสิทธิอำนาจที่ถูกแต่งตั้งแล้วอย่างเหมาะสม

พบดู 17:14-20   เมื่อท่านมาถึงแผ่นดินที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน และท่านถือกรรมสิทธิ์อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น แล้วท่านจะกล่าวว่า 'เราจะตั้งกษัตริย์ไว้เหนือเราเหมือนประชาชาติอื่นซึ่งอยู่รอบเรา' 15 ก็จงตั้งผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกไว้ให้เป็นกษัตริย์เหนือท่าน คือตั้งผู้หนึ่งผู้ใดในพวกพี่น้องของท่านให้เป็นกษัตริย์เหนือท่าน ท่านอย่าตั้งคนต่างด้าวซึ่งมิใช่พี่น้องของท่านให้อยู่เหนือท่าน 16 แต่ว่าอย่าให้ผู้นั้นมีม้าของตนเองมากเกินไป หรือเป็นเหตุให้ประชาชนกลับไปอียิปต์เพื่อจะมีม้ามากๆ เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับท่านทั้งหลายแล้วว่า 'เจ้าทั้งหลายจะไม่ได้กลับไปทางนั้นอีกเลย' 17 และอย่าให้ผู้นั้นมีภรรยามาก เกรงว่าจิตใจของเขาจะหันเหไปเสีย หรืออย่าให้มีเงินมีทองเป็นของตนอย่างมากมาย 18 เมื่อผู้หนึ่งบัลลังก์ในราชอาณาจักร ก็ให้ผู้หนึ่งคัดลอกพระราชบัญญัตินี้ไว้ในหนังสือเพื่อประโยชน์แก่ตนเอง จากหนังสือซึ่งอยู่ตรงหน้าพวกปุโรหิตที่เป็นคนเลวี 19 ให้พระราชบัญญัตินั้นอยู่กับผู้หนึ่ง และให้เขาอ่านอยู่เสมอตลอดชีวิตของตน เพื่อเขาจะได้เรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา โดยรักษาบรรดาถ้อยคำในพระราชบัญญัตินี้และกฎเกณฑ์เหล่านี้และกระทำตาม 20 เพื่อว่าจิตใจของเขาจะมีได้พองขึ้นสูงกว่าพี่น้องของตน และเพื่อเขาเองจะมีได้หันเหจากพระบัญญัติไปทางขวามือหรือทางซ้ายมือ เพื่อเขาจะได้ปกครองราชอาณาจักรของเขาอยู่ได้นาน ทั้งตนเองและลูกหลานของตนในอิสราเอล"

พระราชบัญญัตินี้มองล่วงหน้าเชิงพยากรณ์ไปยังวันนั้นที่คนอิสราเอลในแผ่นดินของตนจะขอมีกษัตริย์ (นั่นเกิดขึ้นจริงในสมัยของซามูเอล ดู 1 ซามูเอล 8) คนอิสราเอลจึงถูกสั่งว่าพวกเขาสามารถตั้งเฉพาะผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกเท่านั้นเพื่อปกครองพวกเขา ไม่ว่าจะกรณีใด กษัตริย์ดังกล่าวจะต้องเป็นคนฮีบรูและไม่ใช่คนต่างชาติ

กฎเกณฑ์หลายประการจึงถูกตั้งขึ้นสำหรับกษัตริย์ทุกองค์ที่จะปกครองเหนือคนอิสราเอล (1) เขาจะต้องไม่ทวีจำนวนม้าไว้สำหรับตัวเอง นอกจากนี้ เขาจะต้องไม่แสวงหาที่จะ

เพิ่มฝูงม้าของตนจากอียิปต์ด้วย อันที่จริงแล้วพวกเขาจะต้องหลีกเลี่ยงการติดต่อสัมพันธ์กับอียิปต์เลยด้วยซ้ำ (2) เขาจะต้องไม่ทิวจำนวนภรรยาสำหรับตัวเอง แม้ว่าการมีภรรยาหลายคนเป็นสิ่งทีอนุญาติให้กระทำใ้ภายใต้พระราชบัญญัติ แต่อันตรายที่มีค่าเตือนให้ระวังก็คือว่าภรรยาหลายคนจะหันใจของภักตริย์ไปเสียจากพระเจ้าของเขา (3) เขาจะต้องไม่ทิวเงินทองใ้มากขึ้นสำหรับตัวเอง การรักเงินกลายเป็นรากเหง้าแห่งความชั่วทุกอย่าง

นอกจากนี้ ภักตริย์ทั้งหลายที่ไม่เชื่อพระเจ้าก็มีความผิดในเรื่องเหล่านี้ทั้งหมดซึ่งมีแต่จะนำไปสู่ความชั่วช้ายิ่งกว่าเดิม (4) สำเนาพิเศษของพระราชบัญญัติของพระเจ้าจะต้องถูกเตรียมใ้สำหรับภักตริย์ (5) ในฐานะภักตริย์ เขาจะต้อง “อ่านอยู่เสมอตลอดชีวิตของตน เพื่อเขาจะได้เรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา โดยรักษาบรรดาถ้อยคำในพระราชบัญญัตินี้และกฎเกณฑ์เหล่านี้และกระทำตาม” (6) นอกจากนี้ ในการใคร่ครวญพระวณะของพระเจ้าทุกวัน เช่นนั้น ภักตริย์จะต้องระวังเกรงว่า “จิตใจของเขาจะมีใ้พองขึ้นสูงกว่าพี่น้องของตน และเพื่อเขาเองจะมีใ้หันเหจากพระบัญญัติไปทางขวามือหรือทางซ้ายมือ” ผลลัพธ์ท้ายที่สุดก็คือ “เพื่อเขาจะได้ปกครองราชอาณาจักรของเขาอยู่ใ้ได้นาน ทั้งตนเองและลูกหลานของตนในอิสราเอล”

น่าเศร้าที่วักภักตริย์แห่งอิสราเอลน้อยพระองค์นักปฏิบัติตามคำกำชับเหล่านี้ ซาโลมอนคือผู้กระทำผิดคนสำคัญในเรื่องทิวจำนวนม้า ภรรยาและเงินทองใ้ตัวเอง ดู 1 พงศกัภักตริย์ 4:26; 10:23,27; 11:3-4 ภักตริย์องค์อื่นๆต่างเมินเฉยหลักการเหล่านี้และปกครองเพียงเดือนเดียวเท่านั้น ดู 2 พงศกัภักตริย์ 15:13 วิถีของพระเจ้านั้นดีกว่าเสมอ และอันที่จริงแล้วก็ดีที่สุด

*****

ภาพรวมของพระราชบัญญัติ 18: รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับชีวิตในแผ่นดินนั้นถูกออกเป็นบทบัญญัติ บทนี้แบ่งย่อยใ้ดังนี้ (1) มีข้อที่กล่าวถึงการจัดเตรียมมรดกใ้สำหรับคนเลวี และพวกปุโรหิตในข้อ 1-8; (2) การนับถือรูปเคารพหลายรูปแบบถูกห้ามมิใ้กระทำในข้อ 9-14; (3) คำพยากรณ์เกี่ยวกับพระคริสต์ศาสดาพยากรณ์ผู้ยิ่งใหญ่ถูกกล่าวใ้ไว้ในข้อ 15-19 และ (4) บททดสอบสำหรับผู้พยากรณ์เท็จถูกกำหนดใ้ไว้ในข้อ 20-22

พบ 18:1-2 "คนเลวีซึ่งเป็นปุโรหิตและตระกูลเลวีทั้งหมด จะไม่มีส่วนแบ่งหรือมรดกร่วมกับคนอิสราเอล เขาจะรับประทานเครื่องบูชาที่ถวายด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์และส่วนที่ตกเป็นของพระองค์ 2 ฉะนั้นเขาจะไม่มีมรดกในหมู่พวกพี่น้องของเขา พระเยโฮวาห์ทรง

เป็นมรดกของเขา ตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้แก่เขาแล้วนั้น อีกครั้งที่มีกล่าวไว้ว่าทั้งพวก
ปุโรหิตและพวกคนเลวีจะไม่มีมรดกที่เป็นที่ดินเมื่อพวกเขาเข้าไปในแผ่นดินนั้น พวกเขาได้รับ
อนุญาตให้รับประทานเครื่องบูชาต่างๆที่เป็นของแท่นทองเหลืองได้ซึ่งเป็นขององค์พระผู้เป็น
เจ้า อย่างไรก็ตาม หลักการที่ยิ่งใหญ่กว่าก็คือว่า “พระเยโฮวาห์ทรงเป็นมรดกของเขา” นั่นคือ
พระเจ้าจะทรงเลี้ยงดูพวกเขา

พบดู 18:3-8 ให้ส่วนต่อไปนี้เป็นส่วนที่ปุโรหิตได้อันตกจากประชาชน คือส่วน
ที่ได้จากผู้ที่ถูกถวายสัตวบูชา ไม่ว่าจะเป็นวัวผู้หรือแกะ ก็ให้เขามอบเนื้อสันขาหน้า เนื้อแก้มทั้งสอง
ข้าง และเนื้อท้องให้แก่ปุโรหิต 4 ผลรุ่นแรกของท่านคือ ผลข้าว ผลน้ำองุ่น ผลน้ำมัน และขนแกะ
รุ่นแรกที่ได้จากแกะของท่าน จงมอบให้แก่ปุโรหิต 5 เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้
เลือกเขาจากตระกูลชนทั้งสี่ของท่าน ให้ยืนปรนนิบัติในพระนามพระเยโฮวาห์ ทั้งตัวเขาและ
ลูกหลานของเขาสืบต่อกันไปเป็นนิตย์ 6 ถ้าคนเลวีคนใดมาจากประตูเมืองใดในอิสราเอลอันเป็น
ที่อยู่ของเขา จะมายังสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเลือกไว้ก็ให้เขามาได้ตามใจปรารถนา 7 แล้ว
เขาจะปรนนิบัติในพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา เช่นเดียวกับบรรดาคนเลวีพี่น้องของ
เขา ผู้ยืนปรนนิบัติต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์อยู่ที่นั่น 8 ให้เขาได้ส่วนที่จะรับประทานเท่าๆกัน
นอกเหนือจากส่วนที่เขาได้มาด้วยการขายทรัพย์สินของเขาเอง

มีการกล่าวถึงอย่างเจาะจงเกี่ยวกับเครื่องบูชาต่างๆซึ่งจะตกเป็นกรรมสิทธิ์ของพวก
ปุโรหิตหลังจากเครื่องบูชาเหล่านั้นถูกใช้จนบรรลุดจุดประสงค์ที่พลับพลาแล้ว นั่นคือ มันจะ
กลายเป็นรายได้และอาหารของพวกเขา ในระดับที่สูงกว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงเลี้ยงดูพวก
เขา ในลักษณะเดียวกัน คนเลวีที่มาปรนนิบัติที่พลับพลาตามเวลาที่กำหนดของตนก็จะดำรงชีวิต
ด้วยเครื่องบูชาเหล่านั้นที่ถูกถวายที่นั่นเช่นกัน นอกจากนี้ พวกเขาจะได้รับอนุญาตให้ขายทรัพย์สิน
สินใดๆที่พวกเขาเป็นเจ้าของได้ด้วย พวกเขาสามารถมีบ้าน ไร่นา และข้าวของอื่นๆได้ซึ่งพวก
เขาได้รับมาจากบรรพบุรุษของตน (นั่นคือ มรดกตกทอด)

พบดู 18:9-14 เมื่อท่านทั้งหลายเข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ
ท่านประทานแก่ท่าน ท่านอย่าเรียนรู้ที่จะกระทำตามสิ่งที่ไม่สะอาดสะอึ้นของประชาชาติเหล่านั้น
10 อย่าให้มีคนหนึ่งคนใดในหมู่พวกท่านซึ่งให้บุตรชายหรือบุตรสาวของเขาลุยไฟ อย่าให้ผู้
ใดเป็นคนทำนาย เป็นหมอดู เป็นหมอจับยามดูเหตุการณ์ หรือเป็นนักวิทยาศาสตร์ 11 เป็นหมอผี
เป็นคนทรง เป็นพ่อมดแม่มด หรือเป็นหมอพราย 12 เพราะทุกคนที่กระทำสิ่งเหล่านี้ย่อมเป็นที่

สะอิดสะเอียนแต่พระเยโฮวาห์ และด้วยเหตุจากการกระทำที่นำสะอิดสะเอียนเหล่านี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจึงทรงขับไล่เขาออกไปจากเบื้องหน้าท่าน 13 ท่านทั้งหลายจงเป็นคนปราศจากตำหนิต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน 14 เพราะว่าประชาชาติเหล่านี้ ซึ่งท่านกำลังจะยึดครองนั้นเชื่อฟังหมอดูและพวกโหร แต่ส่วนตัวท่านนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านไม่ทรงยินยอมให้ท่านกระทำเช่นนั้น

คนอิสราเอลไม่เพียงถูกห้ามมิให้นับถือรูปเคารพเมื่อเข้าไปในแผ่นดินนั้นแล้วเท่านั้น แต่พวกเขายังถูกบัญญัติอย่างเคร่งครัดให้เกลียดชังสิ่งนำสะอิดสะเอียนแห่งศาสตร์เร็นลับหรือสิ่งใดก็ตามที่เกี่ยวข้องกับมันแบบต่างๆด้วย รูปแบบต่างๆของศาสตร์เร็นลับถูกกล่าวถึง นั่นคือ การทำนาย การเป็นพ่อมดแม่มด การเป็นคนทรง หรือการเป็นหมอพราย นั่นคือ การปลุกวิญญาณ คนตายขึ้นมา สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งนำสะอิดสะเอียนต่อพระเจ้าและประชากรของพระเจ้าจะต้องไม่ไปยุ่งเกี่ยวกับพวกมันเลย คนอิสราเอลกลับถูกกำชับว่า “ท่านทั้งหลายจงเป็นคนปราศจากตำหนิต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน” คำที่แปลว่า ปราศจากตำหนิ (ทามิยัม) มีความหมายว่า ‘สุดจิตสุดใจ’ กล่าวอีกนัยหนึ่ง มันหมายความว่า อุทิศตัว ดังนั้น ความหมายก็คือว่า คนอิสราเอลซึ่งต่างจากการเข้าไปยุ่งกับศาสตร์เร็นลับควรอุทิศตัวอย่างเต็มที่ให้แก่พระเจ้าของตน

พบดู 18:15-19 พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะโปรดให้ผู้พยากรณ์อย่างข้าพเจ้านี้เกิดขึ้นในหมู่พวกท่านจากพี่น้องของท่าน ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังเขา 16 อย่างที่ท่านปรารถนาจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านที่โฮเรบในวันประชุมเมื่อท่านกล่าวว่า ‘อย่าให้ข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า หรือได้เห็นเพลิงมहींนี้อีกเลย เกรงว่าข้าพเจ้าจะตายเสีย’ 17 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘ซึ่งเขาพูดมาเช่นนั้นก็คืออยู่ 18 เราจะโปรดให้บังเกิดผู้พยากรณ์อย่างเจ้าในหมู่พวกพี่น้องของเขา และเราจะใส่ถ้อยคำของเราในปากของเขา และเขาจะกล่าวบรรดาสิ่งที่เราบัญชาเขาไว้ให้แก่ประชาชนทั้งหลาย 19 ต่อมาผู้ใดไม่เชื่อฟังถ้อยคำของเรา ซึ่งผู้พยากรณ์กล่าวในนามของเรา เราจะกำหนดโทษผู้นั้น

หนึ่งในคำพยากรณ์ที่ยิ่งใหญ่ในพระคัมภีร์เดิมเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ถูกนำเสนอตรงนี้ พระเมสสิยาห์จะไม่เพียงเสด็จมาในฐานะกษัตริย์เท่านั้น แต่พระองค์จะเสด็จมาในฐานะผู้พยากรณ์ด้วย ที่ว่าคำพยากรณ์นี้กล่าวถึงพระเมสสิยาห์โดยตรงก็ถูกยืนยันในกิจการ 3:22-23 ที่เปโตรประยุกต์ใช้กับพระเยซูคริสต์อย่างชัดเจน พระเจ้าทรงเตือนความจำคนอิสราเอลว่าเมื่อ

พระองค์ปรากฏตัวให้พวกเขาเห็นที่โฮเรบ (ภูเขาซีนาย) พวกเขาที่ตกใจกลัวฤทธิ์เดชและการสถิตอยู่ของพระองค์มากเสียนพวกเขาขอร้องที่จะไม่ให้ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์อีก

อย่างไรก็ตาม คราวนี้พระเจ้าทรงบ่งบอกเป็นคำพยากรณ์ว่าพระองค์จะทรงใช้ทูตสวรรค์ผู้ยิ่งใหญ่ของพระองค์เพื่อพูดแทนพระองค์ โปรดสังเกตว่าพระเจ้าตรัสว่าพระองค์จะทรงใส่ถ้อยคำของพระองค์ไว้ในปากของทูตพระองค์นั้น “และเขาจะกล่าวบรรดาสิ่งที่เราบัญชาเขาไว้ นั้นแก่ประชาชนทั้งหลาย” นอกจากนี้ พระเจ้าทรงเตือนว่าผู้ใดก็ตามที่ไม่ยอมฟังเสียงของผู้พยากรณ์พระองค์นั้นจะต้องรับโทษ (เปโตรกล่าวว่าคนๆ นั้นจะถูกทำลาย) แม้คำพยากรณ์นั้นไม่ได้สำเร็จจริงในการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์ แต่มันจะสำเร็จจริงแน่นอนในการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ จะว่าไปแล้ว มันก็เป็นความจริงจนถึงทุกวันนี้ เมื่อผู้คนปฏิเสธพระคริสต์ในฐานะผู้พยากรณ์ของพระเจ้า พวกเขาที่จะต้องรับโทษเมื่อถึงการพิพากษา

พบดู 18:20-22 แต่ผู้พยากรณ์คนใดบ้างอาจกล่าวคำในนามของเราซึ่งเรามีได้ บัญชาให้กล่าวหรือผู้หนึ่งกล่าวในนามของพระอื่น ผู้พยากรณ์นั้นต้องมีโทษถึงตาย' 21 และถ้าท่านนึกในใจว่า 'ทำอะไรเราจึงจะรู้พระวอนะที่พระเยโฮวาห์ยังมีได้ตรัสนั้นได้' 22 เมื่อผู้พยากรณ์กล่าวคำในพระนามของพระเยโฮวาห์ ถ้ามีได้เป็นไปจริงตามถ้อยคำของผู้กล่าว ถ้อยคำนั้นมีได้เป็นพระวอนะที่พระเยโฮวาห์ตรัส ผู้พยากรณ์นั้นบ้างอาจกล่าวเอง ท่านทั้งหลายอย่าเกรงกลัวเขาเลย"

เรื่องของผู้พยากรณ์เท็จถูกพูดถึงอีกครั้ง ผู้พยากรณ์คนใดก็ตามที่กล่าวในนามของพระอื่นจะต้องมีโทษถึงตาย ยิ่งกว่านั้น คนที่อ้างตัวว่าเป็นผู้พยากรณ์ของพระเจ้าจะต้องถูกทดสอบง่ายๆ หากสิ่งที่เขาพยากรณ์นั้นมิได้เกิดขึ้นจริง “ถ้อยคำนั้นมีได้เป็นพระวอนะที่พระเยโฮวาห์ตรัส ผู้พยากรณ์นั้นบ้างอาจกล่าวเอง ท่านทั้งหลายอย่าเกรงกลัวเขาเลย” คนเหล่านั้นที่อ้างตัวว่ามีของประทานในการพยากรณ์จนถึงทุกวันนี้ควรระวังตัวไว้ ผู้พยากรณ์ที่แท้จริงของพระเจ้าจะต้องกล่าวอย่างถูกต้องร้อยเปอร์เซ็นต์ตลอดเวลา

*****

ภาพรวมของพระราชบัญญัติ 19: จุดสนใจตอนนี้อยู่ที่การเข้าไปในแผ่นดินนั้น บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) กฎระเบียบเพิ่มเติมเกี่ยวกับเมืองลี้ภัยต่างๆ ในข้อ 1-13; (2) เสาเขตจะต้องไม่

ถูกโยกย้ายในข้อ 14 และ (3) กฎและข้อบังคับต่างๆสำหรับพยานในคดีความถูกนำเสนอในข้อ 15-21

พบญ 19:1-7 "เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงจัดบรรดา ประชาชาติ ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแผ่นดินของเขาแก่ท่าน และท่านทั้งหลายยึดครองและเข้าไปอาศัยอยู่ในหัวเมืองและในบ้านเรือนของเขาเหล่านั้น 2 ท่านจงแยกเมืองไว้สามเมืองสำหรับพวกท่านทั้งหลายในท่ามกลางแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นกรรมสิทธิ์นั้น 3 ท่านจงจัดเตรียมให้มีทาง และจงแบ่งอาณาเขตแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นกรรมสิทธิ์นั้นออกเป็นสามส่วน เพื่อว่าผู้ใดที่ได้ฆ่าคนแล้วจะหลบหนีไปอยู่ในเมืองเหล่านั้นได้ 4 ต่อไปนี้เป็นเรื่องของคนฆ่าคนที่หนีไปอยู่ในเมืองเหล่านั้นได้และรอดชีวิตอยู่ คือผู้ใดที่ได้ฆ่าเพื่อนบ้านของตนโดยมิได้เจตนา โดยมิได้เกลียดชังเขาแต่ก่อน 5 อาทิเช่น ชายคนหนึ่งเข้าไปในป่าพร้อมกับเพื่อนบ้านของเขาเพื่อจะตัดไม้ เมื่อเขาเหวี่ยงขวานเพื่อจะโค่นต้นไม้ลง หัวขวานหลุดจากด้ามถูกเพื่อนบ้านของเขาและคนนั้นก็ถึงตาย ก็ให้เขาหนีไปยังเมืองเหล่านี้เมืองใดเมืองหนึ่งและรอดตายได้ 6 ด้วยเกรงว่าผู้อฆาตโลหิตกำลังโกรธจัดจะไล่ตามชายผู้ฆ่าคนคนนั้นทัน เพราะหนทางไกลแล้วฆ่าเขาเสีย แม้ว่าชายผู้นั้นไม่มีโทษถึงตาย เพราะเขามิได้เกลียดชังเพื่อนบ้านของเขาแต่ก่อน 7 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาท่านว่า ให้ท่านจัดแยกหัวเมืองไว้สามหัวเมือง

พอเข้าไปในแผ่นดินนั้นแล้ว คนอิสราเอลก็ได้รับบัญชาให้แยกสามเมืองไว้ต่างหากเพื่อเป็นเมืองลี้ภัย จุดประสงค์ของเมืองเหล่านี้ก็คือ เพื่อใช้เป็นที่ลี้ภัยสำหรับคนเหล่านั้นที่ทำให้อีกคนหนึ่งเสียชีวิตโดยอุบัติเหตุ ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ หรือความประมาทเลินเล่อ ผู้ที่มีความผิดโทษฐานทำให้ผู้อื่นเสียชีวิตโดยอุบัติเหตุจึงสามารถหนีไปที่นั่นได้และพ้นจากโทษของคนเหล่านั้นที่ต้องการแก้แค้น

พบญ 19:8-10 และถ้าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านขยายอาณาเขตของท่าน ดังที่พระองค์ได้ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่าน และประทานแผ่นดินทั้งสิ้นซึ่งพระองค์ทรงสัญญาจะประทานแก่บรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน 9 ถ้าท่านได้ระวางที่จะรักษาบัญญัติทั้งหมดนี้ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้ โดยที่ท่านทั้งหลายรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และดำเนินอยู่ในพระมรรคาของพระองค์เสมอ แล้วท่านจงเพิ่มหัวเมืองอีกสามหัวเมืองนอกจากสาม

หัวเมืองเหล่านั้น 10 ด้วยเกรงว่าโลหิตที่ไร้ความผิดจะตกในแผ่นดินของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นมรดก และท่านทั้งหลายจึงต้องรับผิดชอบโลหิตนั้น

อันที่จริงแล้ว เมื่อพระเจ้าทรงอวยพรคนอิสราเอลและขยายอาณาเขตของพวกเขา และเมื่อพวกเขาเชื่อฟังพระวณะของพระเจ้า “โดยที่ท่านทั้งหลายรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และดำเนินอยู่ในพระมรรคาของพระองค์เสมอ” เมื่อนั้นคนอิสราเอลจะต้องเพิ่มเมืองลี้ภัยเข้าไปอีกสามหัวเมือง พวกเขาจะต้องขีดขวางมิให้เกิดการทำให้โลหิตตกเพิ่มขึ้นอีก

บ่อยครั้งในประเทศต่างๆที่ไม่นับถือพระเจ้า จะมีวัฏจักรของความรุนแรงไม่จบสิ้นเมื่อครอบครัวหนึ่งหาทางแก้แค้นอีกครอบครัวหนึ่งซึ่งมีแต่จะก่อให้เกิดวงจรแบบเดิมเพิ่มขึ้นอีก พวกเขาจึงถูกกักตุนด้วยความรุนแรงแบบไม่รู้จักจบสิ้น พระเจ้าทรงจัดเตรียมมลไกอง่ายๆไว้เพื่อป้องกันมิให้เกิดความไม่สงบทางสังคมเช่นนั้น

พบดู 19:11-13 แต่ถ้าผู้ใดเกลียดชังเพื่อนบ้านของตน และข่มขอยัดักเขาอยู่และได้ลอบตีเขาถึงแก่ความตาย แล้วชายผู้นั้นก็หนีเข้าไปในหัวเมืองเหล่านั้นเมืองใดเมืองหนึ่ง 12 แล้วพวกผู้ใหญ่ในเมืองของชายผู้นั้นจะส่งคนให้ไปรับตัวชายผู้นั้นมาจากที่นั่น และส่งตัวเขาไว้ในมือผู้อำมาตย์โลหิต เพื่อเขาจะต้องถูกโทษถึงตาย 13 อย่าให้หยันต์ตาของท่านเมตตาสงสารเขาเลย แต่ท่านจงกำจัดความผิดอันเนื่องจากโลหิตที่ไร้ความผิดนั้นให้สิ้นไปจากอิสราเอลเพื่อท่านทั้งหลายจะได้ไปดีมาดี

อย่างไรก็ตาม หากผู้ใดกระทำการฆาตกรรมเพื่อนบ้านของตนโดยมีเจตนาร้ายอย่างชัดเจนและไตร่ตรองไว้ล่วงหน้า และหนีไปยังเมืองลี้ภัย มันก็จะไม่มีประโยชน์อันใด ผู้นำของชุมชนของเขาได้รับมอบอำนาจที่จะนำตัวเขากลับมาเพื่อเผชิญหน้ากับผู้กล่าวหาเขาซึ่งจะได้รับสิทธิที่จะประหารชีวิตเขาได้ ระบบนั้นแม้เรียบง่ายแต่ก็ยุติธรรม นอกจากนี้ เจตนารมณ์ของมันก็คือเพื่อที่ความผิดของการทำให้โลหิตที่ไร้ความผิดตกนั้นจะถูกเอาไปเสียจากพวกเขา “เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ไปดีมาดี”

พบดู 19:14 ในเรื่องมรดกซึ่งท่านจะรับในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นกรรมสิทธิ์นั้น ท่านอย่าย้ายเสาเขตของเพื่อนบ้านของท่าน ซึ่งคนโบราณได้ปักไว้ จนชาติอิสราเอลถูกห้ามอย่างเข้มงวดมิให้ “ย้ายเสาเขตของเพื่อนบ้านของท่าน ซึ่งคนโบราณได้ปักไว้” ตั้งแต่สมัยนั้นมาจนบัดนี้ มันเป็นเรื่องผิดกฎหมายที่จะย้ายเสาเขตที่ถูก

ปักและสำรวจไว้แล้วอย่างเหมาะสม หลักการเรื่องความซื่อตรงไม่เพียงถูกกล่าวถึงตรงนี้เท่านั้น แต่ความถูกต้องชอบธรรมในเรื่องมรดกที่พระเจ้าประทานให้แก่ประชากรของพระองค์ยังถูกป้องกันไว้ด้วย

พบดู 19:15-21 อย่าให้พยานปากเดียวยืนยันกล่าวโทษผู้หนึ่งผู้ใด ไม่ว่าในเรื่อง ความชั่วช้า หรือในเรื่องความผิดใดๆ ซึ่งเขาได้กระทำผิดไป แต่ต้องมีพยานสองหรือสามปาก คำพยานนั้นจึงจะเป็นที่เชื่อถือได้ 16 ถ้ามีพยานเท็จกล่าวปรักปรำความผิดของคนหนึ่งคนใด 17 ก็ให้ทั้งสองฝ่ายที่ต่อสู้คดีกันนั้นเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ ต่อหน้าปุโรหิตและผู้พิพากษาซึ่งประจำหน้าที่อยู่ในกาลนั้นๆ 18 พวกผู้พิพากษาจะอุตสาห์ไต่สวน และดูเถิด ถ้าพยานนั้นเป็นพยานเท็จ กล่าวปรักปรำพี่น้องของตนเป็นความเท็จ 19 ท่านจงกระทำต่อพยานคนนั้นดังที่เขาตั้งใจจะกระทำแก่พี่น้องของตน ดังนี้แหละท่านจะกำจัดความชั่วจากท่ามกลางท่านเสีย 20 คนอื่นๆจะได้ยินได้ฟังและยำเกรงไม่กระทำผิดเช่นนั้นท่ามกลางพวกท่านทั้งหลายอีก 21 อย่าให้ห็นัยตาของท่านเมตตาสงสาร ควรให้ชีวิตแทนชีวิต ตาแทนตา ฟันแทนฟัน มือแทนมือ เท้าแทนเท้า"

หลักการเพิ่มเติมต่างๆของกฎหมายแพ่งแห่งแผ่นดินนั้นถูกนำเสนอ คนหนึ่งที่เป็นพยานปรักปรำอีกคนนั้น ไม่เพียงพอ เฉพาะด้วยคำพูดของพยานสองหรือสามปาก คำพยานนั้นจึงจะเป็นที่เชื่อถือได้ หากผู้ใดเป็นพยานเท็จปรักปรำผู้อื่น ฝ่ายที่ถูกกล่าวหาจะต้องถูกนำตัวไปยังศาลยุติธรรมที่ถูกแต่งตั้งอย่างเหมาะสม ศาลดังกล่าวจะต้องประกอบด้วยปุโรหิตและผู้พิพากษาของแผ่นดินนั้น

หากมีการไต่สวนอย่างถ้วนถี่แล้วพบว่าผู้ใดเป็นพยานเท็จ “ท่านจงกระทำต่อพยานคนนั้นดังที่เขาตั้งใจจะกระทำแก่พี่น้องของตน ดังนี้แหละท่านจะกำจัดความชั่วจากท่ามกลางท่านเสีย” การลงโทษเช่นนั้นยังเป็นบทเรียนหนึ่งด้วยเกรงว่าผู้อื่นจะถูกหลงใจให้เป็นพยานเท็จปรักปรำผู้อื่นเช่นกัน

ในบริบทนี้ คนอิสราเอลจะต้องไม่สงสารพยานเท็จ ไม่ว่าผลที่ตามมาจะเป็นอย่างไรก็ตาม หากการเป็นพยานเท็จทำให้ผู้อื่นเสียชีวิต ผู้ที่เป็นพยานเท็จก็ต้องรับโทษแบบเดียวกัน หรือถ้าการเป็นพยานเท็จของเขาทำให้ผู้อื่นเสียดวงตาข้างหนึ่ง ฟันซี่หนึ่ง มือข้างหนึ่ง หรือเท้าข้างหนึ่ง เขาจะต้องไม่ได้รับความเมตตาสงสารเลย หากผู้ใดมีความผิดโทษฐานใส่ร้ายป้ายสีคนอื่นหรือ

กล่าวหาเขาเป็นความเท็จ โทษอันควรที่จะตกแก่ผู้ถูกกล่าวหาที่จะตกแก่พยานเท็จผู้นั้น โดยไม่พลาดเลย

*****

ภาพรวมของพระราชบัญญัติ 20: กฎระเบียบต่างๆเกี่ยวกับการสงครามถูกนำเสนอ บทนี้ถูกแบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) กฎและระเบียบต่างๆเกี่ยวกับการทำสงครามถูกนำเสนอในข้อ 1-9 และ (2) ขั้นตอนสำหรับการทำหลักสันติภาพถูกกำหนดไว้ในข้อ 10-20

บทบัญญัติ 20:1-4 "เมื่อท่านทั้งหลายจะยกไปทำสงครามกับพวกศัตรูของท่าน เห็นม้า รถม และกองทัพมากมายใหญ่โตกว่าของท่าน ท่านอย่ากลัวเขาเลย เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงสถิตอยู่กับท่าน ผู้ทรงนำท่านขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ 2 และเมื่อใกล้จะรบกัน บุโรหิตจะออกมาอยู่ข้างหน้าและกล่าวแก่ประชาชน 3 และจะกล่าวว่า 'โอ อิสราเอล จงฟังเถิด วันนี้ท่านมาใกล้ จะสู้รบกับศัตรูของท่าน อย่าให้ใจของท่านทั้งหลายวิตก อย่ากลัวหรือหวาดหวั่น หรือครั่นคร้ามต่อศัตรูเลย 4 เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเสด็จไปกับท่าน ทรงต่อสู้ศัตรูของท่านเพื่อท่าน จะประทานชัยชนะแก่ท่าน'

บทนี้พุ่งเป้าไปที่วิธีการปฏิบัติตัวของคนอิสราเอลในยามสงคราม สารสำคัญก็คือว่าเมื่อเผชิญหน้ากับสงครามโดยชนชาติต่างๆที่อวดดีพวกเขาจะต้องไม่กลัวหรือขวัญหนีดีฝ่อเลย เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเสด็จไปกับท่าน ทรงต่อสู้ศัตรูของท่านเพื่อท่าน จะประทานชัยชนะแก่ท่าน ชัยชนะของพวกเขาอยู่ในพระเจ้าของพวกเขา

บทบัญญัติ 20:5-8 แล้วนายทหารจะพูดกับประชาชนว่า 'ใครที่สร้างบ้านใหม่ และยังไม่ได้ทำพิธีถวายบ้านนั้น ให้ผู้นั้นกลับไปบ้านของตน เกรงว่าเขาจะตายเสียในสงคราม และคนอื่นจะถวายบ้านนั้น 6 ใครที่ปลูกสวนองุ่นและยังมีได้รับประทานผลจากสวนองุ่นนั้น ให้ผู้นั้นกลับไปบ้าน เกรงว่าเขาจะตายเสียในสงคราม และคนอื่นจะรับประทานผลองุ่นนั้น 7 ผู้ใดที่ห่มนหฺยงไว้เป็นภรรยาแล้ว แต่ยังไม่ได้แต่งงานกัน ให้ผู้นั้นกลับไปบ้านของตน เกรงว่าเขาจะตายเสียในสงคราม และชายอื่นจะได้นางไปเสีย' 8 และนายทหารจะพูดกับประชาชนต่อไปอีกว่า 'ผู้ใดที่อยู่ที่นี่มีจิตใจกลัวและวิตก ให้ผู้นั้นกลับไปบ้านของตนเสีย เกรงว่าจิตใจพี่น้องของเขาจะละลายไปเหมือนกับจิตใจของเขา'

ข้อยกเว้นหลายประการจากการเกณฑ์ทหารแบบปกติถูกระบุไว้ นั่นคือ (1) คนที่เพิ่งสร้างบ้านใหม่ (2) คนที่เพิ่งปลูกสวนองุ่นใหม่ (3) คนที่เพิ่งแต่งงาน และ (4) คนที่จีบสาวและไม่มีกล้าเผชิญหน้าศัตรู

พบดู 20:9-14 เมื่อนายทหารพูดกับประชาชนจบลงแล้ว ก็ให้เลือกตั้งผู้บังคับบัญชากองต่างๆให้เป็นหัวหน้าประชาชน 10 เมื่อพวกเขาเข้าไปใกล้เมืองซึ่งท่านจะไปสู้รบนั้นจงเสนอหลักสันติภาพแก่เมืองนั้นก่อน 11 ถ้าเขาตอบท่านอย่างสันติและเปิดประตูเมืองให้แก่ท่าน ก็ให้ประชาชนทั้งปวงที่พบบนเมืองนั้นทำงานโยธาให้แก่ท่านและปรนนิบัติท่าน 12 ถ้าเมืองนั้นไม่ร่วมสันติกับท่าน แต่กลับออกมารบ ก็ให้ท่านเข้าล้อมตีเมืองนั้นได้ 13 เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าประทานเมืองนั้นไว้ในมือท่านแล้ว ท่านจงฆ่าชายทุกคนเสียด้วยคมดาบ 14 แต่ผู้หญิงและเด็ก สัตว์และทุกสิ่งในเมืองนั้น คือของที่ริบไว้ทั้งหมด ท่านจงยึดเอาเป็นของตัว ท่านจงอึ้งใจในของที่ริบมาจากศัตรูของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน

กองทัพของคนอิสราเอลนั้นมีลักษณะเป็นสากล นั่นคือ ผู้ชายที่เป็นผู้ใหญ่แล้วทุกคนของชนชาตินั้นรวมกันเป็นกองทัพ พวกเขาจึงต้องเลือกผู้บังคับบัญชากองต่างๆให้เป็นหัวหน้าพวกเขา หากเมื่อเผชิญหน้ากับเมืองหนึ่งของศัตรู พวกเขาจะต้องเสนอหลักสันติภาพแก่เมืองนั้นก่อน หากข้อเสนอได้รับการยอมรับ พวกเขาจะต้องให้คนในเมืองนั้นเป็นคนรับใช้พวกเขาและเสียส่วย (นี่เป็นหลักการทั่วไปและการพิชิตแผ่นดินนั้นก็ไม่ได้ถูกรวมไว้ตรงนี้ด้วย คนอิสราเอลจะต้องไม่แสดงความเมตตาแก่คนคานาอันดังที่จะมีระบุไว้ด้านล่าง) อย่างไรก็ตาม โดยทั่วไปแล้วหากเมืองใดไม่ยอมรับข้อเสนอหลักสันติภาพของพวกเขา คนอิสราเอลก็จะต้อง “ฆ่าชายทุกคนเสียด้วยคมดาบ” กล่าวโดยทั่วไปก็คือ ในการยึดเมืองๆหนึ่ง พวกผู้หญิงและเด็กๆจะต้องถูกจับตัวมาเป็นคนรับใช้และข้าวของทุกอย่างของเมืองนั้นสามารถถูกยึดมาเป็นของริบแห่งการสงครามได้

พบดู 20:15-18 ท่านทั้งหลายจงกระทำเช่นนี้แก่ทุกหัวเมืองที่อยู่ไกลจากท่าน ซึ่งไม่ใช่หัวเมืองของประชาชาติใกล้ๆนี้ 16 แต่ในหัวเมืองของชนชาติทั้งหลายนี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นมรดก ท่านอย่าไว้ชีวิตสิ่งใดๆที่หายใจได้เลย 17 แต่จงทำลายเขาเสียให้สิ้นเชิง คือคนฮิตไทต์ คนอามอไรต์ คนคานาอัน คนเปริสซี คนฮีไวต์ และคนเยบุส ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงบัญชาไว้ 18 เพื่อว่าเขาจะมีได้สอนท่านให้กระทำสิ่งที่

นำสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเขาซึ่งเขาได้กระทำต่อพวกพระของเขา เพราะการกระทำเช่นนั้น เป็นการกระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน

อย่างไรก็ตาม ในการพิชิตแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้แล้วนั้นจากคนคานาอัน พวกเขาจะต้อง “อย่าไว้ชีวิตสิ่งใด ๆ ที่หายใจได้เลย...เพื่อว่าเขาจะมีได้สอนท่านให้กระทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเขาซึ่งเขาได้กระทำต่อพวกพระของเขา เพราะการกระทำเช่นนั้น เป็นการกระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน”

พบดู 20:19-20   เมื่อท่านล้อมหัวเมืองหนึ่งอยู่ช้านาน เพื่อจะสู้รบเอาหัวเมืองนั้น อย่าใช้ขวานฟันทำลายต้นไม้ของเมืองนั้นเสีย เพราะท่านทั้งหลายจะรับประทานผลจากต้นไม้ นั้น อย่าโค่นลงเพื่อใช้ในการล้อมเมืองนั้นเลย (เพราะต้นไม้ในทุ่งนาเป็นชีวิตมนุษย์) 20 เฉพาะต้นไม้ที่ท่านทราบว่าจะใช้เป็นอาหาร ท่านจะทำลายและโค่นลงก็ได้ เพื่อจะใช้สร้างเครื่องล้อมเมืองซึ่งสู้รบกับท่าน จนกว่าเมืองนั้นจะแตก "

เมื่อปิดล้อมเมืองๆหนึ่ง พวกเขาจะต้องระวังที่จะไม่ใช้ต้นไม้ที่ออกผลกินได้เป็นเครื่องล้อม ต้นไม้ที่ออกผลกินได้มีค่าเหลือประมาณ

*****

ภาพรวมของพระราชบัญญัติ 21: กฎระเบียบเกี่ยวกับพลเมืองเพิ่มเติมถูกบัญญัติไว้ บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) กฎต่างๆสำหรับการสอบสวนคดีถูกกำหนดไว้ในข้อ 1-9; (2) กฎหมายครอบครัวเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางการสมรสถูกเสนอไว้ในข้อ 10-17 และ (3) การจัดการกับบุตรชายที่ต่อต้านและโทษประหารชีวิตในข้อ 18-23

พบดู 21:1-9   "ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานให้ท่านเป็นกรรมสิทธิ์นั้น ถ้าพบศพคนที่ถูกฆ่าทิ้งอยู่กลางแจ้ง ไม่ทราบว่ามีผู้ใดฆ่าเขาตาย 2 ก็ให้พวกผู้ใหญ่และผู้พิพากษาของท่านออกมาวัดดูระยะทางถึงเมืองต่างๆที่อยู่รอบๆศพผู้ตายนั้น 3 แล้วเมืองที่อยู่ใกล้ที่สุดกับศพผู้ตายนั้น ให้พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นนำวัวตัวเมียตัวหนึ่งซึ่งยังไม่เคยใช้งาน และยังไม่เคยเทียมแอก 4 และให้พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นนำวัวตัวเมียตัวนั้นไปที่หุบเขาซึ่งมีน้ำไหลซึ่งไม่มีใครไถหรือหว่านเลย และให้หักคอวัวเมียที่หุบเขานั้น 5 และปุโรหิตผู้เป็นลูกหลานของเลวีจะต้องเข้ามาใกล้ ด้วยพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงเลือกเขาไว้ให้ปรนนิบัติพระองค์

และให้ช่วยพรในพระนามของพระเยโฮวาห์ ให้การวิวาทและการทำร้ายทุกอย่างสิ้นสุดลงด้วยคำ
ของปุโรหิตเหล่านี้ 6 และพวกผู้ใหญ่ทุกคนของเมืองที่อยู่ใกล้ที่สุดผู้ถูกฆ่านั้นจะล้างมือของเขา
ทั้งหลายเหนืออ้วเมียงซึ่งถูกหักคอกที่ในหุบเขานั้น 7 และเขาจะเป็นพยานว่า 'มือของเราทั้งหลาย
มิได้กระทำโลหิตของชายผู้นี้ตก และตาของเราทั้งหลายก็มิได้แลเห็นโลหิตของเขาตก 8 โอ ข้า
แต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงลบมลทินบาปของประชาชนชาวอิสราเอลของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์
ได้ทรงไถ่ไว้ ขออย่าทรงถือโทษประชาชนชาวอิสราเอลของพระองค์เนื่องด้วยโลหิตที่ไร้ความ
ผิด' และจะทรงอภัยโทษอันเนื่องจากโลหิตนี้ให้แก่เขา 9 ดังนี้แหละท่านจะกำจัดความผิดอัน
เนื่องจากโลหิตที่ไร้ความผิดนั้นเสียจากท่ามกลางท่าน เมื่อท่านกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสาย
พระเนตรของพระเยโฮวาห์

กฎพลเมืองสำหรับการสอบสวนคดีฆาตกรรมถูกนำเสนอ หากศพคนตายถูกพบในทุ่ง
และไม่ทราบว่าเป็นใคร พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นจะต้องทำการสอบสวนคดีนั้น พวกผู้ใหญ่
พร้อมกับปุโรหิตหรือคนเลวีของชุมชนนั้นจะต้องฆ่าอ้วเมียงตัวหนึ่งในหุบเขาแห่งหนึ่งซึ่งไม่
เคยถูกไถหว่าน พวกผู้ใหญ่ที่เป็นญาติพี่น้องหรือเป็นคนรู้จักของผู้ตายจะต้องกล่าวคำปฏิญาณว่า
ตนไม่มีความผิดต่อพระพักตร์พระเจ้า สันนิษฐานได้ว่าคนที่ทำผิดไม่อาจทำเช่นนั้นได้และจะถูก
เผยตัว ไม่ว่าจะกรณีใด พวกเขาพยายามทำทุกอย่างเพื่อขจัดความผิดเรื่องโลหิตที่ไร้ความผิดไปเสีย
จากท่ามกลางพวกเขา โดยทำสิ่งที่ถูกต้องต่อพระพักตร์พระเจ้า

พบดู 21:10-14   เมื่อท่านออกไปสู้รบกับศัตรูของท่าน และพระเยโฮวาห์พระเจ้า
ของท่านทรงมอบเขาไว้ในมือของท่านแล้ว และท่านจับเขามาเป็นเชลย 11 และท่านเห็นหญิง
งามคนหนึ่งในหมู่เชลยนั้น และปรารถนาอยากได้มาเป็นภรรยาของท่าน 12 ท่านจงพาหญิงมา
ไว้ที่เรือนของท่าน ให้นางโกนศีรษะและตัดเล็บมือเสีย 13 และให้นางเปลื้องเครื่องแต่งกายอย่าง
เชลยออกและให้อยู่ในเรือนของท่าน ให้ไว้ทุกข์ถึงบิดามารดาของนางหนึ่งเดือนเต็ม หลังจากนั้น
ท่านจึงจะเข้าไปหานางและเป็นสามีของนางได้ และให้นางเป็นภรรยาของท่าน 14 ภายหลังถ้า
ท่านไม่พอใจนางนั้นเสียแล้ว จงปล่อยนางไปตามแต่นางจะพอใจไปไหน อย่าขายนางเอาเงิน
อย่ากระทำให้นางเป็นสินค้า เพราะท่านได้หยามเกียรตินางแล้ว

กฎระเบียบต่างๆถูกกำหนดไว้เกี่ยวกับการนำตัวผู้หญิงคนหนึ่งกลับมาจากบรรดาคนที่
พ่ายแพ้ในการสงคราม นางจะต้องไว้ทุกข์ให้กับครอบครัวเดิมของตนอย่างเป็นทางการเป็นเวลา
หนึ่งเดือน จากนั้นนางก็สามารถกลายเป็นภรรยาของชายผู้นั้นได้ อย่างไรก็ตาม หากเขาไม่มี

ความพอใจในตัวหญิงนั้น นางก็ถูกปล่อยไปได้ (นั่นคือ หย่าได้) อย่างไรก็ตาม นางไม่สามารถถูกขายให้เป็นทาสได้เพราะเขาได้หยามเกียรตินางแล้ว

พบดู 21:15-17 ถ้าชายคนหนึ่งมีภรรยาสองคน รักคนหนึ่ง ชังอีกคนหนึ่ง ภรรยาทั้งสองคือทั้งคนที่รักและคนที่ชังก็กำเนิดบุตรด้วยกัน และบุตรชายหัวปีเป็นบุตรของภรรยาคนที่ตนชัง 16 เมื่อถึงวันแบ่งทรัพย์สินให้แก่บุตรชายเป็นมรดกนั้น อย่าให้เขากระทำแก่บุตรชายของภรรยาคนที่ตนรักนั้นอย่างกับเป็นบุตรหัวปี แทนบุตรชายของภรรยาที่ตนชัง ซึ่งเป็นบุตรหัวปี 17 แต่เขาต้องยอมรับบุตรหัวปีคือบุตรชายของภรรยาคนที่ตนชัง โดยแบ่งข้าวของให้แก่บุตรหัวปีสองเท่า เพราะว่าคนนี้เป็นต้นกำลังของบิดา สิทธิของบุตรหัวปีเป็นของเขา

กฎระเบียบเพิ่มเติมเกี่ยวกับการมีภรรยาหลายคนถูกนิยามไว้ แม้ว่าเป็นเรื่องที่ถูกอนุญาตให้กระทำได้ในสมัยพระคัมภีร์เดิม แต่มันก็เป็นน้ำพระทัยเชิงอนุญาตของพระเจ้าและไม่เคยเป็นน้ำพระทัยที่สมบูรณ์แบบของพระองค์ สถานการณ์ที่ว่าชายคนหนึ่งมีภรรยาสองคนถูกกล่าวถึง นั่นคือ คนหนึ่งเป็นที่รักส่วนอีกคนเป็นที่ชัง (ปัญหาเรื่องการมีภรรยาหลายคนจึงถูกกล่าวถึง) หากบุตรหัวปีเกิดจากภรรยาที่เขาไม่รัก เขาก็ไม่อาจปฏิเสธสิทธิบุตรหัวปีที่ต้องตกเป็นของบุตรคนนี้ โดยยกสิทธินั้นให้แก่บุตรหัวปีของภรรยาที่เขารัก บุตรหัวปีที่แท้จริงจะต้องได้รับมรดกสองเท่า

พบดู 21:18-21 ถ้าชายคนใดมีบุตรชายที่ดื้อและไม่อยู่ในโอวาท ไม่เชื่อฟังเสียงของบิดาของตน หรือเสียงของมารดาของตน แม้ว่าบิดามารดาจะได้ตีสอน เขาก็ไม่ยอมฟัง 19 ให้บิดามารดาจับตัวเขาให้ออกมาหาพวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้น ณ ประตูเมืองที่เขาอาศัยอยู่ 20 และเขาจะพูดกับพวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นว่า 'บุตรชายของเราคนนี้เป็นคนดื้อดิ่งและไม่อยู่ในโอวาท ไม่เชื่อฟังเสียงเรา เป็นคนตะกละและขี้เมา' 21 แล้วบรรดาผู้ชายในเมืองนั้นจะเอาหินขว้างเขาให้ตาย ดังนั้นท่านจะได้กำจัดความชั่วเสียจากท่ามกลางท่าน คนอิสราเอลทั้งปวงจะไต่ยินและยำเกรง

กฎระเบียบต่างๆเกี่ยวกับการประหารชีวิตบุตรชายที่ดื้อด้านเป็นที่สุดถูกระบุไว้ เขาจะต้องถูกประหารชีวิตโดยอาศัยความช่วยเหลือของพวกผู้ใหญ่ของชุมชนนั้น ที่ถูกกล่าวถึงคือความบาปของการเป็นคนดื้อด้าน การไม่เชื่อฟัง การตะกละ และการเป็นคนขี้เมา กบฏเช่นนั้นภายใต้บัญญัติของพระคัมภีร์เดิมจะต้องถูกประหารชีวิต พวกเขาจึงกำจัดพฤติกรรมดังกล่าวไปจากสังคมและให้คำเตือนแก่คนอื่นที่จะไม่ใช้ชีวิตแบบนั้น ด้วยเหตุนี้ คนอิสราเอลสมัยนั้นจึง

ไม่มีอาชญากรรม การลुकฮือทางสังคม และความยุ่งยากที่สังคมสมัยใหม่มีซึ่งยอมทนและถึงขนาดส่งเสริมพฤติกรรมดังกล่าว

พบญ 21:22-23 ถ้าคนใดได้กระทำความผิดอันมีโทษถึงตาย และเขาถูกประหารชีวิต และแขวนเขาไว้ที่ต้นไม้ 23 อย่าให้ศพค้างอยู่ที่ต้นไม้ข้ามคืน ท่านจงฝังเขาเสียในวันเดียวกันนั้น (ด้วยว่าผู้ที่ต้องถูกแขวนไว้บนต้นไม้ก็ต้องถูกสาปแช่งโดยพระเจ้า) ท่านอย่ากระทำให้แผ่นดินของท่านซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านให้เป็นมรดกนั้นเป็นมลทิน"

กฎระเบียบเพิ่มเติมถูกบัญญัติไว้เกี่ยวกับศพของผู้ที่ถูกประหารชีวิต หากศพของเขาถูกแขวนไว้บนต้นไม้ต้นหนึ่งเพื่อเป็นคำเตือนแก่คนอื่น ๆ ไม่ว่ากรณีใดก็ตาม “อย่าให้ศพค้างอยู่ที่ต้นไม้ข้ามคืน ท่านจงฝังเขาเสียในวันเดียวกันนั้น (ด้วยว่าผู้ที่ต้องถูกแขวนไว้บนต้นไม้ก็ต้องถูกสาปแช่งโดยพระเจ้า)” ข้อความตอนนี้ถูกยกโดยเปาโลในกาลาเทีย 3:13 โดยอ้างอิงถึงพระคริสต์และแสดงให้เห็นว่าการที่พระองค์ทรงถูกแขวนไว้บนต้นไม้ นั้นบ่งบอกและเป็นข้อพิสูจน์ถึงการที่พระองค์ทรงถูกทำให้เป็นความบาปและเป็นคำสาปแช่งเพื่อเรา

นอกจากนี้ พระองค์ยังทรงแบกรับการแช่งสาปแช่งพระราชบัญญัติเพราะความบาปของเราด้วย และการเอาพระองค์ลงจากต้นไม้ นั้นและฝังไว้ก็เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงการจัดการแช่งสาปไปเสียจากพระองค์และประชากรของพระองค์ที่พระองค์ทรงทนทุกข์เพื่อพวกเขา พระองค์จึงทรงไถ่พวกเราแล้วจากการแช่งสาปแช่งพระราชบัญญัติ แม้กระทั่งในกฎนี้ที่ดูเหมือนไม่มีอะไรของพระคัมภีร์เดิม เราก็สามารถประยุกต์ใช้มันได้กับพระราชกิจของพระคริสต์บนไม้กางเขน

*****

ภาพรวมของพระราชบัญญัติ 22: กฎระเบียบเกี่ยวกับพลเมืองและครอบครัวถูกบัญญัติไว้ต่อไป บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) กฎเฉพาะเจาะจงต่างๆสำหรับการแยกออกในข้อ 1-12; (2) การปกป้องต่างๆสำหรับภรรยาที่ไร้ความคิดในข้อ 13-19 และ (3) กฎต่างๆสำหรับการลงโทษความบาปในเรื่องทางเพศในข้อ 20-30

พบญ 22:1-4 "เมื่อท่านทั้งหลายเห็นวัวหรือแกะของพี่น้องของท่านหลงมาอย่านิ่งเฉยเสีย จงพาสัตว์เหล่านั้นกลับไปให้พี่น้องของท่าน 2 ถ้าบ้านเขาอยู่ไม่ไกล หรือท่านไม่รู้จัก

ตัวเขา จงนำสัตว์นั้นมาไว้ที่บ้านของท่านและให้อยู่กับท่านจนพี่น้องมาเที่ยวหา แล้วท่านจงมอบคืนให้เขาไป 3 ลาของพี่น้องท่านก็จงคืนให้เหมือนกัน เสื้อผ้าของพี่น้องท่านก็จงคืนให้เหมือนกัน สิ่งใดของพี่น้องที่หายไป และที่ท่านพบเข้าท่านจงคืนให้เหมือนกัน ท่านอย่านิ่งเฉยเสีย 4 ถ้าท่านเห็นลาหรือวัวของพี่น้องล้มอยู่ตามทาง อย่านิ่งเฉยเสีย ท่านจงช่วยพยุงสัตว์เหล่านั้นขึ้นอีก

คนอิสราเอลถูกกำชับให้ปฏิบัติต่อผู้อื่นเหมือนที่พวกเขาต้องการให้ผู้อื่นปฏิบัติต่อตนเอง หากพวกเขาพบว่าสัตว์ใช้งานของเพื่อนบ้านหายไปหรือตกอยู่ในอันตราย พวกเขาจะต้องดูแลมันจนกว่าจะพบเจ้าของที่แท้จริงของมัน

พบดู 22:5   อย่าให้ผู้หญิงสวมใส่สิ่งที่เป็นของผู้ชาย และอย่าให้ผู้ชายคนใดคนหนึ่งสวมใส่เสื้อผ้าของผู้หญิง เพราะทุกคนที่กระทำเช่นนั้นก็เป็นที่สะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน

หลักการเรื่องความแตกต่างกันระหว่างทั้งสองเพศถูกนำเสนอ ผู้หญิงจะต้องไม่แต่งตัวเหมือนผู้ชายและผู้ชายต้องไม่แต่งตัวเหมือนผู้หญิง เรื่องของการเป็นคนข้ามเพศอาจถูกสื่อตรงนี้ อย่างไรก็ตาม ความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่าก็น่าจะเป็นเรื่องของการคงไว้ซึ่งความแตกต่างระหว่างทั้งสองเพศในเรื่องการแต่งกาย ข้อความคล้ายๆกันเกี่ยวกับเรื่องความยาวของทรงผมก็ถูกพบใน 1 โครินธ์ 11:14-15 การยกเลิกหรือลบเลือนความแตกต่างเหล่านี้ก็เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเจ้า

พบดู 22:6-7   ถ้าท่านเผชิญไปพบรังนกอยู่ตามทาง บนต้นไม้หรือพื้นดิน มีลูกนกหรือไข่และแม่นกกอยู่บนลูกนกหรือไข่นั้น ท่านอย่าเอาแม่นกกับลูกนกไป 7 ท่านจงปล่อยแม่นกไปเสีย แต่ลูกนกนั้นท่านจะเอาไปเป็นของท่านก็ได้ เพื่อท่านจะไปดีมาดี และท่านจะมีอายุยืนนาน

ประชากรของพระเจ้าจะต้องแสดงความเคารพและความกรุณาแม้กระทั่งต่อสิ่งมีชีวิตอันต่ำต้อยอย่างนกที่อยู่บนรังของมัน แม่นกต้องไม่ถูกจับตัวไปแม้ว่าลูกนกหรือไข่สามารถเอาไปได้ก็ตาม

พบดู 22:8   เมื่อท่านก่อเรือนใหม่ จงก่อขอบขึ้นกันไว้ที่ดาดฟ้าหลังคา เพื่อท่านจะมีได้นำโทษเนื่องด้วยโลหิตตกมาสู่เรือนนั้น เพราะมีคนพลัดตกลงมาจากหลังคาตาย

ในการสร้างตึกสักหลัง กำแพงกันคนตกจะต้องถูกสร้างขึ้นตรงขอบหลังคาเกรงว่าจะมีใครสักคนตกมาจากบนนั้น สติปัญญาและความดีงามของคำสั่งของพระเจ้าที่มีต่อประชากรของพระองค์ก็ปรากฏชัดเจน

พบดู 22:9-11 อย่าเอาเมล็ดพืชสองชนิดหว่านลงในสวนองุ่นของท่าน เกรงว่าทั้งพืชผลที่ท่านหว่านและผลองุ่นของสวนนั้นเป็นมลทิน 10 ท่านอย่าเอาวัวและลาเข้าเทียมไถด้วยกัน 11 ท่านอย่าสวมเครื่องแต่งกายที่ทอด้วยขนสัตว์ปนด้วยป่าน

อีกครั้งที่หลักการเรื่องความแตกต่างถูกกล่าวถึง หุ่นนาจะต้องไม่ถูกหว่านด้วยเมล็ดพืชหลายชนิด วิธีปฏิบัติทางการเกษตรดังกล่าวอาจทำให้ผลของสวนองุ่นของพวกเขาเสียหายได้

การเทียมแอกที่ไม่เท่ากันระหว่างวัวและลาถูกห้ามไว้ สติปัญญาของกฎดังกล่าวก็ถูกแซงหน้าโดยความกรุณาที่มีต่อสัตว์ที่อ่อนแอกว่าเท่านั้น วิธีของพระเจ้าเป็นวิธีที่ดีที่สุดเสมอ

เช่นเดียวกัน เสื้อผ้าจะต้องไม่ถูกทำด้วยเส้นใยต่างชนิดกัน เช่น ขนสัตว์และป่านรวมกัน อย่างหนึ่งมาจากธรรมชาติ (ขนสัตว์) ส่วนอีกอย่างแยกออกมาอีกที (ป่าน) อย่างหนึ่งมาจากสัตว์ (ขนสัตว์) ส่วนอีกอย่างมาจากพืช (ป่านมาจากต้นป่าน) อีกครั้งที่หลักการเรื่องความแตกต่างถูกเน้นย้ำ นั่นคือ อย่าปนสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างให้แยกจากกัน

สติปัญญาในทางปฏิบัตินั้นเรียบง่าย อัตราการหดตัวระหว่างขนสัตว์และป่านนั้นแตกต่างกันอย่างมาก เสื้อผ้าเช่นนั้นจะนิยมนำมาตรงตะเข็บหลังจากถูกซัก พระเจ้าทรงใช้กฎที่ง่ายขนาดนั้นเพื่อยกภาพประกอบความจริงอันยิ่งใหญ่กว่าของการไม่พยายามที่จะปนสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างมาให้แตกต่างกันอย่างชัดเจน

พบดู 22:12 ท่านจงทำพู่ห้อยไว้ที่มุมทั้งสี่ของชายเสื้อคลุมของท่าน ซึ่งท่านใช้คลุมตัว เช่นเดียวกับในกัณฑ์การวินิจฉัย 15:38-39 คำกำชับที่ไว้ให้พวกยิวสวมพู่สีฟ้าไว้ที่ชายเสื้อของตน ถูกกล่าวซ้ำอีกครั้ง ดูความเห็นสำหรับกัณฑ์การวินิจฉัย 15:38-39

พบดู 22:13-19 ถ้าชายคนใดได้ภรรยา และได้สมสู่อยู่กับนาง แล้วเกิดเกลียดชังนาง 14 และหาเหตุว่าหญิงนั้นประพฤติสิ่งน่าอาย กระทำให้ชื่อเสียงของนางเสียหาย โดยกล่าวว่า 'ข้ารับหญิงคนนี้เป็นภรรยา ครั้นข้าเข้าสมสู่กับนางก็เห็นว่านางมิได้เป็นพรหมจารี' 15 บิดาของหญิงสาวคนนั้นและมารดาจะต้องนำของสำคัญอันเป็นพยานว่า หญิงนั้นเป็น

พรหมจารีมาให้พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นที่ประตูเมือง 16 และบิดาของหญิงสาวนั้นจะบอกกับพวกผู้ใหญ่ว่า 'ข้าได้ยกลูกสาวของข้าให้เป็นภรรยาชายคนนี้ และเขากลับเกลียดชัง 17 ผู้เถิดชายผู้นี้หาเหตุผลว่าติดใจว่า "ข้าพเจ้าไม่เห็นว่าเป็นบุตรสาวของท่านเป็นพรหมจารีเลย" นี้แหละเป็นของสำคัญว่าลูกสาวของข้าเป็นหญิงพรหมจารี' แล้วเขาจะคลี่ผ้าที่ออกต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นให้เป็นพยาน 18 ให้พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นจับชายคนนั้นมาเม็ย 19 และปรับเขาเป็นเงินหนึ่งร้อยเชเชล และมอบเงินนั้นให้แก่บิดาของหญิงสาว เพราะเขาทำให้หญิงพรหมจารีอิสราเอลคนหนึ่งเสียชื่อ หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของเขาต่อไป เขาจะหย่าร้างไม่ได้เลยตลอดชีวิต

กฎระเบียบต่างๆเกี่ยวกับการปกป้องภรรยาจากคำกล่าวหาอันต่ำช้าของสามีของนางถูกให้ไว้ หากหลังจากแต่งงานกับหญิงคนหนึ่ง ผู้เป็นสามีกล่าวหานางว่าไม่ใช่หญิงพรหมจารี ขึ้นตอนเพื่อสืบหาความจริงเกี่ยวกับเรื่องนั้นก็ถูกกำหนดขึ้น เรื่องนั้นจะต้องถูกนำไปยังพวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นและหากหาหลักฐานได้ว่านางเป็นหญิงพรหมจารี สามีผู้กล่าวหาภรรยาของเขาอย่างชู้ๆก็จะต้องถูกเม็ยและถูกปรับเป็นเงินสามร้อยเชเชล โทษฐานทำให้ภรรยาของเขาเสียชื่อ

จอห์น กิลล์ (John Gill) ในหนังสืออธิบายพระคัมภีร์ของเขอธิบายขั้นตอนของการระบุความเป็นหญิงพรหมจารีของเจ้าสาวในกรณีดังกล่าว:

“งานเลี้ยงถูกจัดเตรียม และผู้หญิงคนหนึ่งรออยู่ข้างนอก ก่อนที่เจ้าสาวจะถูกสวมหัลบนอนด้วย จากนั้นผ้าป่านผืนหนึ่งซึ่งเปื้อนเลือดก็ถูกยื่นออกมาให้นาง ซึ่งนางถือไว้ในมือทั้งสองของนาง และแสดงให้เห็นหรือดู โดยร้องเสียงดังว่าผู้หญิงคนนี้เป็นหญิงพรหมจารีที่จนถึงบัดนี้ยังไม่เคยเสียความบริสุทธิ์เลย จากนั้นเธอและผู้หญิงคนอื่นๆก็ได้รับการต้อนรับอย่างเอิกเกริกก่อนอื่น โดยพ่อแม่ของเจ้าบ่าว จากนั้นก็พ่อแม่ของเจ้าสาว แต่ถ้าเธอไม่ได้ปรากฏว่าเป็นหญิงพรหมจารี เธอก็ถูกส่งคืนให้แก่พ่อแม่ของเธอโดยถูกคนทั้งปวงดูถูกเหยียดหยาม และการแต่งงานก็เป็นโมฆะและไม่มีผล

แน่ทีเดียว มีนักเขียนยิวบางคนที่ดีความผ้านี้ในเชิงคำอุปมาและเชิงเปรียบเทียบ และเข้าใจได้จากบรรดาประจักษ์พยานว่า เรื่องนี้ปรากฏชัดเจนเหมือนการคลี่ผ้าผืนหนึ่งออก พวกเขาสันนิษฐานว่าก่อนที่หญิงสาวนั้นถูกหัลบนอนด้วย เธอถูกตรวจสอบโดยหญิงหลายคนที่มีสามีแล้ว ซึ่งประกาศว่าเธอเป็นหญิงพรหมจารีและเขียนใบรับรองให้พ่อแม่ของเธอ โดยพวกเขา

สามารถเอาไปใช้เป็นหลักฐานในศาลได้หากถึงคราวจำเป็น ดังนั้น Jarchi กล่าวว่า นี่เป็นคำอุปมาหนึ่ง ความหมายก็คือ พวกเขาทำให้สิ่งต่างๆปรากฏชัดเจนและเรียบง่ายเหมือนผ้าผืนใหม่ ซึ่งคัมภีร์ที่ลมุดก็เห็นพ้องตรงกัน และดูเหมือนเขาน่าจะเอาความคิดนี้มาจากมัน ขณะที่คำพูดที่ว่าพวกเขาจะคลี่ผ้าผืนนั้นออก คำพูดนี้ได้ถูกกล่าวไว้ แต่ความหมายแบบตรงตัวก็ดูเหมือนดีที่สุดในที่สุด”

พบยู 22:20-21 แต่ถ้าเรื่องนั้นเป็นความจริง และหาของสำคัญอันเป็นพยานว่าหญิงนั้นเป็นพรหมจารีสำหรับหญิงสาวนั้นไม่ได้ 21 เขาจะพาหญิงสาวนั้นออกมานอกประตูเรือนบิดาของเธอ แล้วพวกผู้ชายในเมืองของเธอจะเอาหินขว้างเธอให้ตาย เพราะเธอได้กระทำความโง่เขลาในอิสราเอล คือเป็นหญิงโสเภณีในเรือนของบิดา ดังนี้แหละท่านจะกำจัดความชั่วออกจากท่ามกลางท่าน อย่างไรก็ตาม หากหญิงคนหนึ่งถูกระบุว่าไม่ได้เป็นหญิงพรหมจารีและทำผิดศีลธรรมในบ้านบิดาของเธอ เธอก็จะต้องถูกเอาหินขว้างจนตาย

พบยู 22:22-30 ถ้าพบชายคนหนึ่งไปร่วมกับภรรยาของคนอื่น ทั้งสองคน คือชายที่ไปร่วมกับหญิงและหญิงคนนั้นจะต้องมีโทษถึงตาย ดังนี้แหละท่านจะกำจัดความชั่วจากอิสราเอล 23 ถ้ามีหญิงพรหมจารีคนหนึ่งหมั้นไว้กับสามีแล้ว และมีชายคนหนึ่งไปพบเธอในเมือง และได้ร่วมกับเธอ 24 ท่านจงพาเขาทั้งสองออกไปยังประตูเมืองนั้น และท่านจงขว้างเขาทั้งสองด้วยหินให้ตายเสีย หญิงสาวคนนั้นเพราะมิได้ร้องโวยวายขึ้นแม้ว่าจะอยู่ในเมือง ชายคนนั้นเพราะว่าเขาได้หยามเกียรติภรรยาของเพื่อนบ้าน ดังนี้แหละท่านทั้งหลายจะขจัดความชั่วเสียจากท่ามกลางท่าน 25 แต่ถ้าชายคนหนึ่งไปพบหญิงสาวที่คนอื่นหมั้นไว้แล้วที่กลางทุ่ง ชายคนนั้นจับตัวหญิงคนนั้นและได้ร่วมกับเธอ เฉพาะผู้ชายคนที่ร่วมกับเธอเท่านั้นจะต้องมีโทษถึงตาย 26 แต่ท่านอย่าทำโทษหญิงสาวนั้นเลย ฝ่ายหญิงสาวนั้นไม่มีความผิดสิ่งใดที่จะต้องมีโทษถึงตาย เพราะคดีเรื่องนี้ก็เหมือนกับคดีเรื่องชายคนหนึ่งเข้าสู่และมาเพื่อนบ้านของตน 27 เพราะชายนั้นพบเธอที่กลางทุ่ง แม้ว่าหญิงสาวที่เขาหมั้นไว้คนนั้นจะร้องขอความช่วยเหลือก็ไม่มีผู้ใดมาช่วยได้ 28 ถ้าชายคนหนึ่งพบหญิงพรหมจารีที่ไม่มีคนหมั้น เขาจึงจับตัวเธอและได้ร่วมกับเธอมีผู้รู้เห็น 29 แล้วชายผู้ที่ได้ร่วมกับเธอนั้นจะต้องมอบเงินห้าสิบเชเชลให้แก่มบิดาของหญิงสาวคนนั้น และเธอจะตกเป็นภรรยาของเขา เพราะเขาได้หยามเกียรติเธอ เขาจะหย่าร้างเธอไม่ได้ตลอดชีวิตของเขา 30 ห้ามมิให้ผู้ชายคนใดเอาภรรยาของบิดามาเป็นภรรยาของตน และห้ามมิให้เปิดผ้าของนางผู้เป็นของบิดา”

กฎหมายเพิ่มเติมเกี่ยวกับความบาปในเรื่องทางเพศถูกนิยามไว้ คนเหล่านั้นที่ถูกพบว่ามี ความผิดฐานเล่นชู้จะต้องถูกหินขว้างจนตายทั้งผู้ชายและผู้หญิง หากหญิงที่หมั้นไว้แล้วคนหนึ่ง ไปร่วมหลับนอนกับชายอีกคนในเมืองนั้น ทั้งคู่จะต้องถูกหินขว้างจนตาย (เธอร้องขอให้คนใน เมืองช่วยก็ทำได้) อย่างไรก็ตาม หากชายคนหนึ่งชื่นใจหญิงสาวที่หมั้นแล้ว (ข่มขืนเธอ) ใน ชนบทซึ่งไม่มีใครได้ยินเสียงร้องให้ช่วยของเธอ ผู้ข่มขืนก็จะต้องถูกหินขว้างจนตาย หากชาย คนหนึ่งร่วมหลับนอนกับหญิงคนหนึ่งซึ่งทั้งคู่ไม่ได้หมั้นไว้ เขาก็ต้องมอบเงินห้าสิบเซเชลให้แก่ บิดาของเธอและแต่งงานกับเธอ นอกจากนี้ เขาจะหย่าเธอไม่ได้ด้วย นอกจากนี้ ชายคนหนึ่งไม่ สามารถแต่งงานกับแม่เลี้ยงของเขาได้แม้ว่านางหย่าแล้วก็ตาม เหล่าผู้อธิบายพระคัมภีร์ชาวยิว เข้าใจอย่างหลังนี้ว่าชายคนหนึ่งไม่สามารถแต่งงานกับผู้ใดก็ตามที่เกี่ยวข้องกับบิดาของเขา โดยตรงได้

คำว่า หมั้นไว้ betrothed (ฮีบรู) คล้ายกับคำในปัจจุบัน 'engaged' แม้ว่าสมัยนั้นถือกัน ว่าคู่ที่หมั้นกันแล้วก็แต่งงานกันแล้วต่อหน้ากฎหมายแม้ว่าเขาทั้งสองยังไม่ได้ร่วมหลับนอนกัน อย่างเป็นทางการก็ตาม

*****

ภาพรวมของพระราชบัญญัติ 23: กฎระเบียบปลีกย่อยต่างๆถูกให้ไว้ บทนี้แบ่งย่อยได้ ดังนี้ (1) คนเหล่านั้นที่ถูกห้ามมิให้เข้าไปในชุมนุมชนในข้อ 1-8; (2) ความสะอาดถูกสั่งไว้ในข้อ 9-14 และ (3) กฎระเบียบต่างๆเกี่ยวกับทาสที่หนีมา การคิดดอกเบี้ย และคำสั่งอื่นๆในข้อ 15-25

พบบัญ 23:1-6 "ชายคนใดได้รับบาดเจ็บที่ลูกอ๊อดหรืออวัยวะสืบพันธุ์ถูกตัด ออก อย่าให้เข้าไปในชุมนุมของพระเยโฮวาห์ 2 ห้ามลูกนอกกฎหมายเข้าไปในชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์ อย่าให้ลูกหลานของเขาเข้าไปในชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์จนถึงสืบชั่วอายุคน 3 อย่าให้คนอัมโมนหรือคนโมอับเข้าไปในชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์ บุคคลที่เป็นลูกหลานของคนทั้งสองตระกูลนี้ห้ามมิให้เข้าไปในชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์เลยจนถึงสืบชั่วอายุคน 4 เพราะว่าคนเหล่านี้มิได้มาต้อนรับท่านทั้งหลายตามทางด้วยขนมปังและน้ำเมื่อท่านออกจากอียิปต์ และเพราะว่า เขาได้จ้างบalaอัมบุตรชายเบโธร์มาจากเปอร์เซียแห่งเมโสโปเตเมียให้สาปแช่งท่านทั้งหลาย 5 อย่างไรก็ตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านมิได้ฟังบalaอัม แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของ

ท่านทรงเปลี่ยนคำสาปแช่งให้เป็นคำอวยพรท่าน เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงรักท่าน 6 ท่านอย่าเสริมสันติภาพหรือความเจริญให้เขาตลอดชีวิตของท่านทั้งหลายเป็นนิตย์

กฎเกณฑ์อีกประการหนึ่งของพระราชบัญญัติถูกเน้นความสำคัญ คนบางพวกต้องถูกปฏิเสธสิทธิพิเศษหลายอย่าง นั่นคือ คนเหล่านั้นที่พิกลพิการหรือของลับถูกตัดออก บุตรนอกสมรส จนกว่าจะผ่านไปสิบชั่วอายุคน รวมถึงคนอัมโมนและคนโมอับ เชื่อกันว่าการปฏิเสธมิให้ “เข้าในชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์” อาจหมายถึงการถูกแต่งตั้งให้รับตำแหน่งผู้นำหรือมียศสูง คนเหล่านี้ไม่สามารถเป็นผู้อาวุโส ผู้ปกครอง ผู้พิพากษา หรือเป็นส่วนหนึ่งของสภาใดๆ ได้ ในกรณีของคนโมอับและคนอัมโมน นั่นเป็นเพราะการปฏิบัติของพวกเขาต่อคนอิสราเอลในช่วงหลังๆ ของการอพยพ

พบดู 23:7-8 ท่านทั้งหลายอย่าเกลียดคนเอโดม เพราะเขาเป็นพี่น้องของท่าน ท่านอย่าเกลียดคนอียิปต์ เพราะท่านทั้งหลายเป็นคนต่างด้าวอยู่ในแผ่นดินของเขานั้น 8 เด็กๆ ชั่วอายุที่สามซึ่งเกิดกับคนเหล่านี้จะเข้าในชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์ก็ได้

ในทางกลับกัน คนอิสราเอลจะต้องแสดงความกรุณาต่อคนอียิปต์ โดยยอมให้คนเหล่านั้นได้รับอภิสิทธิ์ได้หลังจากผ่านไปสามชั่วอายุคน คนอิสราเอลเคยเป็นพี่น้องและคนต่างด้าวในอียิปต์

พบดู 23:9-14 เมื่อท่านออกไปสู้รบกับศัตรูของท่าน ท่านจงระวังตัวให้พ้นจากสิ่งชั่วทุกอย่าง 10 ถ้าคนใดในพวกท่านไม่สะอาดด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเวลากลางคืน เขาต้องไปอยู่นอกค่าย อย่ให้เขาเข้ามาในค่าย 11 แต่เมื่อถึงเวลาเย็นแล้วให้เขาอาบน้ำชำระตัว และเมื่อดวงอาทิตย์ตกแล้วเขาจะกลับเข้ามาในค่ายก็ได้ 12 ท่านทั้งหลายต้องมีที่ภายนอกค่าย เพื่อจะออกไปถึงได้ 13 และท่านต้องมีไม้เสียมรวมไว้กับเครื่องอาวุธ และเมื่อท่านนั่งลงในที่ข้างนอกนั้น ท่านจงใช้ไม้ขุดหลุมไว้ และหันไปกลบสิ่งปฏิกูลของท่านเสีย 14 เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงดำเนินอยู่ท่ามกลางค่ายของท่าน เพื่อจะช่วยท่านให้พ้น และมอบศัตรูของท่านไว้ต่อหน้าท่าน เพราะฉะนั้นค่ายของท่านต้องบริสุทธิ์ เพื่อพระองค์จะไม่ทอดพระเนตรสิ่งโสโครกในหมู่พวกท่าน และเสด็จไปเสียจากท่าน

คำสั่งต่างๆ เกี่ยวกับความสะอาดในทางพิธีและแม้แต่สุขอนามัยในช่วงสงครามถูกแจกแจงไว้ เมื่อพวกเขาออกไปสู้รบ คนอิสราเอลจะต้องรักษาตัวให้พ้นจากสิ่งชั่วร้ายทุกอย่าง

คนเหล่านั้นที่เป็นมลทินในทางพิธีจะต้องไม่เข้าไปในค่ายในช่วงสงคราม นอกจากนี้ ในช่วงเวลาดังกล่าว พวกทหารจะต้องไม่ปลดทุกข์ในค่าย แต่ต้องไปยังสถานที่ๆ ถูกกำหนดไว้ในค่าย นอกจากนี้ พวกเขาจะต้องมีอุปกรณ์ดีไว้ที่อาวุธของตนซึ่งพวกเขาสามารถใช้ชุดหลุมเล็กๆ สำหรับรองรับอุจจาระจากนั้นก็ฝังกลบอีกที

น่าสนใจตรงที่ว่าพระเจ้าทรงหมายเหตุกระทั้งเรื่องดังกล่าวและทรงเป็นห่วงเรื่องการปฏิบัติตนโดยรวมของพวกเขา “เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงดำเนินอยู่ท่ามกลางค่ายของท่าน เพื่อจะช่วยให้คุณให้พ้น และมอบศัตรูของท่านไว้ต่อหน้าท่าน เพราะฉะนั้นค่ายของท่านต้องบริสุทธิ์ เพื่อพระองค์จะไม่ทอดพระเนตรสิ่งโสโครกในหมู่พวกท่าน และเสด็จไปเสียจากท่าน” พระเจ้าทรงใส่พระทัยไม่เพียงเรื่องความบริสุทธิ์เท่านั้นแต่รวมถึงเรื่องสุขอนามัยและความเหมาะสมด้วย

พบดู 23:15-16 ถ้ามีทาสหนีจากนายของเขามาอยู่กับท่าน อย่าจับทาสนั้นไปส่งนายของเขา 16 จงให้ทาสนั้นอยู่กับท่าน อยู่ในหมู่พวกท่าน ให้อยู่ในที่ซึ่งเขาจะเลือกในประตูเมืองหนึ่งประตูเมืองใดตามความพอใจของเขา อย่ากดขี่ข่มเหงเขาเลย

กฎเกณฑ์หนึ่งเกี่ยวกับทาสที่หนีมา (สันนิษฐานว่านายโหดร้ายทารุณ) ได้ถูกบัญญัติไว้ ทาสนั้นจะต้องได้รับการต้อนรับและไม่ถูกส่งตัวกลับไปยังนายที่โหดร้ายของเขา ทาสเช่นนั้นจะต้องไม่ถูกกดขี่ข่มเหง

พบดู 23:17-18 ผู้หญิงชาวอิสราเอลนั้น อย่าให้คนหนึ่งคนใดเป็นหญิงโสเภณี อย่าให้บุตรชายอิสราเอลคนหนึ่งคนใดเป็นกะเทย 18 ท่านอย่านำค่าจ้างของหญิงโสเภณี หรือค่าซื้อขายสุนัข มาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเพื่อกระทำตามคำสั่งฎปฏิบัติใดๆ เพราะของทั้งสองอย่างนี้เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน

การขายบริการทางเพศนั้นไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายถูกห้ามมิให้กระทำในอิสราเอล รายได้ที่มาจากการขายบริการทางเพศจะต้องไม่ถูกใช้เป็นของถวายที่พลับพลาเศ็ดขาด วลีที่กล่าวถึงสุนัขถูกเชื่อกันว่าในเชิงเปรียบเทียบหมายถึงการขายบริการทางเพศของผู้ชายและรายได้ที่มาจากมัน

พบยู 23:19-20 ท่านอย่าให้พี่น้องของท่านยืมเงินเพื่อเอาดอกเบี้ย ไม่ว่าดอกเบี้ยเงินกู้ หรือดอกเบี้ยเครื่องบริโภค หรือดอกเบี้ยของสิ่งใดๆ ที่ให้ยืมเพื่อเอาดอกเบี้ย 20 ท่านจะให้คนต่างด้าวยืมเพื่อเอาดอกเบี้ยก็ได้ แต่สำหรับพี่น้องของท่าน ท่านอย่าให้ยืมเพื่อเอาดอกเบี้ย เพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอำนวยการแก่ท่านในทุกสิ่งซึ่งมีมือท่านกระทำในแผ่นดิน ซึ่งท่านกำลังจะเข้าไปยึดครองนั้น

เรื่องของการคิดดอกเบี้ยกับพี่น้องชาวอียิปต์ที่ขัดสนถูกห้ามมิให้กระทำ อย่างไรก็ตาม ดอกเบี้ยดังกล่าวได้รับอนุญาตให้คิดจากคนต่างชาติได้ พระพรของพระเจ้าขึ้นอยู่กับปฏิบัติตามคำสั่งนั้น (ความหมายที่สำคัญกว่าก็คือ การเอาไร้อาเปรียบพี่น้องที่ขัดสนซึ่งมาหยิบยืมเงิน เรื่องของการทำสัญญากู้ยืมเงิน โดยคิดดอกเบี้ยเช่นที่กระทำกันในปัจจุบันนั้น ไม่ได้ถูกกล่าวถึงตรงนี้)

พบยู 23:21-23 เมื่อท่านปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ท่านอย่าละเลยไม่ทำตามคำปฏิญาณนั้น เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเรียกเอาจากท่านเป็นแน่ และท่านจะมีบาป 22 แต่ถ้าท่านงดไม่ปฏิญาณ ท่านก็จะมีบาป 23 ท่านจงระวังที่จะกระทำตามถ้อยคำที่ผ่านออกมาจากริมฝีปากของท่าน ตามที่ท่านได้สมัครใจปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งท่านสัญญาด้วยปากของท่านแล้ว

เรื่องของการปฏิญาณถูกพูดถึงอีกครั้ง มันไม่มีอะไรยุ่งยาก หากผู้ใดกล่าวคำปฏิญาณ (คำสัญญา) ไว้ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า “ท่านอย่าละเลยไม่ทำตามคำปฏิญาณนั้น” คำสัญญาใดที่ให้ไว้กับพระเจ้าจะต้องถูกรักษา

พบยู 23:24-25 เมื่อท่านเข้าไปในสวนองุ่นแห่งเพื่อนบ้านของท่าน ท่านจะรับประทานผลองุ่นให้อิ่มหนำตามที่ท่านปรารถนาก็ได้ แต่อย่าใส่ในภาชนะของท่านไป 25 เมื่อท่านเข้าไปในนาของเพื่อนบ้านของท่าน ท่านจะเอามือเด็ดรวงข้าวมาก็ได้ แต่ท่านจะใช้เคียวเกี่ยวข้าวของเพื่อนบ้านของท่านไม่ได้”

คำสั่งเกี่ยวกับนักเดินทางที่ขัดสนและพืชผลถูกระบุไว้ นักเดินทางเช่นนั้นได้รับอนุญาตให้แวะรับประทานผลองุ่นของสวนองุ่นของผู้อื่นได้ตามใจอยาก แต่เขาเอาไปมากกว่าที่เขารับประทานไหวไม่ได้ เขาเอาผลองุ่นใส่ภาชนะไปไม่ได้เลย ในแบบเดียวกัน นักเดินทางเช่นนั้น

สามารถรับประทานรวงข้าวของนาของผู้อื่นได้ตราบใดที่เขาใช้มือเด็ดและไม่ใช้เกี่ยวเกี่ยวข้าว
พวกสาวกของพระเยซูใช้ประโยชน์จากคำสั่งนี้ดังที่ระบุไว้ในมัทธิว 12:1 และลูกา 6:1

*****

ภาพรวมของพระราชบัญญัติ 24: กฎเกณฑ์และคำสั่งจิตป่าเถื่อนหลายประการถูกนำเสนอ
สำหรับคนอิสราเอลเมื่อพวกเขาจะเข้าไปครอบครองแผ่นดินนั้นในไม่ช้า บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้
(1) ข้อบังคับเกี่ยวกับการหย่าร้างในข้อ 1-4; (2) ข้อบังคับเกี่ยวกับคนที่เพิ่งแต่งงาน คนลักพาตัว
และของประกันในข้อ 5-13 และ (3) ข้อบังคับเกี่ยวกับความยุติธรรมและความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ใน
ข้อ 14-22

พบดู 24:1-4 "เมื่อชายคนใดคนหนึ่งมีภรรยาแต่งงานอยู่กินด้วยกันกับนาง
และต่อมานางไม่เป็นที่ชอบในสายตาของสามีเพราะเขาพบสิ่งมลทินในตัวนาง ก็ให้เขาทำ
หนังสือหย่าใส่งานาง แล้วไล่ออกจากเรือนไป 2 และนางก็ออกจากเรือนไปเสีย และถ้านางไป
เป็นภรรยาของชายอีกคนหนึ่ง 3 และสามีคนหลังนี้ซึ่งนางจึงทำหนังสือหย่าใส่งานางแล้วไล่
นางออกจากเรือน หรือสามีคนหลังนี้ที่ได้นางเป็นภรรยาถึงแก่ความตาย 4 สามีคนเดิมที่ได้ไล่
นางไปนั้นจะรับนางหลังจากที่นางเป็นมลทินแล้วกลับมาเป็นภรรยาอีกไม่ได้ เพราะเป็นสิ่งที่น่า
สะอิดสะเอียนต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ท่านทั้งหลายอย่ากระทำให้แผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์
พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านให้เป็นมรดกนั้นมิบาป

หลักการในพระคัมภีร์เดิมเกี่ยวกับการหย่าร้างและการแต่งงานใหม่ถูกนำเสนอ พระเจ้า
ทรงอนุญาตและออกกฎควบคุมการหย่าร้างในพระคัมภีร์เดิมจริงๆ มันไม่เคยเป็นน้ำพระทัยที่
สมบูรณ์แบบของพระองค์เลย อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงออกกฎเกณฑ์ต่างๆเพื่อควบคุมมันใน
ฐานะเป็นน้ำพระทัยเชิงอนุญาตของพระองค์ หลักเกณฑ์พื้นฐานก็คือ สิ่งมลทิน ในตัวของภรรยา
ในฐานะเป็นคู่สมรสลงมาในความสัมพันธ์แบบสมรส

คำที่แปลว่า สิ่งมลทิน (เออร์วอ) เกี่ยวข้องกับความไม่บริสุทธิ์ในทางศีลธรรม แม้ว่าบาง
คนถือทรรศนะเรื่องความไม่ชอบใจใดๆก็ตามโดยหมายเหตุไว้ว่า การเล่นซู้จะต้องมีโทษถึงตาย
ไม่ว่ากรณีใด หลังจากนั้นให้ทำหนังสือหย่าได้ ข้อ 2 ระบุชัดเจนว่า หญิงคนนั้นสามารถแต่งงาน
ใหม่ได้ ข้อความตรงนี้ก็กล่าวห้ามมิให้นางกลับไปหาสามีเก่าเด็ดขาดหากการแต่งงานใหม่นี้ล้ม

เหลว หลักการอันหลังนี้สื่อถึงความเสื่อมทรามทางศีลธรรมและระเบียบทางสังคมจนเกือบกลายเป็นการล่มสลาย

พบญ 24:5-7 เมื่อชายคนใดมีภรรยาใหม่ๆ อย่าให้ผู้นั้นต้องไปทัพ หรือทำราชการอย่างใด ให้เขาอยู่บ้านปีหนึ่งเพื่อเขาจะให้ภรรยาซึ่งเขาได้มานั้นมีความสุข 6 อย่าให้ผู้ใดยึดโมห์หรือหินโมห์ลูกปฏิญาณไว้เป็นประกัน เพราะสิ่งที่ยึดเป็นประกันนั้นเขาใช้เลี้ยงชีพของเขา 7 ถ้าชายคนใดถูกเขาจับได้ว่าได้ลักฟืนของคณิสราเอลคนหนึ่งคนใดไปใช้เป็นที่อาศัยหรือขายเสียขโมยคนนั้นจะต้องมีโทษถึงตาย ดังนี้แหละท่านจะกำจัดความชั่วเสียจากท่ามกลางท่าน

รายชื่อกฎเกณฑ์ที่ปาละต่างๆถูกแจกแจงไว้โดยเริ่มต้นในข้อ 5 ชายที่เพิ่งแต่งงานจะต้องไม่ถูกบังคับให้ไปรบในปีแรกแห่งชีวิตคู่ของเขา หินโมห์ลูกบนไม่สามารถถูกยึดไปเป็นของประกันได้ การทำเช่นนั้นจะทำให้อีกฝ่ายหมดหนทางที่จะหารายได้ การลักพาตัวคนไปขายเป็นที่อาศัยมีโทษถึงตาย

พบญ 24:8-9 ท่านทั้งหลายจงระวังเรื่องโรคเรื้อน จงระวังที่จะกระทำตามคำชี้แจงของปุโรหิตคนเลวี ดังที่ข้าพเจ้าได้บัญชาเขาไว้ ท่านจงระวังที่จะทำตามอย่างนั้น 9 จงระลึกถึงเรื่องที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านกระทำแก่มิเรียมตามทาง เมื่อท่านทั้งหลายออกจากอียิปต์แล้ว บัญญัติเรื่องโรคเรื้อนจะต้องถูกบังคับไว้อย่างเข้มงวด โดยระลึกว่าแม้แต่มิเรียมก็ถูกกันออกไปนอกค่าย

พบญ 24:10-11 เมื่อท่านทั้งหลายให้ฟืนของยิมสิ่งใด อย่าเข้าไปในเรือนของเขา และเอาสิ่งที่เขาใช้เป็นประกัน 11 ท่านจงยืนอยู่ภายนอก และคนที่ยิมนั้นจะนำของประกันออกมาให้ท่านเอง ผู้ให้ยิมไม่สามารถไปเอาทรัพย์สินของตนคืนจากบ้านของอีกฝ่ายโดยใช้กำลัง เขาจะต้องยืนอยู่ข้างนอกและขอมันคืน

พบญ 24:12-13 ถ้าเขาเป็นคนยากจน อย่าเอาของประกันนั้นเก็บไว้จนข้ามคืน 13 เมื่อดวงอาทิตย์ตกท่านจงเอาของประกันนั้นมาคืนให้เขา เพื่อเขาจะมีของคลุมตัวเมื่อเวลานอน และอวยพรแก่ท่าน นี่จะเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน เฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน หากของประกันเงินกู้ นั่นคือเสื้อผ้าของคนๆหนึ่ง โดยเฉพาะถ้าผู้ขอยิมเป็นคนยากจน ของประกันนั้นจะต้องถูกส่งคืนให้เขาก่อนดวงอาทิตย์ตก

พบญ 24:14-15 ท่านอย่าข่มขู่ลูกจ้างที่เป็นคนยากจนและขัดสน ไม่ว่าเขาจะเป็นพี่น้องของท่าน หรือคนต่างด้าวอยู่ในแผ่นดินภายในประตูเมืองของท่าน 15 ท่านจงจ่ายเงินค่าจ้างวันนั้นให้แก่เขา ก่อนดวงอาทิตย์ตก เพราะเขาเป็นคนยากจน และมีใจจ้องอยู่ที่ค่าจ้างนั้น ด้วยเกรงว่าเขาจะกล่าวหาท่านต่อพระเยโฮวาห์ และจะเป็นความบาปแก่ท่าน ลูกจ้างจะต้องได้รับการปฏิบัติอย่างสมควรและอย่างยุติธรรม ค่าจ้างของเขาจะต้องถูกจ่ายให้ตามที่ตกลงกันไว้เมื่อสิ้นวัน

พบญ 24:16 อย่าให้บิดาต้องรับโทษถึงตายแทนบุตรของตน หรือให้บุตรต้องรับโทษถึงตายแทนบิดาของตน ให้ทุกคนรับโทษถึงตายเนื่องด้วยบาปของคนนั่นเอง บิดาต้องไม่ถูกประหารชีวิตเพราะอาชญากรรมที่บุตรได้ก่อหรือในทางกลับกัน

พบญ 24:17-18 ท่านทั้งหลายอย่าให้เสียความยุติธรรมซึ่งควรได้แก่คนต่างด้าวหรือควรได้แก่ลูกกำพร้าพ่อ และอย่ารับเสื้อผ้าของแม่่ม่ายไว้เป็นประจำ 18 แต่ท่านพึงจำไว้ว่าท่านเคยเป็นทาสอยู่ในอียิปต์ และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านไล่ท่านออกจากที่นั่น เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาท่านให้กระทำเช่นนี้ ความยุติธรรมจะต้องไม่ถูกผันแปรเพื่อคนต่างด้าวหรือผู้ที่ขัดสน แต่คนอิสราเอลจะต้องระลึกเสมอว่าพวกเขาเคยอยู่ในสภาพนั้นในอียิปต์

พบญ 24:19-22 เมื่อท่านเกี่ยวข้าวในนาของท่าน และลี้มนข้าวไว้ในนาพอนหนึ่ง อย่ากลับไปเอามาเสีย ให้เป็นของคนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อและแม่่ม่าย เพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะอวยพระพรแก่กิจการทั้งหลายแห่งมือของท่าน 20 เมื่อท่านฟาดต้นมะกอกเทศ ท่านอย่าเก็บที่กิ่งเดิมซ้ำครั้งที่สอง ให้เหลือไว้สำหรับคนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อและแม่่ม่าย 21 เมื่อท่านเก็บผลลงจากสวนองุ่นของท่าน ท่านอย่าไปเก็บเล็มอีก จงเหลือไว้สำหรับคนต่างด้าว ทั้งลูกกำพร้าพ่อและแม่่ม่าย 22 ท่านจงจำไว้ว่า ท่านเคยเป็นทาสอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาท่านให้กระทำเช่นนี้"

ในการเกี่ยวข้าวในทุ่งนาของตน คนอิสราเอลจะต้องไม่เก็บเรียบจนไม่เหลือ แต่พวกเขาจะต้องเหลือข้าวทิ้งไว้บ้างเพื่อนักเดินทางที่ขัดสน คนยากจน และผู้อำภัพตามความต้องการของเขา พระเจ้าทรงจัดเตรียมการช่วยเหลือสาธารณชนไว้ผ่านทางกฎหมายดังกล่าว

*****

ภาพรวมของพระราชบัญญัติ 25: กฎระเบียบต่างๆเกี่ยวกับพลเมืองถูกนำเสนอเพิ่มเติม บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) ขอบเขตของการลงโทษในข้อ 1-3; (2) กฎต่างๆสำหรับวัวที่นวดข้าว ในข้อ 4; (3) กฎระเบียบต่างๆเกี่ยวกับการแต่งงานกับภรรยาของพี่น้องผู้ชายในข้อ 5-12; (4) กฎต่างๆสำหรับการชั่งตวงวัดที่ไม่ยุติธรรมในข้อ 13-16 และ (5) สงครามกับคนอามาลในข้อ 17-19

พบกฎ 25:1-3 "ถ้าสองคนเป็นความกันถึงโรงศาล เมื่อพวกผู้พิพากษาพิจารณา ความของเขาทั้งสองแล้ว และประกาศความบริสุทธิ์ของฝ่ายถูก และกล่าวโทษฝ่ายผิด 2 ถ้าผู้ผิด สมควรถูกโบยก็ให้ผู้พิพากษาให้เขานอนลง แล้วกำหนดให้โบยต่อหน้าอย่างน้อยตามความผิด ของผู้นั้น 3 ให้โบยเขาสี่สิบทีก็ได้ แต่อย่าให้เกินนั้นไปเลย เกรงว่าถ้าโบยเขาเกินนั้น พี่น้องของ ท่านก็เป็นที่อยู่ของท่าน

ความยุติธรรมจะต้องเที่ยงธรรม การลงโทษทางกายเป็นธรรมเนียมสำหรับอาชญากรรม ต่างๆที่ไม่มีโทษถึงตาย (การจำคุกไม่ใช่ส่วนหนึ่งของพระราชบัญญัติสมัยพระคัมภีร์เดิม) อย่างไรก็ตาม จำนวนครั้งสูงสุดของการโบยตีที่คนๆหนึ่งถูกตัดสินให้รับโทษได้คือสี่สิบที

พบกฎ 25:4 อย่าเอาตะกร้าครอบปากวัว เมื่อมันกำลังนวดข้าวอยู่ สัตว์ที่ ทำงานหนักจะต้องได้รับอนุญาตให้กินเมล็ดข้าวที่ตกขณะที่พวกมันหมุนเป็นเวียนหิน ไม่ได้ ดู 1 โครินธ์ 9:9

พบกฎ 25:5-10 ถ้าพี่น้องอยู่ด้วยกัน และคนหนึ่งตายเสียหามีบุตรไม่ ภรรยาของ ผู้ที่ตายนั้นจะออกไปเป็นภรรยาของคนนอกไม่ได้ ให้พี่น้องของสามีนางเข้าไปหานางและรับ หลิงนั้นมาเป็นภรรยา และทำหน้าที่ของสามีแก่นาง 6 บุตรหัวปีที่เกิดมากับหญิงคนนั้นให้สืบ ชื่อพี่น้องคนที่ตายไปนั้น เพื่อชื่อของเขาจะมีได้ลบไปจากอิสราเอล 7 ถ้าชายคนนั้นไม่ประสงค์ จะรับภรรยาของพี่น้องของเขา ก็ให้ภรรยาของพี่น้องของเขาไปหาพวกผู้ใหญ่ที่ประตูเมืองและ กล่าวว่ 'พี่น้องของสามีดิฉันไม่ยอมสืบชื่อของพี่น้องของเขาในอิสราเอล เขาไม่ยอมรับหน้าที่ ของสามีของดิฉัน' 8 แล้วพวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นจะเรียกชายคนนั้นมาพูดกับเขา ถ้าเขายัง ยืนยันโดยกล่าวว่า 'ข้าพเจ้าไม่ประสงค์จะรับนาง' 9 แล้วนางนั้นจะเข้าไปใกล้ชายคนนั้นต่อหน้า พวกผู้ใหญ่ตั้งเอารองเท้าของชายคนนั้นออกมาข้างหนึ่ง และถ่มน้ำลายรดหน้าชายนั้นแล้วกล่าว

ว่า 'ต้องกระทำเช่นนี้กับผู้ชายที่ไม่ยอมสร้างครอบครัวของพี่น้องของตน' 10 ในอิสราเอลเขาจะเรียกชื่อครอบครัวนี้ว่า 'วงศ์วานที่รองเท้าถูกดึงออก'

กฎเกณฑ์เกี่ยวกับแม่ม่ายสำหรับพี่น้องถูกกำหนดไว้ หากชายคนหนึ่งเสียชีวิตและไม่มีบุตร พี่น้องของเขาก็จะต้องแต่งงานกับภรรยาแม่ม่ายของเขาเพื่อให้กำเนิดบุตรเพื่อสืบตระกูลของชายคนนั้น อย่างไรก็ตาม หากพี่น้องที่ยังมีชีวิตอยู่เลือกที่จะไม่แต่งงานกับหญิงม่ายนั้น ขั้นตอนทางการก็ถูกกำหนดไว้เพื่อประกาศให้สาธารณชนได้รับทราบทั่วกัน หญิงม่ายคนนั้นจะต้องไปหาพวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นและแจ้งว่าพี่เขยหรือน้องเขยของนางไม่ยอมแต่งงานกับตน ชายผู้นั้นก็จะถูกเรียกตัวมาให้การและหากเขายืนยันการตัดสินใจของตนต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ หญิงม่ายคนนั้นก็จะต้องถอดรองเท้าของชายผู้นั้นออกและถ่มน้ำลายรดหน้าเขา โทษฐานที่ไม่ยอมสืบสกุลพี่น้องของตน ภาพประกอบของขั้นตอนนี้ซึ่งจบลงด้วยดีก็ถูกพบในหนังสือนางรูธ บทที่ 4 เมื่อโบอัสแต่งงานกับนางรูธ มีญาติที่สนิทกับนางมากกว่าคนหนึ่งซึ่งเต็มใจหลีกเลี่ยงให้โบอัส

พบดู 25:11-12 ถ้าชายสองคนวิวาททุกทีกันและภรรยาของชายคนหนึ่งเข้ามาใกล้จะช่วยสามีของตนให้พ้นจากมือของผู้ที่ตี และนางยื่นมือออกเค้นของลับของผู้ชายคนนั้น 12 ท่านจงตัดมือของนางทิ้งเสีย อย่าให้ตาของท่านสงสารนางเลย

จอห์น กิลล์ (John Gill) ในหนังสืออธิบายพระคัมภีร์ของเขา ได้อธิบายว่า:

“เมื่อชายสองคนทะเลาะกัน และภรรยาของชายคนหนึ่งเห็นว่าศัตรูของเขามีทักษะหรือความแข็งแรงมากกว่าสามีของนาง เพื่อช่วยสามีให้พ้นจากมือของศัตรู นางเข้าใกล้ทั้งสองคนนั้น และยื่นมือออกเค้นของลับของผู้ชายคนนั้น ในข้อนี้เราเห็นความบริสุทธิ์ของภาษาฮีบรู ที่ไม่ใช่คำลามกอนาจารในภาษานั้น เพราะเหตุผลนี้และเหตุผลอื่น ๆ ภาษาฮีบรูจึงได้เรียกว่า 'ภาษาอันบริสุทธิ์' มีอยู่สองเหตุที่ภรรยาของชายคนนั้นทำการกระทำอันไม่สุภาพนี้ เหตุหนึ่งคือเพราะนางอยากช่วยสามีให้พ้นจากมือศัตรูของเขาเนื่องด้วยนางรักสามี และอีกเหตุหนึ่งคือนางทำจากความอาฆาตพยาบาทและการแก้แค้น เพราะฉะนั้นนางจึงจะได้รับการลงโทษอย่างรุนแรงคือท่านจงตัดมือของนางทิ้งเสีย ซึ่งต้องทำการลงโทษนี้โดยคำสั่งของผู้พิพากษา นางได้รับการพิพากษาอันรุนแรงนี้เพื่อขัดขวางพวกผู้หญิงจากการกระทำอันไม่สุภาพ และเพื่อขัดขวางไม่ให้เกิดความเสียหายต่อศัตรูดังกล่าว อย่าให้ตาของท่านสงสารนางเลย เพราะเหตุความอ่อนโยนของเพศของนาง หรือเพราะนางทำกิจการนี้อย่างเร่งด่วน หรือเพราะนางทำกิจการนี้เนื่องด้วย

นางรักสามี แต่ผู้พิพากษาไม่ควรให้เหตุผลดังกล่าวเปลี่ยนแปลงการตัดสินใจของเขา แต่ต้องสั่งให้
ลงโทษนางตามพระบัญชาของพระเจ้า”

พบญ 25:13-16 ท่านอย่ามีลูกคู่สำหรับตาชั่งต่างกันในถุง อันหนึ่งหนักอัน
หนึ่งเบา 14 ในเรือนของท่านอย่าให้มีเครื่องตวงสองชนิด ใหญ่อันหนึ่งเล็กอันหนึ่ง 15 ท่านจงมี
ลูกคู่อันสมบูรณ์และเที่ยงตรงและมีถึงตวงอันสมบูรณ์และเที่ยงตรง เพื่อว่าวันคืนของท่านจะ
ยืนนานในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน 16 เพราะว่าทุกคนที่กระทำ
สิ่งเหล่านั้น และทุกคนที่กระทำการสิ่งต่างๆอย่างไม่ชอบธรรมก็เป็นผู้ที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮ
วาห์พระเจ้าของท่าน

คนอิสราเอลถูกกำชับให้มีความเชื่อตรงในการทำธุรกิจ ลูกคู่สำหรับตาชั่ง และเครื่อง
ตวง ที่ว่านี้เกี่ยวข้องกับหน่วยมาตรฐานของลูกคู่สำหรับใช้ถ่วงให้สมดุลซึ่งใช้ในตาชั่งสมัย
โบราณหรือหน่วยต่างๆของการวัด ความหมายก็เกี่ยวกับการที่คนๆหนึ่งมีหน่วยวัดที่ถูกต้อง
สำหรับใช้ส่วนตัวและหน่วยวัดที่เป็นเท็จสำหรับใช้ทำธุรกิจเพื่อ โกงคนที่ไม่รู้อิโหนอเหน่ มัน
ถูกห้ามอย่างเข้มงวดมิให้กระทำและถูกเรียกว่าเป็นสิ่งน่าสะอิดสะเอียนต่อพระเจ้า

พบญ 25:17-19 จงระลึกถึงการที่คนอามาเลขกระทำแก่ท่านทั้งหลายตามทางที่
ท่านออกจากอียิปต์ 18 เขาได้ออกมาพบท่านตามทาง และโจมตีพวกที่อยู่รั้งท้าย คือบรรดาคนที่
อ่อนกำลังที่อยู่รั้งท้าย เมื่อท่านอ่อนเพลียเมื่อยล้า เขามิได้ยำเกรงพระเจ้า 19 เพราะฉะนั้นเมื่อ
พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานให้ท่านหยุดพักจากบรรดาศัตรูที่อยู่รอบข้างแล้ว ในแผ่นดิน
ที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นมรดกให้เป็นกรรมสิทธิ์นั้น ท่านทั้ง
หลายจงทำลายล้างคนอามาเลขเสียจากความทรงจำภายใต้ฟ้า ท่านทั้งหลายอย่าลืมเสีย”

คนอิสราเอลจะต้องจำไว้ว่าคนอามาเลขได้กระทำอะไรต่อพวกเขาในช่วงการอพยพ เมื่อ
พวกเขาตั้งมั่นคงและตั้งรกรากในแผ่นดินนั้นแล้ว พวกเขาจะต้อง “ลบล้างคนอามาเลขเสียจาก
ความทรงจำภายใต้ฟ้า” กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกเขาจะต้องไปทำสงครามและทำลายคนอามาเลข

*****

*ภาพรวมของพระราชบัญญัติ 26: เจ็ดข้อเพิ่มเติมเกี่ยวกับความสัมพันธ์แบบพันธ
สัญญาระหว่างคนอิสราเอลและพระเยโฮวาห์ถูกอธิบาย บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) คำสารภาพ*

เมื่อถวายผลแรกในข้อ 1-11; (2) คำอธิษฐานเมื่อถวายสิบชักหนึ่งของผลในปีที่สามในข้อ 12-15 และ (3) การกล่าวซ้ำเรื่องพันธสัญญาระหว่างพระเจ้ากับประชานั่นในข้อ 16-19

พบญ 26:1-4 "เมื่อท่านทั้งหลายเข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นมรดก และท่านเข้ายึดเป็นกรรมสิทธิ์ และอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น แล้ว 2 ท่านจงเอาผลแรกทั้งหมดจากดินซึ่งท่านเกี่ยวเก็บมาจากแผ่นดินของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน จงนำผลนั้นใส่กระจาด นำไปยังที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ เพื่อให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น 3 ท่านจงไปหาปุโรหิตผู้ประจำเวรอยู่ในเวลานั้น และกล่าวแก่เขาว่า 'ข้าพเจ้ายอมรับในวันนี้แด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านว่า ข้าพเจ้าได้เข้ามาในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษว่าจะประทานแก่เราทั้งหลาย' 4 แล้วปุโรหิตจะรับกระจาดไปจากมือของท่าน และวางไว้ที่หน้าแท่นบูชาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน

เมื่อเริ่มตั้งรกรากในแผ่นดินนั้นแล้ว คนอิสราเอลแต่ละคนถูกกำชับให้เอากระจาดใส่ผลแรกที่ได้จากการเกี่ยวเกี่ยว จากนั้นพวกเขาจะต้องเอามัน ไปยังพลับพลาและนำเสนอต่อปุโรหิต ซึ่งจะเอามันไปวางไว้หน้าแท่นบูชาสำหรับเครื่องสัตวบูชา

พบญ 26:5-11 และท่านจงตอบสนองต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านว่า 'บิดาของข้าพระองค์เป็นชาวซีเรียที่กำลังพินาศอยู่ ท่านลงไปในอียิปต์และอาศัยอยู่ที่นั่น มีแต่จำนวนน้อย ที่นั่นท่านก็กลายเป็นประชาชาติหนึ่งใหญ่โตแข็งแรงและมีพลเมืองมาก 6 และชาวอียิปต์ทำแก่เราอย่างเลวทราม และข่มใจเรา และทำให้เราทำงานหนัก 7 แล้วเมื่อเราร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา พระเยโฮวาห์ทรงสดับเสียงของเรา ทอดพระเนตรความทุกข์ใจของเรา การลำบากของเรา การถูกบีบบังคับของเรา 8 และพระเยโฮวาห์ทรงนำเราทั้งหลายออกจากอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์และด้วยพระกรที่เหยียดออก ด้วยความน่ากลัวยิ่ง ด้วยหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ต่างๆ 9 พระองค์ทรงนำเรามาที่นี่และประทานแผ่นดินนี้แก่เรา เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ 10 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์เจ้าข้า ดูกฎบัตร บัดนี้ข้าพระองค์นำผลรุ่นแรกมาจากแผ่นดินนั้นซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์' และท่านจงวางสิ่งของนั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และกราบนมัสการต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน 11 ท่านจงปีติรำเริงด้วยของดีทุกสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์

พระเจ้าของท่านประธานแก่ท่าน แก่ครอบครัวของท่าน แก่ตัวท่านเอง และคนเลวี่ และคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ในหมู่พวกท่าน

เมื่อนำผลแรกของคุณไปถวายยังพลับพลา คนอิสราเอลแต่ละคนก็ถูกสั่งให้กล่าวคำพูดหนึ่งต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า โดยเล่าย้อนถึงประวัติศาสตร์ของตนตั้งแต่สมัยยาโคบเรื่อยมาถึงการอพยพจนถึงแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้ การทอ้งจำนี้จะต้องปิดท้ายด้วย “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์เจ้าข้า คุณคิด บัดนี้ข้าพระองค์นำผลแรกมาจากแผ่นดินนั้นซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์” ดังนั้น คนอิสราเอลที่ดำเนินตามแบบของพระเจ้าจึงต้องนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยการขอบพระคุณ โดยชื่นชมยินดีกับพระพรต่างๆของพระเจ้าที่ประทานให้พวกเขา

พบบัญ 26:12-15   เมื่อท่านถวายสิบชักหนึ่งทั้งหลายจากผลไม้ของท่านเสร็จแล้วในปีที่สามอันเป็นปีสิบชักหนึ่ง คือให้สิบชักหนึ่งนั้นแก่คนเลวี่และคนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อและแม่ม่าย เพื่อเขาจะได้รับประทานให้อิ่มหนำภายในประตูเมืองของท่าน 13 แล้วท่านจงทูลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านว่า ข้าพระองค์ยกส่วนศักดิ์สิทธิ์ออกจากบ้านของข้าพระองค์แล้ว และยิ่งกว่านั้นข้าพระองค์ได้ให้แก่คนเลวี่และคนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อและแม่ม่ายตามพระบัญญัติซึ่งพระองค์ทรงบัญชาไว้แก่ข้าพระองค์ทุกประการ ข้าพระองค์มิได้ละเมิดพระบัญญัติของพระองค์ในข้อใดเลย และข้าพระองค์มิได้ลืมเลย 14 ข้าพระองค์มิได้รับประทานสิบชักหนึ่งเมื่อข้าพระองค์ไว้ทุกข์หรือยกส่วนใดออกไปเมื่อข้าพระองค์เป็นมลทิน หรืออุทิศส่วนใดเพื่อผู้ตาย แต่ข้าพระองค์ได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้กระทำตามทุกสิ่งที่พระองค์ทรงบัญชาไว้ 15 ขอพระองค์ทอดพระเนตรจากสถานประทับบริสุทธิของพระองค์คือจากสวรรค์ และขอทรงอำนวยการแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ และแก่ที่ดินซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย ดังที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของข้าพระองค์ เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์'

คำสั่งเกี่ยวกับการถวายสิบชักหนึ่งถูกขยายความเพิ่มเติม คนอิสราเอลจะต้องถวายสิบชักหนึ่งทุกปีแก่คนเลวี่ สิบชักหนึ่งเพิ่มเติมจะต้องถูกเอาไปยังพลับพลาเพื่อจุดประสงค์ต่างๆของมัน อย่างไรก็ตาม นับตั้งแต่ปีสะบาโตเป็นต้นไป ในปีที่สาม สิบชักหนึ่งเพิ่มเติมจะต้องถูกรับประทานที่บ้าน โดยถูกแบ่งปันกับคนที่ขัดสนในชุมชนนั้นๆ ในการทำเช่นนั้น พวกเขาก็จะต้องกล่าวคำทูลขอต่อพระเจ้า โดยระบุถึงความเชื่อฟังของพวกเขาในเรื่องนี้และทูลขอพระองค์ให้ทรงโปรดอวยพรพวกเขามากขึ้นอีก

พบยู 26:16-19   วันนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงบัญชาท่าน ให้กระทำตาม กฎเกณฑ์และคำตัดสินเหล่านี้ ฉะนั้นท่านจงระวังที่จะกระทำตามด้วยสุดจิตสุดใจของ ท่าน 17 ในวันนี้ท่านได้ยอมรับแล้วว่า พระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าของท่าน และท่านจะดำเนิน ตามพระมรรคาของพระองค์ และรักษากฎเกณฑ์ พระบัญญัติ และคำตัดสินของพระองค์ และ จะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ 18 และในวันนี้พระเยโฮวาห์ทรงรับว่า ท่านทั้งหลายเป็น ชนชาติในกรรมสิทธิ์ของพระองค์ ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับท่าน และว่าท่านจะรักษาพระ บัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ 19 และว่าพระองค์จะทรงตั้งท่านให้สูงเหนือบรรดาประชาชาติซึ่ง พระองค์ได้ทรงสร้าง ในเรื่องสรรเสริญ ชื่อเสียงและเกียรติยศ และว่าท่านจะเป็นชนชาติที่ บริสุทธิแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ดังที่พระองค์ตรัสแล้ว"

เนื้อหาส่วนนี้ของหนังสือเล่มนี้ปิดท้ายด้วยการที่โมเสสกำชับคนอิสราเอลให้เชื่อฟังทุก สิ่งที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาพวกเขาแล้ว เขาเตือนพวกเขาให้ระลึกว่าพวกเขาได้ยอมรับ (นั่นคือ ปฏิญาณ หรือรับรอง) ว่าพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าของพวกเขา “และจะดำเนินตามพระ มรรคาของพระองค์ และรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์ และพระบัญญัติของพระองค์ และคำ ตัดสินของพระองค์ และจะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์” ในลักษณะคล้ายๆกัน โมเสสเตือน ความจำคนอิสราเอลว่าพระเจ้าได้ทรงปฏิญาณว่าพวกเขาจะเป็นชนชาติในกรรมสิทธิ์ของ พระองค์และว่าพวกเขาควรรักษาคำบัญชาทั้งสิ้นของพระองค์

คำที่แปลว่า **ในกรรมสิทธิ์** (เชกอ โอลอว์) มีความหมายว่า 'พิเศษ ไม่เหมือนใคร และมีค่า' แม้ที่เดียวพวกยิวจนทุกวันนี้เป็นประชากรที่ถูกเลือกแล้วของพระเจ้า นอกจากนี้ โมเสสเตือน ความจำพวกเขาว่าพระเจ้าได้ทรงรับรองว่าพวกเขาจะถูกยกชูขึ้นเหนือประชาชาติทั้งปวง เพื่อที่ จะเป็นชนชาติบริสุทธิ์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของพวกเขา ดังที่พระองค์ได้ตรัสไว้แล้ว พระ สัจญ์นั้นจะเป็นจริงในที่สุดในการครอบครองในยุคพันปีของพระคริสต์

*****

ภาพรวมของพระราชบัญญัติ 27: การเตรียมการต่างๆสำหรับการเข้าไปยังแผ่นดินที่ทรง สัญญาไว้ที่นั่นดำเนินต่อไป บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) พระราชบัญญัติจะต้องถูกเขียนลงบน อนุสาวรีย์หินในแผ่นดินนั้นในข้อ 1-10 และ (2) คำสาปแช่งต่างๆซึ่งจะต้องถูกประกาศบนภูเขา เอบาลในข้อ 11-26

พบญ 27:1-4 โมเสสและพวกผู้ใหญ่ของคนอิสราเอลได้บัญชาประชาชนว่า "จงรักษาพระบัญญัติทั้งสิ้นซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านทั้งหลายในวันนี้ 2 ในวันที่ท่านทั้งหลายจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าสู่แผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ท่านจงตั้งศิลาก้อนใหญ่ๆ ขึ้น เอาปูนโบกเสีย 3 แล้วท่านจงจารึกบรรดาคำของพระราชบัญญัตินี้ไว้บนนั้น เมื่อท่านข้ามไปเพื่อเข้าแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน เป็นแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านได้ทรงสัญญาไว้กับท่าน 4 ฉะนั้นเมื่อท่านข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปแล้ว บนภูเขาเอบาลท่านจงตั้งศิลาเหล่านี้ตามเรื่องซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ แล้วจงโบกเสียด้วยปูน

พระเจ้าทรงออกคำสั่งเพิ่มเติมสำหรับคนอิสราเอลผ่านทางโมเสส พระองค์ตรัสซ้ำอีกครั้งให้พวกเขา "รักษาพระบัญญัติทั้งสิ้นซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านทั้งหลายในวันนี้" การข้ามแม่น้ำจอร์แดนและการเข้าไปในแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้ในวันใกล้เข้ามาแล้ว พระเจ้าจึงทรงกำชับว่าในวันที่พวกเขาข้ามแม่น้ำนั้นไป พวกเขาจะต้องตั้งศิลาก้อนใหญ่ๆ และเอาปูนโบกมัน บนหินเหล่านี้พวกเขาจะต้องเขียน "บรรดาคำของพระราชบัญญัตินี้" เมื่อพวกเขาไปถึงภูเขาเอบาล (ซึ่งตามที่ระบุไว้ในหนังสือโยชูวาน่าจะยังไม่เกิดขึ้นจนกว่าพวกเขาพิชิตเมืองอัยได้) พวกเขาจะต้องตั้งศิลาแบบนี้ไว้

พบญ 27:5-8 และท่านจงสร้างแท่นบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านที่นั่น เป็นแท่นศิลา อย่าใช้เครื่องมือเหล็กสักใดก็ตาม 6 ท่านจงสร้างแท่นบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยศิลาที่ไม่ต้องตกแต่ง และท่านจงถวายเครื่องเผาบูชาบนแท่นนั้นแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน 7 และท่านจงถวายสันติบูชา และรับประทานเสียที่นั่น และท่านจงปิตีราเริงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน 8 และท่านจงจารึกบรรดาคำของพระราชบัญญัตินี้บนศิลานั้นอย่างชัดเจน"

บนภูเขาเอบาล พวกเขาจะต้องสร้างแท่นบูชาอันหนึ่งแด่พระเจ้าโดยใช้หินทั้งก้อนซึ่งยังไม่เคยถูกตัดแต่งหรือถูกใช้เครื่องมือเหล็กใดๆ บนนั้นพวกเขาจะต้องถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าและปิตียินดีต่อพระพักตร์พระองค์ อีกครั้งที่พวกเขาถูกสั่งให้เขียนถ้อยคำทั้งหมดแห่งพระราชบัญญัติบนศิลาทั้งสองซึ่งถูกโบกปูนแล้วนั้น

พบญ 27:9-10 โมเสสและปุโรหิตคนเลวีได้กล่าวแก่คนอิสราเอลทั้งหลายว่า "โอ อิสราเอล จงเจียบและสดับตรับฟัง วันนี้ท่านทั้งหลายได้เป็นประชาชนของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน 10 เพราะฉะนั้นท่านจงเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน คือรักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้ในวันนี้"

โมเสส พวกปุโรหิตและคนเลวีจึงเตือนใจคนอิสราเอลแม้ในขณะนั้นว่า "วันนี้ท่านทั้งหลายได้เป็นประชาชนของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน" พวกเขาเป็นประชากรของพระเจ้าอยู่แล้ว แต่บัดนี้ก่อนเข้าไปในแผ่นดินนั้น ในรูปแบบที่เป็นทางการและขลังมากๆ พวกเขาก็ได้รับการรับรองและถูกประกาศว่าเป็นประชากรของพระองค์ พวกเขาจึงถูกบัญชาให้ "เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน คือรักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระองค์" ตามที่โมเสสได้บัญชาในวันนั้นเอง

พบญ 27:11-13 ในวันเดียวกันนั้นโมเสสได้กำชับประชาชนว่า 12 "เมื่อท่านทั้งหลายยกข้ามแม่น้ำจอร์แดนนั้นแล้ว ให้คนต่อไปนี้ยืนบนภูเขาเกริซิมกล่าวคำอวยพรแก่ประชาชน คือสิเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาคาร โยเซฟและเบนยามิน 13 และให้คนต่อไปนี้ยืนแข่งอยู่บนภูเขาเอบาล คือรูเบน กาด อาเซอร์ เศบูลุน ดานและนัฟทาลี

เมื่อพวกเขาเข้าไปในแผ่นดินนั้นและไปถึงภูเขาเอบาลและภูเขาเกริซิม ซึ่งเป็นภูเขาสูงสองลูกที่อยู่ติดกัน ชนชาตินั้นจะต้องแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม โดยครึ่งหนึ่งอยู่บนภูเขาเอบาลและอีกครึ่งอยู่บนภูเขาเกริซิม บนภูเขาเกริซิม ตระกูลสิเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาคาร โยเซฟ และเบนยามินจะต้องยืนพระพรต่างๆแห่งพระราชบัญญัตินั้นดังที่ระบุไว้ในบทที่ 28 บนภูเขาเอบาล ตระกูลรูเบน กาด อาเซอร์ เศบูลุน ดานและนัฟทาลีจะต้องยืนและประกาศคำสาปแข่งต่างๆแห่งพระราชบัญญัตินั้นดังที่ระบุไว้ในข้อต่อไปนี้ (หุบเขาที่อยู่ระหว่างภูเขาสองนี้มีระยะห่างประมาณสองร้อยหลา ดังนั้นพระพรและคำสาปแข่งต่างๆที่ถูกตะโกนออกมาจึงเป็นที่ได้ยินจากอีกฝ่าย)

พบญ 27:14-26 และให้คนเลวีกล่าวประกาศแก่คนอิสราเอลทั้งปวงด้วยเสียงดังว่า 15 'ผู้ที่กระทำรูปเคารพเป็นรูปสลักหรือรูปหล่อ ซึ่งเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ เป็นสิ่งที่ทำด้วยฝีมือช่าง และตั้งไว้ในที่ลับก็ให้ผู้นั้นถูกสาปแข่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงตอบและกล่าวว่า 'เอเมน' 16 'ผู้ใดหมิ่นประมาทบิดาของตนหรือมารดาของตน ให้ผู้นั้นถูกสาปแข่ง' ให้

ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'เอเมน' 17 'ผู้ใดที่ย้ายเสาชะของเพื่อนบ้าน ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'เอเมน' 18 'ผู้ใดทำให้คนตาบอดหลงทาง ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'เอเมน' 19 'ผู้ใดทำให้เสียความยุติธรรมอันควรได้แก่คนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อและแม่ม่าย ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'เอเมน' 20 'ผู้ใดสมสู่กับภรรยาของบิดาตน เพราะเขาได้เปิดผ้าของนางผู้เป็นของบิดา ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'เอเมน' 21 'ผู้ใดสมสู่กับสัตว์เดียรัจฉานชนิดใดก็ตาม ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'เอเมน' 22 'ผู้ใดที่สมสู่กับพี่สาวหรือน้องสาว จะเป็นบุตรสาวของบิดา หรือบุตรสาวของมารดาของตนก็ตาม ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'เอเมน' 23 'ผู้ใดสมสู่กับแม่ยายของตน ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'เอเมน' 24 'ผู้ใดฆ่าเพื่อนบ้านของตนอย่างลับๆ ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'เอเมน' 25 'ผู้ใดรับสินบนให้ฆ่าบุคคลที่มีได้กระทำผิด ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'เอเมน' 26 'ผู้ใดไม่ดำรงบรรดาศักดิ์แห่งพระราชบัญญัตินี้โดยการกระทำตาม ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'เอเมน'"

เชื่อกันว่าพวกปุโรหิตยืนอยู่ในหุบเขาระหว่างภูเขาทั้งสองลูกนั้นและอ่านคำสาปแช่ง และพระพรเหล่านี้โดยกล่าวเสียงดัง ในแต่ละกรณี ประชากรทั้งหมดจะต้องตอบและพูดว่า "เอเมน" นั่นคือ ตระกูลต่างๆ ที่ชุมนุมกัน ในสถานที่ของตนบนภูเขาทั้งสองลูกนั้นจะตอบกลับด้วยเสียงอันดังว่า "เอเมน" เมื่อคำสาปแช่งแต่ละอันถูกประกาศออกมา สารสำคัญของคำสาปแช่งเหล่านี้มีดังต่อไปนี้

ผู้ใดก็ตามที่ทำรูปเคารพไว้เป็นพระแบบลับๆ จะต้องถูกสาปแช่ง

คำสาปแช่งเรื่องการหมั้นประมาทบิดาหรือมารดาของตน มีความหมายตรงตัวว่าการปฏิบัติต่อบิดามารดาของตนอย่างดูถูกเหยียดหยามหรือไม่ให้เกียรติ คนแบบนั้นจะต้องถูกสาปแช่ง

คนที่ย้ายเสาชะ (เครื่องหมายแสดงขอบเขต) จะต้องถูกสาปแช่ง

คนที่ทำให้คนตาบอดเดินทางไปจะต้องถูกสาปแช่ง

คนที่ผันแปรความยุติธรรมซึ่งควรตกแก่ผู้ชั่วคน โดยเฉพาะคนต่างด้าว ลูกกำพร้า หรือ
แม่ม่ายจะต้องถูกสาปแช่ง

คนที่หลับนอนกับแม่เลี้ยงของตนจะต้องถูกสาปแช่ง

คนที่สมสู่กับสัตว์จะต้องถูกสาปแช่ง

คนที่ร่วมหลับนอนกับพี่สาวน้องสาวของตนจะต้องถูกสาปแช่ง

คนที่ร่วมหลับนอนกับแม่ยายของตนจะต้องถูกสาปแช่ง

คนที่แอบทำร้ายเพื่อนบ้านของตน (ซึ่งสื่อถึงการฆาตกรรม) จะต้องถูกสาปแช่ง

คนที่ได้รับค่าจ้างเพื่อเป็นมือสังหาร หรือ ‘มือปืน’ ฆ่าคนที่ไม่มีควมผิดจะต้องถูกสาป
แช่ง

สุดท้าย คนที่ไม่ระมัดระวังที่จะกระทำตาม “บรรดาถ้อยคำแห่งพระราชบัญญัตินี้ โดย
การกระทำตาม ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง” เปาโลเตือนความจำผู้อ่านชาวแคว้นกาลาเทียถึงเรื่อง
เดียวกันนี้โดยชี้ให้เห็นถึงความเปล่าประโยชน์ของการแสวงหาที่จะเป็นคนชอบธรรมโดยการ
รักษาพระราชบัญญัติ ยกอบกล่าวถึงประเด็นคล้ายๆกัน ในยากอบ 2:10 ในที่นี้คือใจความสำคัญ
ของจุดประสงค์ของพระราชบัญญัติ มันไม่มีทางทำให้ผู้ที่ประพฤติตามมันกลายเป็นคนชอบ
ธรรม แต่มันทำหน้าที่เป็นครูและบทเรียนที่ชี้ไปยังหนทางที่ดีกว่าและสมบูรณ์แบบ ไม่มีใคร
สามารถรักษาพระราชบัญญัติได้ทั้งหมด

แทนที่จะหาทางที่จะเป็นคนชอบธรรมโดยความพยายามของตัวเอง ซึ่งคำสาปแช่ง
สุดท้ายนี้แสดงให้เห็นว่าเป็นไปไม่ได้เลย หนทางใหม่ที่ดีกว่าโดยทางความเชื่อในพระบุตรของ
พระเจ้าก็จะปรากฏชัดเจนในพระคัมภีร์ใหม่ คนที่ล้มเหลวในการรักษาพระราชบัญญัติ**หมดทุก**
ข้อจึงถูกสาปแช่ง นั่นคือประเด็นสำคัญ พระราชบัญญัติเป็นเครื่องมือแห่งการปรับโทษอย่าง
หนึ่งซึ่งชี้ให้เห็นถึงสภาพที่บาปหนาและหลงหายของมนุษยชาติ มันไม่เคยถูกตั้งใจไว้ให้นำมา
ซึ่งการทำให้เป็นผู้ชอบธรรมหรือความรอดเลย แต่เมื่อแสดงให้เห็นแล้วถึงสภาพที่หลงหายของ
มนุษย์ มันกลับชี้ไปยังหนทางที่ดีกว่าในพระคริสต์

*****

ภาพรวมของพระราชบัญญัติ 28: เหตุการณ์เหล่านั้นที่ถูกเริ่มต้นไว้ในบทที่แล้วดำเนินต่อไป นั่นคือ พระพรต่างๆสำหรับความเชื่อฟังและคำสาปแช่งเพิ่มเติมสำหรับความไม่เชื่อฟัง ซึ่งถูกประกาศจากภูเขาเอบาลและภูเขาเกริซิม บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) พระพรเหล่านั้นที่ทรงสัญญาไว้สำหรับความเชื่อฟังในข้อ 1-14; (2) คำสาปแช่งเหล่านั้นที่ทรงสัญญาไว้สำหรับความไม่เชื่อฟังในข้อ 15-44; (3) ความไม่เชื่อฟังที่มีอยู่ต่อไปจะนำมาซึ่งการถูกทำให้กระจัดกระจายไปจากแผ่นดินนั้นในที่สุด ในข้อ 45-68

พบดู 28:1-2 "ต่อมาถ้าท่านทั้งหลายเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และระวังที่จะกระทำตามบรรดาพระบัญญัติของพระองค์ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงตั้งท่านไว้ให้สูงกว่าบรรดาประชาชาติทั้งหลายทั่วโลก 2 บรรดาพระพรเหล่านั้นจะตามมาทันท่าน ถ้าท่านทั้งหลายเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน

พระพรเหล่านั้นที่จะถูกประกาศบนภูเขาเกริซิมถูกเกริ่นนำด้วยเงื่อนไขง่ายๆของการเชื่อฟังพระวณะของพระเจ้า นั่นคือ “ต่อมาถ้าท่านทั้งหลายเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และระวังที่จะกระทำตามบรรดาพระบัญญัติของพระองค์ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้” เงื่อนไขสำหรับพระพรของพระเจ้าคือ หลักการสากลเรื่องการเชื่อฟัง ให้เราสังเกตส่วนขยายเรื่องการเชื่อฟังอย่างขมิ้มมันและการระวังที่จะปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์ทั้งหมด

เมื่อนั้นพระเจาก็ทรงสัญญาว่าพระองค์จะทรงยกชูคนอิสราเอลในฐานะประชาชาติหนึ่งให้อยู่เหนือประชาชาติทั้งปวงบนแผ่นดินโลก จากนั้นพระองค์ทรงกล่าวถึงพระพรต่างๆที่จะตามมาทันพวกเขาถ้าพวกเขาเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเจ้าของพวกเขา คำว่าตามมาทันสื่อว่าพระพรเหล่านั้นอาจไม่ได้มาทันที แต่มันจะมาอย่างแน่นอนเมื่อถึงคราวเหมาะสม

พบดู 28:3-9 ท่านทั้งหลายจะรับพระพรในเมือง ท่านทั้งหลายจะรับพระพรในทุ่งนา 4 ผลแห่งตัวของท่าน ผลแห่งพื้นดินของท่านและผลแห่งสัตว์ของท่านจะรับพระพร คือฝูงวัวของท่านที่เพิ่มขึ้น ฝูงแกะของท่านที่เพิ่มลูกขึ้น 5 กระจาดของท่าน และรวงนวดแป้งของท่านจะรับพระพร 6 ท่านจะรับพระพรเมื่อท่านเข้ามา และท่านจะรับพระพรเมื่อท่านออกไป 7 พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ศัตรูผู้ลุกขึ้นต่อสู้ท่านพ่ายแพ้ต่อหน้าท่าน เขาจะออกมาต่อสู้อันทางหนึ่ง และหนีให้พ้นหน้าท่านเจ็ดทาง 8 พระเยโฮวาห์จะทรงบัญชาพระพรให้แก่ฉางของ

ท่าน และบรรดากิจการที่มีมือท่านกระทำ และพระองค์จะทรงอำนาจพระพรแก่ท่านในแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน 9 พระเยโฮวาห์จะทรงตั้งท่านให้เป็นชนชาติบริสุทธิ์แด่พระองค์ ดังที่พระองค์ทรงปฏิญาณแก่ท่านแล้ว ถ้าท่านรักษาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และดำเนินในพระมรรคาของพระองค์

ให้เราสังเกตลักษณะเฉพาะตัวและคุณภาพอันแตกต่างกันไปของพระพรเหล่านี้ที่ทรงสัญญาไว้สำหรับการเชื่อฟัง นั่นคือ

พระพรที่มีแก่ผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองและพระพรที่มีแก่ผู้ที่อาศัยอยู่ในชนบท

พระพรที่มีแก่บุตรหลานของพวกเขา การเก็บเกี่ยวพืชผลของพวกเขา และลูกสัตว์ของพวกเขา

พระพรที่มีแก่อาหารของพวกเขาและสิ่งที่ได้รับประทานเหลือ

พระพรที่มีแก่การเดินทางของพวกเขา

พระพรที่มีในสงครามคือ ชัยชนะ โดยสมบูรณ์

พระพรในการทำมาค้าขายของพวกเขา

พระพรในเรื่องความบริสุทธิ์

เนื้อหาตอนนี้ปิดท้ายด้วยการกล่าวซ้ำว่า “ถ้าท่านรักษาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และดำเนินในพระมรรคาของพระองค์”

พบดู 28:10-14 และชนชาติทั้งหลายในโลกจะเห็นว่าเขาเรียกท่านตามพระนามพระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายจะเกรงกลัวท่าน 11 พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายอุดมสมบูรณ์ไปด้วยผลแห่งตัวของท่าน ผลของฝูงสัตว์ของท่าน และผลแห่งพื้นดินของท่าน ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษว่าจะให้ท่าน 12 พระเยโฮวาห์จะทรงเปิดคลังฟ้าอันดีของพระองค์ ประทานฝนแก่แผ่นดินของท่านตามฤดูกาล และทรงอำนาจพระพรแก่กิจการนำมือของท่าน และท่านจะให้ประชาชาติหลายประชาชาติขอยืม แต่ท่านจะไม่ขอยืมเขา 13 ถ้าท่านเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ และระวังที่จะกระทำตาม พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ท่านเป็นหัว ไม่ใช่เป็นหาง กระทำให้

สูงชันทางเดียว มิใช่ให้ต่ำลง 14 และท่านจะไม่หันเหไปจากถ้อยคำซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ โดยหันไปทางขวามือหรือทางซ้าย ไปติดตามปรนนิบัติพระอื่น

เมื่อคนอิสราเอลในแผ่นดินของตนจะเชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างเต็มที่ ประชาชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดิน โลกก็จะทราบถึงพระพรของพระเจ้าที่ทรงมีแก่พวกเขาและเกรงกลัวพวกเขา นอกจากนี้ พระเจ้าทรงสัญญาอีกว่าพระองค์จะทรงทำให้ครอบครัวของพวกเขาอุดมสมบูรณ์ และทำให้พวกเขาเจริญในทางวัตถุ พระองค์จะทรงให้ฝนตกอย่างเพียงพอและเหมาะสม พระองค์จะทรงอวยพรการงานของพวกเขา พระองค์จะทรงทำให้พวกเขาเป็นนายธนาคารต่อประชาชาติทั้งหลาย อันที่จริงแล้วพวกเขาจะปกครองเหนือประชาชาติอื่นๆ อย่างไรก็ตาม เงื่อนงายที่เรียบง่ายแต่ครอบคลุมสำหรับพระพรหลายประการเหล่านี้คือ “ถ้าท่านเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ และระวังที่จะกระทำตาม” พระเจ้าทรงกำชับพวกเขาอีกครั้งมิให้หันเหไปแม้แต่นิดเดียวจากการไม่กระทำตาม โดยเฉพาะในเรื่องการนับถือรูปเคารพ

พบดู 28:15 แต่ต่อมาถ้าท่านไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และไม่ระวังที่จะกระทำตามพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ทั้งสิ้นของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ แล้วบรรดาคำสาปแช่งเหล่านี้จะตามมาทันท่าน ในทางกลับกัน หากคนอิสราเอลในแผ่นดินของตน “ไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และไม่ระวังที่จะกระทำตามพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ทั้งสิ้นของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่าน” คำสาปแช่งนานัปการก็จะตามทันพวกเขา อีกครั้งที่มีนัยคือคำสาปแช่งเหล่านี้จะไม่มาในทันที (มันจะตามทันพวกเขา) แต่มันจะมาแน่

พบดู 28:16-19 ท่านทั้งหลายจะรับคำสาปแช่งในเมือง ท่านทั้งหลายจะรับคำสาปแช่งในทุ่งนา 17 กระจาดของท่านและรวงนวดแป้งของท่านจะรับคำสาปแช่ง 18 ผลแห่งตัวของท่าน ผลแห่งพื้นดินของท่าน ฝูงวัวของท่านที่เพิ่มขึ้น ฝูงแกะของท่านที่เพิ่มจะรับคำสาปแช่ง 19 ท่านจะรับคำสาปแช่งเมื่อท่านเข้ามา และท่านจะรับคำสาปแช่งเมื่อท่านออกไป

สิ่งที่ตรงกันข้ามกับพระพรเหล่านั้นซึ่งถูกประกาศไปก่อนหน้านี้แล้วจะเกิดขึ้น คนอิสราเอลจะถูกสาปแช่งในเมืองเช่นเดียวกับในชนบท อาหารของพวกเขาจะถูกสาปแช่ง ลูกๆ

พืชผลเก็บเกี่ยว และสัตว์ใช้งานของพวกเขาจะถูกสาปแช่ง การเดินทางของพวกเขาจะถูกสาปแช่ง การไม่เชื่อฟังพระเจ้ามีผลที่ตามมาอันน่ากลัวจริงๆ

พบดู 28:20-24 พระเยโฮวาห์จะทรงบันดาลให้คำสาปแช่ง ความวุ่นวาย และการตำหนิมีขึ้นแก่บรรดากิจการที่มีของท่านกระทำจนท่านจะถูกทำลายและพินาศอย่างรวดเร็ว เนื่องด้วยความชั่วซึ่งท่านได้กระทำเพราะท่านได้ทอดทิ้งเราเสีย 21 พระเยโฮวาห์จะทรงบันดาลให้โรคร้ายติดพันท่าน จนพระองค์จะทรงเผาผลาญท่านให้สิ้นเสียดิน ซึ่งท่านเข้าไปยึดครองนั้น 22 พระเยโฮวาห์จะทรงเมียนตีท่านด้วยความชুবผอม และด้วยความไข้ ความอึกเสบ ความร้อนอย่างรุนแรง ด้วยดาบ ด้วยพายุร้อนกล้า ด้วยราชัน และสิ่งเหล่านี้จะติดตามท่านไปจนท่านพินาศ 23 และฟ้าสวรรค์ที่อยู่เหนือศีรษะของท่านจะเป็นทองสัมฤทธิ์ และแผ่นดินที่อยู่ใต้ท่านจะเป็นเหล็ก 24 พระเยโฮวาห์จะทรงบันดาลให้ฝนในแผ่นดินของท่านเป็นฝนและละอองลงมาจากอากาศอยู่เหนือท่านทั้งหลายจนกว่าท่านจะถูกทำลาย

ทุกสิ่งที่คุณอิสราเอลพยายามกระทำจะถูกสาปแช่งจนถึงขนาดที่พวกเขาใกล้ถึงความพินาศเลย พระเจ้าจะทรงส่งโรคร้าย ความรุนแรง อากาศไม่ดี และภัยพิบัติต่างๆมา พระองค์จะทรงยับยั้งมิให้ฝนตกและทรงส่งความแห้งแล้งมาจนกว่าพวกเขาถูกทำลาย

พบดู 28:25-29 พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ท่านพ่ายแพ้ต่อหน้าศัตรูของท่าน ท่านจะออกไปต่อผู้เขาทางเดียว แต่จะหนีให้พ้นหน้าเขาเจ็ดทาง และท่านทั้งหลายจะถูกถอนออกไปอยู่ตามบรรดาราชอาณาจักรทั่วโลก 26 ซากศพของท่านทั้งหลายจะเป็นอาหารของนกทั้งหลายในอากาศ และสำหรับสัตว์ป่าในโลก และไม่มีผู้ใดขับไล่ฝูงสัตว์เหล่านั้นไป 27 พระเยโฮวาห์จะทรงเมียนตีท่านด้วยฝีอีิปต์ ด้วยริดสีดวงทวารชั้นรุนแรง ด้วยโรคลักปิดลักเปิด และด้วยโรคคัน ซึ่งจะรักษาไม่ได้ 28 พระเยโฮวาห์จะทรงเมียนตีท่านด้วยโรควิกลจริต โรคตาบอด และให้จิตใจยุ่งเหยิง 29 ท่านจะต้องคล่าไปในเวลาเที่ยง เหมือนคนตาบอดคล่าไปในความมืด และท่านจะไม่มีความสำเร็จในหนทางของท่าน ท่านจะถูกบีบคั้นและถูกปล้นอยู่เสมอ และจะไม่มีใครช่วยท่านได้เลย

พระเจ้าจะทรงทำให้พวกเขาพ่ายแพ้อย่างราบคาบในสงครามอีกด้วย พระองค์จะทรงเมียนตีพวกเขาด้วย “ฝีอีิปต์” ซึ่งเชื่อกันว่าเป็นโรคเรื้อน นอกจากนี้ โรคร้ายต่างๆเช่น ริดสีดวง จะเกิดกับพวกเขาพร้อมกับ โรคตาบอด โรควิกลจริตและจิตใจยุ่งเหยิง นอกเหนือจากโรคตาบอด

แล้ว พระเจ้าจะทรงเอาความเจริญรุ่งเรืองทุกอย่างไปจากพวกเขาและแทนที่มันด้วยการถูกกดขี่
ข่มเหง

พบดู 28:30-44   ท่านจะหมั่นหญิงคนหนึ่งไว้เป็นภรรยา และชายอื่นจะเข้าไปสมสู่
กับนาง ท่านจะก่อสร้างเรือน แต่จะไม่ได้อาศัยอยู่ในนั้น ท่านจะปลูกสวนองุ่น แต่ท่านจะไม่ได้
เก็บผลองุ่นนั้นเข้ามา 31 คนจะฆ่าวัวของท่านต่อหน้าต่อตาท่าน ท่านจะมีได้รับประทานเนื้อวัว
นั้น เขาจะมาแย่งชิงลาไปต่อหน้าต่อตาท่าน และเขาจะไม่เอากลับคืนมาให้ท่าน ผุงแพะแกะของ
ท่านจะต้องเอาไปให้ศัตรูของท่าน และจะไม่มีใครช่วยท่านได้เลย 32 เขาจะเอาบุตรชายและบุตร
สาวของท่านไปให้แก่ประชาชนอื่น ส่วนตาของท่านจะมองดูและมีดมัวลงด้วยความอาลัย
อวรณต์ตลอดเวลา อำนาจน้ำมือของท่านก็ไม่สามารถจะป้องกันได้ 33 ประชาชนที่ท่านไม่เคยรู้จัก
มาแต่ก่อนจะมาจับประทานพืชผลแห่งแผ่นดินของท่าน และกินผลงานทั้งปวงของท่าน เขาจะ
บีบคั้นและเหยียบย่ำท่านเสมอไป 34 ดังนั้นภาพที่ท่านเห็นจึงจะกระทำให้ท่านบ้าคลั่งไป
35 พระเยโฮวาห์จะทรงเขียนตีท่านด้วยสิริร้ายที่หัวเข่า และที่ขา ซึ่งท่านจะรักษาให้หายไม่ได้
เป็นตั้งแต่ฝ่าเท้าจนถึงกระหม่อมของท่าน 36 พระเยโฮวาห์จะทรงนำท่าน และกษัตริย์ผู้ที่ท่าน
แต่งตั้งไว้เหนือท่านนั้น ไปยังประชาชาติซึ่งท่านและบรรพบุรุษของท่านไม่รู้จักมาก่อน ณ ที่นั้น
ท่านจะปรนนิบัติพระอื่นที่ทำด้วยไม้และด้วยหิน 37 ท่านจะเป็นที่นำตกตะลึง เป็นคำภษิต เป็น
ที่คำครหาท่ามกลางชนชาติทั้งปวงที่พระเยโฮวาห์ทรงนำท่านไปนั้น 38 ท่านจะต้องเอาพืชไป
หว่านไว้ในนามากและเก็บผลเข้ามาแต่น้อย เพราะตักแตนจะกัดกินเสีย 39 ท่านจะปลูกและแต่ง
ต้นองุ่น แต่ท่านจะไม่ได้ดื่มน้ำองุ่นหรือเก็บผลเข้ามา เพราะตัวหนอนจะกินมันเสีย 40 ท่านจะมี
ต้นมะกอกเทศอยู่ทั่วอาณาเขตของท่าน แต่ท่านจะไม่ได้ใช้น้ำมันมาชโลมตัวท่าน เพราะว่าผล
มะกอกเทศของท่านจะร่วงหล่นเสีย 41 ท่านจะให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาว แต่จะไม่เป็นของ
ท่าน เพราะเขาจะตกไปเป็นเชลย 42 ต้นไม้ทั้งหลายของท่านและผลจากพื้นดินของท่านนั้น
ตักแตนจะถือกรรมสิทธิ์ 43 คนต่างด้าวซึ่งอยู่ท่ามกลางท่าน จะสูงขึ้นเหนือท่านทุกที่ๆ และ
ท่านจะต่ำลงทุกที่ๆ 44 เขาจะให้ท่านทั้งหลายยืมของของเขาได้ และท่านจะไม่มีให้เขายืม เขาจะ
เป็นหัว และท่านจะเป็นหาง

คำสาปแช่งเพราะการไม่เชื่อฟังมีเกือบไม่มีที่สิ้นสุดเลย คู่หมั้นของชายคนหนึ่งจะปรากฏ
ว่าเป็นคนที่ไม่ซื่อสัตย์ การงานใดก็ตามไม่ว่าจะการปลูกเรือนหรือปลูกสวนองุ่นจะล้มเหลว คน
อื่นจะได้ประโยชน์จากมัน แต่ไม่ใช่พวกเขา ไม่มีอะไรจะเป็นไปด้วยดีเลย คนอื่นจะขโมยสัตว์

ของพวกเขาไป ลูกๆของพวกเขาจะถูกจับไปเป็นเชลย พวกเขาจะถูกกดขี่ข่มเหงและถูกบดขยี้ ความวิกลจริตจะไล่ตามพวกเขาไป

พระเจ้าจะทรงใช้ผีร้ายมาทำร้ายขาของพวกเขาซึ่งจะไม่หาย พวกเขาจะพ่ายแพ้ในฐานะชนชาติหนึ่งในการสงครามและถูกบังคับให้ปรนนิบัติรูปเคารพในดินแดนอื่นๆ ชื่อของอิสราเอลจะกลายเป็นคำภีษิตและเป็นมุกตลกท่ามกลางประชาชาติอื่นๆ พี่ชผลของพวกเขาจะล้มเหลวอย่างสิ้นเชิง คนต่างชาติจะปกครองเหนือพวกเขาและพวกเขาจะร้องขอและขอยืมจากคนอื่น

พบญ 28:45-48 ยิ่งกว่านั้นคำสาปแช่งทั้งหมดนี้จะตามหาท่าน และตามทันท่าน จนกว่าท่านจะถูกทำลาย เพราะว่าท่านไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ที่จะรักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระองค์ซึ่งพระองค์บัญชาท่านไว้ 46 ถึงเหล่านี้จะเป็นหมายสำคัญและการมหัศจรรย์อยู่เหนือท่าน และเหนือเชื้อสายของท่านเป็นนิตย์ 47 เพราะท่านมิได้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยความร่าเริงและใจยินดี เพราะเหตุมีสิ่งสารพัดบริบูรณ์ 48 เพราะฉะนั้นท่านจึงต้องปรนนิบัติศัตรูของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงใช้มาต่อสู้อันด้วยความหิวและกระหาย เปลือยกายและขัดสนทุกอย่าง และพระองค์จะทรงวางแอกเหล็กบนคอของท่าน จนกว่าพระองค์จะทำลายท่านเสียสิ้น

พระเจ้าตรัสชัดเจนถึงสาเหตุของคำสาปแช่งเหล่านี้ มันทั้งหมดจะไล่ตามและตามทันคนอิสราเอลหากพวกเขาไม่ยอมเชื่อฟัง “พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ที่จะรักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระองค์ซึ่งพระองค์บัญชาท่านไว้” พวกเขาจะกลายเป็นเครื่องเตือนใจว่าคนอิสราเอลไม่ยอมปรนนิบัติพระเจ้าของตน พวกเขาจึงจะปรนนิบัติบรรดาศัตรูของพวกเขาในความทุกข์ยากแค้นแสนจนนำไปสู่ความพินาศของตน

พบญ 28:49-57 พระเยโฮวาห์จะทรงนำประชาชาติหนึ่งมาต่อสู้กับท่านจากทางไกล จากที่สูญปลายแผ่นดินโลก เร็วเหมือนนกอินทรีบินมา เป็นประชาชาติที่ท่านไม่รู้จักภาษาของเขา 50 เป็นประชาชาติที่มีหน้าตาชั่วร้าย คือผู้ซึ่งไม่เคารพคนแก่ และไม่โปรดปรานคนหนุ่มสาว 51 และจะรับประทานผลของฝูงสัตว์ของท่าน และพืชผลจากพื้นดินของท่าน จนท่านจะถูกทำลาย ทั้งเขาจะไม่เหลือข้าว น้ำองุ่นหรือน้ำมัน ลูกวัว หรือลูกแกะอ่อนไว้ให้ท่าน จนกว่าเขาจะกระทำให้ท่านพินาศ 52 เขาจะล้อมท่านไว้ทุกประตูเมืองจนกำแพงสูงและเข้มแข็งซึ่งท่านไว้

วางใจนั้นพังทลายลงทั่วแผ่นดินของท่าน คือเขาจะล้อมท่านไว้ทุกประตูเมืองทั่วแผ่นดินของท่านซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน 53 ท่านจะต้องรับประทานผลแห่งตัวของท่านเป็นอาหาร คือเนื้อบุตรชายและบุตรสาวของท่าน ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ในการล้อมและในความทุกข์ลำบากซึ่งศัตรูของท่านมาทำให้ท่านทั้งหลายทุกข์ลำบากนั้น 54 ผู้ชายสำรวยและสำอองเหลือเกินในหมู่พวกท่านทั้งหลาย ตาเขาจะชั่วร้ายต่อพี่น้องของตน ต่อภรรยาที่อยู่ในอ้อมอกของตนและต่อลูกๆคนสุดท้ายที่เหลืออยู่กับตน 55 จนเขาจะไม่ยอมให้ใครกินเนื้อลูกของตนซึ่งกำลังกินอยู่ เพราะไม่มีอะไรเหลือให้เขาอีกแล้วในการล้อมและในความทุกข์ลำบาก ซึ่งศัตรูของท่านมาทำให้ท่านทั้งหลายทุกข์ลำบากทุกประตูเมือง 56 ผู้หญิงสำรวยและสำอองเหลือเกินในหมู่พวกท่าน ซึ่งไม่เคยย่างเท้าลงที่พื้นดินเพราะเป็นคนสำอองและสำรวยอย่างนั้น ตาเขาจะชั่วร้ายต่อสามีในอ้อมอกของเธอ และต่อบุตรชายและบุตรสาวของเธอ 57 ต่อรถซึ่งเพิ่งออกมาจากหว่างขาของเธอ และต่อลูกแดงที่เพิ่งคลอด เพราะว่าเธอจะกินเป็นอาหารเจีบบๆเพราะขาดสนทุกอย่าง ในการถูกล้อมและในความทุกข์ลำบาก ซึ่งศัตรูของท่านมาทำให้ท่านทั้งหลายทุกข์ลำบากทุกประตูเมือง

จุดสนใจของคำสาปแช่งนี้กลายเป็นคำพยากรณ์ที่มีเอกลักษณ์ พระเจ้าตรัสล่วงหน้าว่าในที่สุดพระองค์จะทรงนำชนชาติหนึ่งมาต่อสู้พวกเขาเหมือน “นกออินทรีบินมา เป็นประชาชาติที่ท่านไม่รู้จักภาษาของเขา” ข้อความที่ตามมาให้รายละเอียดว่าประชาชาตินี้จะทำลายและทำให้คนอิสราเอลพ่ายแพ้อย่างราบคาบ ตามประวัติศาสตร์แล้ว ประชาชาติที่มาจากแดนไกลซึ่งมาพร้อมกับสัญลักษณ์นกออินทรีคือ โรม พวกเขาพิชิตคนอิสราเอลในประมาณปี 63 ก่อน ค.ศ. แม้ว่าบาบิโลนเริ่มพิชิตคนอิสราเอลไปแล้วหลายครั้งก่อนหน้านั้น แต่ภาษาของพวกเขาก็ใกล้เคียงมากกับภาษาฮีบรูจนมันเป็นที่น่าสนใจได้ ภาษาละตินเป็นภาษาที่คนฮีบรูไม่เข้าใจเลยจริงๆ

ที่ถูกฝังอยู่ในนี้คือคำพยากรณ์เรื่องของท่านที่เป็นภาษาต่างๆในเวลาต่อมาและการที่พระเจ้าจะทรงใช้มันเป็นคำเตือนสุดท้ายถึงคนอิสราเอลเกี่ยวกับการพิพากษาที่จะมา ดู 1 โครินธ์ 14:21-22 การพิพากษานั้นสำเร็จจริงในที่สุดเมื่อตีตัสปิดล้อม ตีแตกและทำลายกรุงเยรูซาเล็มในปี ค.ศ. 70 เมื่อเขาลงมือเสร็จแล้ว ไม่มีหินสักก้อนเดียวถูกเหลือให้ซ่อนทับกันในกรุงเยรูซาเล็ม การพิพากษาที่เสร็จสมบูรณ์เกิดขึ้นตามมาหลังจากนั้น ไม่นานเมื่อพวกยิวถูกกวาดต้อนออกไปจากแผ่นดินนั้นจนหมด โดยไม่ได้กลับมาเป็นจำนวนใดๆเลยจนกระทั่งศตวรรษที่ยี่สิบ

พบญ 28:58-62 ถ้าท่านทั้งหลายไม่ระวังที่จะกระทำตามถ้อยคำทั้งสิ้นของพระ
ราชบัญญัติซึ่งเขียนไว้ในหนังสือม้วนนี้ ที่จะให้ยาเกรงพระนามที่ทรงสง่าราศีและที่น่าสะพึง
กลัวนี้ คือพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน 59 แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงนำมาสู่ท่านและ
เชื้อสายของท่านด้วยภัยพิบัติอย่างพิศกรรมดา ภัยพิบัติร้ายแรงและช้านาน และความเจ็บไข้
ต่างๆที่ร้ายแรงและช้านาน 60 ยิ่งกว่านั้นพระองค์จะทรงนำโรคทั้งหลายแห่งอียิปต์ ซึ่งท่านกลัว
นั้นมาสู่ท่าน และมันจะติดพันท่านอยู่ 61 เช่นเดียวกันโรคทุกอย่างและภัยพิบัติทุกอย่าง ซึ่งมีได้
ระบุไว้ในหนังสือพระราชบัญญัตินี้ พระเยโฮวาห์จะทรงนำมายังท่าน จนกว่าท่านทั้งหลายจะถูก
ทำลาย 62 ซึ่งพวกท่านทั้งหลายมีมากอย่างดวงดาวในท้องฟ้า นั้น ท่านก็จะเหลือแต่จำนวนน้อย
เพราะว่าท่านไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน

เงื่อนงำที่ชัดเจนสำหรับการพิพากษาและคำสาปแช่งอันร้ายแรงเช่นนั้นก็เรียบง่ายพอๆ
กับที่มันลึกซึ้ง นั่นคือ การไม่เชื่อฟังพระเจ้าและการขาดซึ่งความยำเกรงพระเจ้า ความไม่เคารพ
ดังกล่าวจะนำไปสู่การพิพากษาอันน่ากลัว โดยรวมถึงโรคทุกชนิดที่เป็นไปได้ด้วย คนอิสราเอล
จะเหลือจำนวนน้อยขณะที่พวกเขาครั้งหนึ่งเคยมีจำนวนมากเหมือนดาวในท้องฟ้า อีกครั้งที่
เหตุผลนั้นง่ายนิดเดียว นั่นคือ ถ้าพวกเขาไม่ยอมเชื่อฟังพระสุรเสียงขององค์พระผู้เป็นเจ้า
พระเจ้าของพวกเขา

พบญ 28:63-68 และต่อมาซึ่งพระเยโฮวาห์พอพระทัยที่จะทรงกระทำดีต่อท่าน
และอำนวยการให้ท่านทวีมากขึ้นนั้น พระเยโฮวาห์ก็จะทรงพอพระทัยที่จะทรงทำให้ท่าน
พินาศและทำลายท่านเสียเช่นเดียวกัน ท่านจะต้องถูกเด็ดทิ้งไปเสียจากแผ่นดินซึ่งท่านกำลังจะ
เข้าไปยึดครองนั้น 64 และพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายกระจัดกระจายไป
ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย ตั้งแต่ที่ลุดปลายโลกข้างนี้ไปถึงข้างโน้น ณ ที่นั้นท่านจะปรนนิบัติ
พระอื่นๆ ซึ่งท่านและบรรพบุรุษของท่านไม่รู้จักคือ พระซึ่งทำด้วยไม้และศิลา 65 เมื่อท่านอยู่
ท่ามกลางประชาชาติต่างๆนั้น ท่านจะไม่พบความสบายเลย ฝ่าเท้าของท่านจะไม่มีที่หยุดพัก เ
ราะพระเยโฮวาห์จะประจานให้ท่านมีจิตใจที่หวาดหวั่น มีตาที่มีดมัวลงและมีชีวิตที่ค่อยๆอด
ลง 66 และชีวิตของท่านก็จะแขวนอยู่ข้างหน้าท่านอย่างสงสัย ท่านจะครั่นคร้ามอยู่ทั้งกลางวัน
และกลางคืน ไม่มีความแน่ใจในชีวิตของท่านเลย 67 ในเวลาเช้าท่านจะกล่าวว่า 'ถ้าเป็นเวลาเย็น
ก็จะดี' และในเวลาเย็นท่านจะกล่าวว่า 'ถ้าเป็นเวลาเช้าก็จะดี' เพราะความครั่นคร้ามซึ่งมีอยู่ใน
จิตใจท่านนั้น และเพราะสิ่งที่ตาท่านจะเห็น 68 และพระเยโฮวาห์จะนำท่านกลับมาทางเรือถึง

อียิปต์ เป็นการเดินทางซึ่งข้าพเจ้าได้กล่าวไว้ว่า ท่านจะไม่พบเห็นอีกเลย ณ ที่นั่นท่านจะต้องมอบตัวชายให้ศัตรูเป็นทาสชายและทาสหญิง แต่จะไม่มีผู้ใดซื้อท่าน"

การกระจัดกระจายไปทั่วโลกในท้ายที่สุดถูกพยากรณ์ไว้ พวกเขาจะถูกทำให้กระจัดกระจายไป "ตั้งแต่ที่สุดปลายโลกข้างนี้ไปถึงข้างโน้น" แม้ในที่นั้นพวกเขาก็จะถูกข่มเหงและถูกเหยียดหยาม เมื่อเรามองภาพรวมประวัติศาสตร์แบบสั้นๆ เราก็จะเห็นว่ามันเป็นจริง ประวัติศาสตร์ของการกระจัดกระจายไปของพวกยิวตลอดหลายศตวรรษมีแต่เรื่องความทุกข์โศกไม่จบสิ้น เหตุผลนั้นก็ทั้งเรียบง่ายและลึกซึ้ง พวกเขาเพิกเฉยและไม่เชื่อฟังพระวอนะที่ทรงเปิดเผยแล้วของพระองค์

*****

ภาพรวมของพระราชบัญญัติ 29: ในบทที่ 30 พระเจ้าตรัสซ้ำเรื่องพันธสัญญาแห่งแผ่นดินนั้น ในบทที่ 29 รากฐานฝ่ายวิญญาณของมันถูกวางลง ประเด็นพื้นฐานคือเรื่องการเชื่อฟังเหมือนเดิม

อพยพ 29:1-9   ต่อไปนี้เป็นถ้อยคำในพันธสัญญาซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสให้กระทำกับคนอิสราเอลในแผ่นดินโมอับ นอกเหนือพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำกับพวกเขาที่โฮเรบ 2 โมเสสเรียกบรรดาคนอิสราเอลมาและกล่าวแก่เขาว่า "ท่านทั้งหลายได้เห็นทุกสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำต่อหน้าต่อตาของท่านในแผ่นดินอียิปต์ ต่อฟาโรห์และต่อบรรดาข้าราชการบริพารของท่าน และต่อประเทศของท่านทั้งสิ้น 3 ทั้งการทดลองใหญ่ซึ่งนัยน์ตาของท่านได้เห็น ทั้งหมายสำคัญและการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่เหล่านั้น 4 แต่จนกระทั่งวันนี้พระเยโฮวาห์มิได้ประทานจิตใจที่เข้าใจ ตาที่มองเห็นได้ และหูที่ยินได้ให้แก่ท่าน 5 เราได้นำเจ้าอยู่ในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี เสื้อผ้าของเจ้ามิได้ขาดวินไปจากเจ้า และรองเท้ามิได้ขาดหลุดไปจากเท้าของเจ้า 6 เจ้าทั้งหลายมิได้รับประทานขนมปัง เจ้ามิได้ดื่มน้ำอุ่นหรือสุรา เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่า เราเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า" 7 และเมื่อท่านมาถึงที่นี้ สิโหนกษัตริย์เมืองเฮชโบน และโอกษัตริย์เมืองบาซาน ออกมาทำสงครามกับเรา แต่เราทั้งหลายก็ได้กระทำให้เขาพ่ายแพ้ไป 8 เราริบแผ่นดินของเขาและมอบให้เป็นมรดกแก่คนรูเบน คนกาต และคนครึ่งตระกูลมนัสเสห์ 9 เพราะฉะนั้นจงระวังที่จะกระทำตามถ้อยคำแห่งพันธสัญญานี้ เพื่อท่านทั้งหลายจะจำไว้ในบรรดากิจการซึ่งท่านกระทำ

หลังจากเสร็จสิ้นรายการคำสาปแข่งต่างๆอันน่ากลัวในบทที่แล้ว โมเสสก็เล่าย้อนสั้นๆ ถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำต่อหน้าต่อตาพวกเขาตลอดสี่สิบปีนี้ พวกเขาได้เห็นบรรดาการอัศจรรย์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์ แม้กระนั้น พวกเขาก็ไม่มีใจที่จะเข้าใจว่า พระองค์ได้ทรงทำอะไรไปแล้ว และไม่มี “ตาที่มองเห็นได้ และหูที่ยืนได้จนกระทั่งวันนี้” โมเสสทราบดีถึงความแข็งกระด้างฝ่ายวิญญาณของประชาชนของเขา

เสียงพูดเปลี่ยนเป็นพระสุรเสียงของพระเจ้าในข้อ 5 พระองค์ทรงเตือนความจำพวกเขาว่าในช่วงเวลาสี่สิบปีเสื้อผ้าของพวกเขาไม่ได้ขาดวันและรองเท้าของพวกเขาไม่ได้สึก พระองค์ได้ทรงเลี้ยงดูพวกเขา พระองค์ได้ประทานชัยชนะในการสู้รบแก่พวกเขา พระเจ้าจึงทรงหนุนใจพวกเขาว่า “เพราะฉะนั้นจงระวังที่จะกระทำตามถ้อยคำแห่งพันธสัญญานี้ เพื่อท่านทั้งหลายจะจำริญในบรรดากิจการซึ่งท่านกระทำ” พวกเขากำลังจะเข้าไปยึดครองแผ่นดินนั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้เป็นกรรมสิทธิ์แล้ว

บางท่านจึงเรียกข้อความต่อไปนี้ว่าเป็นพันธสัญญาปาเลสไตน์ (Palestinian Covenant) อย่างไรก็ตาม คำว่า *Palestine* หรือ *Palestinian* ก็เป็นคำศัพท์ของโรมซึ่งไม่ได้ถูกนำมาใช้จนกระทั่งหลังปี ค.ศ. 100 โดยพวกโรม ดังนั้นมันจึงไม่ใช่คำศัพท์ในพระคัมภีร์ คำที่ถูกต้องมากกว่าคือ พันธสัญญาแห่งแผ่นดินนั้น

อพย 29:10-18   ในวันนี้ท่านทั้งหลายทุกคนยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของท่าน คือบรรดาผู้หัวหน้าตระกูลทั้งหลาย พวกผู้ใหญ่ของท่าน และเจ้าหน้าที่ของท่าน บรรดาผู้ชายของอิสราเอล 11 เด็กๆของท่าน ภรรยาของท่าน และคนต่างด้าวที่อยู่ในค่ายของท่าน ทั้งคนที่ตัดฟันให้ท่าน และคนที่ตักน้ำให้ท่าน 12 เพื่อท่านจะได้เข้ามาในพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน คือในพันธสัญญาที่ปฏิญาณไว้ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงกระทำกับท่านในวันนี้ 13 เพื่อพระองค์จะทรงแต่งตั้งท่านทั้งหลายในวันนี้ให้เป็นประชาชนของพระองค์ และเพื่อพระองค์จะเป็นพระเจ้าของท่าน ดังที่พระองค์ทรงตรัสกับท่านนั้น และดังที่พระองค์ทรงปฏิญาณกับบรรพบุรุษของท่าน คือกับอับราฮัม กับอิสอัคและกับยาโคบ 14 ข้าพเจ้ามิได้กระทำพันธสัญญากับคำปฏิญาณนี้กับท่านเท่านั้น 15 แต่กับผู้ที่ยืนอยู่กับเราทั้งหลายในวันนี้ ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา และกับผู้ที่ไม่ได้อยู่ที่นี่กับเราในวันนี้ 16 (ท่านทราบอยู่แล้วว่า เราอาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์อย่างไร และเราทั้งหลายได้ผ่านท่ามกลางประชาชาติ ซึ่งท่านทั้งหลายผ่านพ้นอย่างไร 17 ท่านทั้งหลายได้เห็นสิ่งที่นำ

สะอิดสะเอียนของเขาทั้งหลายแล้ว คือเห็นรูปเคารพที่ทำด้วยไม้ ด้วยหิน และด้วยเงินและทอง ซึ่งอยู่ท่ามกลางเขาทั้งหลาย) 18 จงระวังให้ดี เกรงว่าจะมีชายหรือหญิงคนใด หรือครอบครัวใด หรือตระกูลใด ซึ่งในวันนี้จิตใจของเขาหันไปจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราไปปรนนิบัติพระของประชาชาติเหล่านั้น เกรงว่าท่ามกลางท่านจะมีรากซึ่งเกิดเป็นดีหมีและบอระเพ็ด

ลำดับความคิดแบบต่อเนื่องถูกกล่าวต่อไป มันเริ่มต้นในข้อก่อนหน้าพร้อมกับคำกำชับให้เชื่อฟังพระวอนะของพระเจ้า (ตั้งแต่ลูกหลานของพวกเขาไปจนถึงคนรับใช้ต่างด้าวที่อยู่ท่ามกลางพวกเขา) เพื่อพวกเขาจะได้รักษาส่วนของตนในพันธสัญญาที่พระเจ้ากำลังกระทำกับพวกเขา เพื่อพระเจ้าจะได้ทรงสถาปนาส่วนของพระองค์ในพันธสัญญานั้นกับพวกเขาและคนเหล่านั้นที่จะบังเกิดมาภายหลัง ความคิดนี้บรรลุถึงจุดสูงสุดในข้อ 18 เกรงว่าจะมีผู้ใดหันไปเสียดจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าไปปรนนิบัติพระอื่น และเกรงว่าจะมี “รากซึ่งเกิดเป็นดีหมีและบอระเพ็ด” วลีหลังนี้ (ซึ่งถูกยกคำพูดในฮีบรู 12:15) เป็นคำเปรียบที่หมายถึงความขมขื่นและพิษร้าย ความหมายโดยรวมก็คือ การเชื่อฟังพระวอนะของพระเจ้าเพื่อที่ว่าพันธสัญญาแห่งแผ่นดินนั้นจะได้ถูกทำให้มั่นคงอย่างเต็มที่ เกรงว่าผู้ใดจะหันเหไปจากพระเจ้า และเกรงว่าจะเกิดความขมขื่นเพราะคำสาปแช่งต่างๆของพระองค์

พบดู 29:19-28 และต่อมาเมื่อคนนั้นได้ยินถ้อยคำแห่งคำสาปแช่งนี้ จะนึกอวยพรตัวเองในใจว่า ‘แม้ข้าจะเดินด้วยความดีดังตามใจของข้า ข้าก็จะเป็นสุข ไม่ว่าจะเอาการมาเหล่าซ่อนความกระหายน้ำ’ 20 พระเยโฮวาห์จะมีได้ทรงให้ภัยแก่คนนั้น แต่พระพิโรธของพระเยโฮวาห์และความหวงแหนของพระองค์จะพลุ่งขึ้นต่อชายคนนั้น และคำสาปแช่งทั้งสิ้นซึ่งเขียนไว้ในหนังสือม้วนนี้จะตกอยู่เหนือเขา และพระเยโฮวาห์จะทรงลบชื่อของเขาเสียจากได้ฟ้า 21 แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงแยกเขาออกจากตระกูลคนอิสราเอลทั้งปวงให้ประสบหายนะตามคำสาปแช่งทั้งสิ้นของพันธสัญญา ซึ่งจารึกไว้ในหนังสือพระราชบัญญัตินี้ 22 และคนชั่วอายุต่อมาคือลูกหลานซึ่งเกิดมาภายหลังท่าน และชนต่างด้าวซึ่งมาจากแผ่นดินที่อยู่ห่างไกล จะกล่าวเมื่อเขาเห็นภัยพิบัติต่างๆของแผ่นดินนั้นและโรคร้ายซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้เป็น 23 คือแผ่นดินทั้งหมดเป็นกำมะถันและเป็นเกลือ และถูกเผาไฟ ไม่มีใครปลูกหว่าน และไม่มีอะไรงอกขึ้น เป็นที่ที่หญ้าไม่งอก เป็นการที่ถูกคว่ำอย่างโสโดมและโกโมราห์ เมืองอัดมาห์ เมืองเศโบอิม ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงคว่ำด้วยความกริ้วและพระพิโรธ 24 เออ ประชาชาติทั้งหลายจะกล่าวว่า ‘ทำไมพระเยโฮวาห์ทรงกระทำเช่นนี้แก่แผ่นดินนี้ พระพิโรธมากมายเช่นนี้หมายความว่าอะไร’

25 แล้วคนจะพูดกันว่า 'เพราะเขาทอดทิ้งพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขา ซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับเขาเมื่อพระองค์ทรงพาเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ 26 ไปปรนนิบัตินมัสการพระอื่น เป็นพระซึ่งเขาไม่เคยรู้จัก และซึ่งพระองค์มิได้ประทานแก่เขา 27 เพราะฉะนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จึงพลุ่งขึ้นต่อแผ่นดินนี้ นำเอาบรรดาคำสาปแช่งซึ่งจารึกไว้ในหนังสือนี้มาถึง 28 และพระเยโฮวาห์จึงทรงถอนรากเขาเสียจากแผ่นดินด้วยความกริ้ว พระพิโรธและความเดือดดาลอันมากมาย และทิ้งเขาไปในอีกแผ่นดินหนึ่ง ดังที่เป็นอยู่วันนี้'

คำสาปแช่งเหล่านั้นซึ่งถูกกล่าวล่วงหน้าในบทที่แล้วก็ถูกเล่าซ้ำแบบสั้นๆ ในระดับบุคคล หากชาวอิสราเอลคนใดหลอกตัวเองโดยความสงบสุขและความเจริญในขณะนั้นจนแสวงหาประโยชน์ใส่ตัวพร้อมกับการเมาเหล้า "พระเยโฮวาห์จะมีได้ทรงให้อภัยแก่คนนั้น" คำสาปแช่งทั้งปวงที่ถูกกล่าวล่วงหน้าแล้วจะตกลงบนเขา ประเด็นสำคัญกว่าก็คือว่า เพื่อที่ว่าคนรุ่นต่อไปที่จะมาจะสืบทอดต่อพระเจ้าของตน อีกทางเลือกหนึ่งก็คือ คำสาปแช่งเหล่านั้นซึ่งถูกกล่าวล่วงหน้าไว้แล้ว เมื่อเกิดขึ้นตามนั้น พระเจ้าก็ตรัสล่วงหน้าว่าชนต่างชาติทั้งหลายในวันนั้นจะออกความเห็นว่าคุณอิสราเอลได้ "ทอดทิ้งพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขา" พระพิโรธของพระเจ้าจึงพลุ่งขึ้นต่อแผ่นดินของพวกเขาและพระองค์ทรงถอนรากพวกเขาเสียจากแผ่นดินนั้นด้วยความเดือดดาลใหญ่ยิ่ง

พบดู 29:29   **สิ่งลึกลับทั้งปวงเป็นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลาย แต่สิ่งทรงดำแดงนั้นเป็นของเราทั้งหลาย และของลูกหลานของเราเป็นนิത്യ เพื่อเราจะกระทำตามถ้อยคำทั้งสิ้นของพระราชบัญญัตินี้"**

แม้ว่าข้อความนี้มักถูกยกไปแบบนอกบริบทบ่อยๆ แต่ความหมายตามบริบทแล้วก็คือว่า แม้ที่เดียวมีสิ่งลึกลับหลายอย่างที่พระเจ้ายังไม่ได้เปิดเผย อย่างไรก็ตาม ตรงนี้พระองค์ทรงเปิดเผยชัดเจนแก่คนอิสราเอลถึงพระประสงค์ของพระองค์และพระวาระของพระองค์ในพันธสัญญาแห่งแผ่นดินนั้นเสมอไปเป็นนิത്യ พวกเขาจึงถูกกำชับให้ "กระทำตามถ้อยคำทั้งสิ้นของพระราชบัญญัตินี้"

*****

ภาพรวมของพระราชบัญญัติ 30: พันธสัญญาแห่งแผ่นดินนั้นถูกนำเสนอในที่นี้ บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) ทรงสัญญาเรื่องพระเมตตาสำหรับคนเหล่านั้นที่กลับใจใหม่และเชื่อฟังในข้อ 1-10; (2) พระบัญชาขึ้นพื้นฐานของพระเจ้าปรากฏชัดเจนในข้อ 11-14 และ (3) เรื่องชีวิตและความตายถูกตั้งไว้ต่อหน้าพวกเขาในข้อ 15-20

พบยู 30:1-5 "ต่อมาเมื่อบรรดาเหตุการณ์เหล่านี้ คือพระพรและคำสาปแช่งซึ่งข้าพเจ้ากล่าวไว้ต่อหน้าท่านมาถึงท่านทั้งหลายแล้ว และท่านทั้งหลายระลึกขึ้นได้ในเมื่อท่านทั้งหลายอยู่ที่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงขับไล่ท่านไปนั้น 2 และท่านก็หันกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ทั้งตัวท่านและลูกหลานของท่าน และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ในทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน 3 แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงให้ท่านคืนสู่สภาพเดิมและทรงพระกรุณาต่อท่าน และจะรวบรวมพวกท่านทั้งหลายอีกจากชนชาติทั้งหลายซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงให้ท่านทั้งหลายกระจ่ายไปอยู่นั้น 4 ถ้ามีคนของท่านที่ถูกขับไล่ไปอยู่สุดท้ายปลายสวรรค์ จากที่นั่นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงรวบรวมท่านให้มา จากที่นั่นพระองค์จะทรงนำท่านกลับ 5 และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะนำท่านเข้ามาในแผ่นดินซึ่งบรรพบุรุษของท่านยึดครองเพื่อท่านจะได้ยึดครอง และพระองค์จะทรงกระทำดีแก่ท่าน และทวีมากขึ้นยิ่งกว่าบรรพบุรุษของท่าน

หลังจากได้ตั้งพระพรและคำสาปแช่งต่างๆที่เกี่ยวข้องกับพันธสัญญาแห่งแผ่นดินนั้นแล้ว พระเจ้าก็ตรัสเป็นคำพยากรณ์อย่างชัดเจนว่าคนอิสราเอลจะตกอยู่ภายใต้คำสาปแช่งเหล่านั้นและถูกกระจัดกระจ่ายไปจากแผ่นดินของตน ประวัติศาสตร์แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนแล้วว่ามันเป็นตามที่ตรัสจริงๆ

อย่างไรก็ตาม เมื่อวันนั้นมาถึง ถ้าคนอิสราเอลที่กระจัดกระจ่ายไปนั้นจะ (1) ระลึกถึงพระเจ้าของตน (2) “และท่านก็หันกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน” และ (3) “เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์...ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน” เมื่อนั้นพระเจ้าก็จะทรงให้พวกเขากลับจากการเป็นเชลยและทรงมีพระกรุณาต่อพวกเขา พวกเขาจะถูกรวบรวมจากประชาชาติเหล่านั้นที่พวกเขาได้กระจัดกระจ่ายเข้าไปอยู่ พวกเขาจะถูกพากลับมาจากที่สูญปลายแผ่นดินโลกเข้ามาอยู่ในแผ่นดินนั้นเพื่อครอบครองมันเป็นกรรมสิทธิ์ จากนั้นพระเจ้าก็ทรงสัญญาว่าจะอวยพรพวกเขาในที่แห่งนั้น

เราควรระลึกว่าการกลับคืนสู่แผ่นดินนั้นของพวกเขาในศตวรรษที่ยี่สิบเป็นเพียงภาพเงาล่วงหน้าของการกลับคืนที่มีคำพยากรณ์ไว้นี้ พวกเขาที่กลับมาในช่วงทศวรรษหลังๆนี้ส่วนใหญ่ก็กลับมาโดยมีใจไม่เชื่อและส่วนมากก็ไม่ใช่แม่แต่คนที่เคร่งครัดในศาสนา ยิว แน่แน่นอนว่าขณะนี้พวกเขาไม่ได้เชื่อฟังอย่างสุดจิตสุดใจ สิ่งที่ถูกพยากรณ์ไว้ตรงนี้คือ การรวบรวมกลับมาแบบมีความเชื่อซึ่งจะเกิดขึ้นในช่วงวันแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งยังมาไม่ถึง

อพยพ 30:6-10 แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงตัดใจของท่าน และใจของเชื้อสายของท่าน เพื่อท่านจะได้รักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน เพื่อท่านทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่ได้ 7 และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงให้คำสาปแช่งเหล่านี้ตกอยู่บนข้าศึกและผู้ที่เกี่ยวข้องกับท่าน คือผู้ข่มเหงท่านทั้งหลาย 8 และท่านทั้งหลายจะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์อีก และกระทำตามพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านทั้งหลายในวันนี้ 9 พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงกระทำให้ท่านจำเริญมั่งคั่งอย่างยิ่งในบรรดากิจการที่มีมือท่านกระทำ ในผลแห่งตัวของท่าน และในผลแห่งฝูงสัตว์ของท่าน และในผลแห่งพื้นดินของท่าน เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงปล้ำปิตีที่จะให้ท่านจำเริญมั่งคั่งอีก ดังที่พระองค์ทรงปล้ำปิตีในบรรดาบุตรของท่าน 10 ถ้าท่านเชื่อฟังพระสุรเสียงแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน โดยรักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระองค์ ซึ่งจารึกไว้ในหนังสือของพระราชบัญญัตินี้ ถ้าท่านทั้งหลายหันกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน

ขอบเขตเวลาที่แสดงถึงคำพยากรณ์ก็ปรากฏชัดเจน ในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจะทรงให้ใจของพวกเขาและของลูกหลานของพวกเขาเข้าสู่หนัด นั่นคือ พระองค์จะทรงทำให้พวกเขามีใจอ่อนลงและแยกตั้งไว้แต่พระเจ้า ดังนั้นในวันนั้นพวกเขาจะ “รักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน” คำสาปแช่งทั้งหมดที่จะตกแก่พวกเขาก็จะตกแก่บรรดาศัตรูของพวกเขา ในวันนั้น คนอิสราเอลจะเชื่อฟังพระสุรเสียงขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของพวกเขาอย่างเต็มที่ แล้วพระองค์ก็จะทรงทำให้พวกเขาจำเริญในทุกด้านที่คนจะคิดได้ ในวันนั้น พระเจ้าจะทรงปล้ำปิตีในตัวพวกเขาเหมือนกับที่พระองค์ทรงปล้ำปิตีในตัวบรรดาบุตรของพวกเขา นั่นคือ อับราฮัม อิสอัค ยาโคบ โยเซฟ ฯลฯ เห็นได้ชัดว่านั่นยังมาไม่ถึง และยังไม่มีสำเร็จจริงจนกระทั่งวันนี้ อย่างไรก็ตาม มันจะสำเร็จจริงในที่สุดในการครองราชย์ใน

ยุคพันธกิจของพระคริสต์หลังจากการเสด็จกลับมาของพระองค์ อีกครั้งที่ทั้งหมดนี้มีเงื่อนไขอยู่บน การเชื่อฟังพระเยซูคริสต์พระเจ้าและพระวจนะที่มีเขียนไว้แล้วของพระองค์อย่างสุดจิตสุดใจ

พบดู 30:11-14 เพราะว่าพระบัญญัติซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ ไม่ได้ปิดบังไว้ จากท่าน และไม่ห่างเหินเกินไปด้วย 12 มิใช่พระบัญญัตินั้นอยู่บนสวรรค์แล้วท่านจะกล่าวว่า 'ใครจะแทนเราขึ้นไปบนสวรรค์และนำมาให้เรา และกระทำให้เราได้ฟังและประพฤติตาม' 13 มิใช่อยู่พ้นทะเล ซึ่งท่านจะกล่าวว่า 'ใครจะข้ามทะเลไปแทนเราและนำมาให้เรา และกระทำ ให้เราได้ฟังและประพฤติตาม' 14 แต่ถ้อยคำนั้นอยู่ใกล้ท่านทั้งหลายมาก อยู่ในปากของท่าน และ อยู่ในใจของท่าน ฉะนั้นท่านจึงกระทำตามได้

อัครสาวกเปาโลใน โรม 10:6-7 ยกข้อความจากตรงนี้เพื่อนำเสนอประเด็นหนึ่ง ประเด็น นั้นก็ไม่มีอะไรซับซ้อน แนวคิดง่ายๆ เรื่องการเชื่อฟัง ไม่ได้ถูกปิดซ่อนไว้ในสวรรค์หรืออยู่ใต้น ทะเลไป แต่ถ้อยคำนั้นก็อยู่ใกล้แค่เอื้อม พวกเขาได้ยืนยันแล้วและรู้จักมันจนขึ้นใจจนพวกเขา สามารถยกคำพูดได้เพื่อที่จะกระทำตาม แม้ว่าไม่ได้กล่าวไว้ชัดเจน และสื่อความเป็นนัยอย่าง แน่นนอน ถ้อยคำนั้นก็เรียบง่าย นั่นคือ *ความเชื่อฟัง*

พบดู 30:15-18 จงดูเถิด ในวันนี้ข้าพเจ้าได้วางชีวิตและสิ่งดี ความตายและสิ่งร้าย ไว้ต่อหน้าท่าน 16 คือในการที่ข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้ ให้รักพระเยซูคริสต์พระเจ้าของท่าน ให้ดำเนินในพระมรรคาทั้งหลายของพระองค์ และให้รักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์และคำ ตัดสินของพระองค์ แล้วท่านจะมีชีวิตอยู่และทวีมากขึ้น และพระเยซูคริสต์พระเจ้าของท่านจะ อำนาจพระพรแก่ท่านในแผ่นดินซึ่งท่านเข้าไปยึดครองนั้น 17 แต่ถ้าใจของท่านหันเหไป และ ท่านมิได้ฟัง แต่ถูกลวงให้ไปนมัสการพระอื่นและปรนนิบัติพระนั้น 18 ข้าพเจ้าขอประกาศแก่ ท่านทั้งหลายในวันนี้ว่า ท่านทั้งหลายจะพินาศเป็นแน่ ท่านจะไม่มีชีวิตอยู่นานในแผ่นดินซึ่ง ท่านกำลังจะยกข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปยึดครองนั้น

เพื่อสรุปย่อหลายบทในตอนท้ายนี้ พระเจ้าทรงประกาศว่าพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ต่อหน้า พวกเขาซึ่งชีวิต พระพร และความจำเริญมั่งคั่ง หรือ ความตาย ความยุ่งยากและคำสาปแช่งต่างๆ หากพวกเขาเชื่อฟัง พระเจ้าก็จะทรงอวยพรพวกเขาในแผ่นดินนั้นที่พวกเขา กำลังจะเข้าไปยึด ครองเป็นกรรมสิทธิ์ หากพวกเขาไม่เชื่อฟัง พวกเขาก็จะถูกสาปแช่งและพินาศไป

พบญ 30:19-20 ข้าพเจ้าขออัญเชิญสวรรค์และโลกให้เป็นพยานต่อท่านในวันนี้ว่า ข้าพเจ้าตั้งชีวิตและความตาย พระพรและคำสาปแช่งไว้ต่อหน้าท่าน เพราะฉะนั้นท่านจงเลือก เอาข้างชีวิตเพื่อท่านและเชื้อสายของท่านจะได้มีชีวิตอยู่ 20 ด้วยมีความรักต่อพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของท่าน เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และคิดพันอยู่กับพระองค์ เพราะพระองค์ ทรงเป็นชีวิตและความยืนนานของท่าน เพื่อท่านจะได้อยู่ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ปฏิญาณแก่ บรรพบุรุษของท่าน คือแก่อับราฮัม แก่อิสอัค และแก่อยาโคบว่าจะประทานแก่ท่านเหล่านั้น"

โมเสสทูลขอคำปฏิญาณศักดิ์สิทธิ์ต่อหน้าคนอิสราเอลวันนั้น เขาอัญเชิญฟ้าสวรรค์และ แผ่นดิน โลกให้เป็นพยานว่าพระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ต่อหน้าพวกเขาซึ่งชีวิตและความตาย พระพร และคำสาปแช่ง เขาจึงหวนใจพวกเขาให้เลือกชีวิตเพื่อที่ว่าพวกเขาและลูกหลานของพวกเขาจะ ได้มีชีวิตอยู่ "ด้วยมีความรักต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และคิดสนิทอยู่กับพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นชีวิตและความยืนนานของท่าน" เมื่อพวกเขา ทำเช่นนั้น คนอิสราเอลก็จะอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงสัญญากับพวกเขาไว้แล้ว

*****

ภาพรวมของพระราชบัญญัติ 31: พระราชบัญญัติ 31 เริ่มต้นบทสรุปของหนังสือเล่มนี้ ในบทนี้ คำปรึกษาสุดท้ายของโมเสสแก่คนอิสราเอลถูกบันทึกไว้ บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) โมเสสให้กำลังใจประชาชนนั้นและโยชูวาในข้อ 1-8; (2) พระราชบัญญัติจะต้องถูกอ่านทุกปีที่ เจ็ดในข้อ 9-13; (3) การละทิ้งความเชื่อของคนอิสราเอลถูกกล่าวถึงล่วงหน้าและพยานที่ ประักปราพวกเขาถูกบันทึกไว้ในข้อ 14-22 และ (4) พระราชบัญญัติถูกส่งมอบไว้แก่คนเลวีในข้อ 22-30

พบญ 31:1-5 โมเสสยังกล่าวถ้อยคำเหล่านี้แก่คนอิสราเอลทุกคน 2 และท่าน กล่าวแก่เขาว่า "วันนี้ข้าพเจ้ามีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบปีแล้ว ข้าพเจ้าจะออกไปและเข้ามาอีกไม่ไหว แล้ว พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'เจ้าจะไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้' 3 พระเยโฮวาห์พระเจ้า ของท่านจะข้ามไปข้างหน้าท่านเอง พระองค์จะทรงทำลายประชาชาติเหล่านี้ให้พินาศท่าน เพื่อว่าท่านจะยึดครองเขานั้น โยชูวาจะข้ามไปนำหน้าท่านทั้งหลาย ดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสไว้ แล้ว 4 พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำแก่เขาอย่างที่ว่าพระองค์ได้ทรงกระทำแก่สิโหนและโอกกษัตริย์ ของคนอาโมไรต์ และแก่แผ่นดินของเขา ผู้ที่พระองค์ทรงทำลายแล้ว 5 แล้วพระเยโฮวาห์จะทรง

มอบเขาไว้ต่อหน้าท่าน และท่านทั้งหลายจะกระทำแก่เขาตามบัญญัติทั้งสิ้นซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้แล้ว

ตามที่พระเจ้าได้ทรงแจ้งเขาให้ทราบแล้ว โมเสสรู้ว่าคนมีเวลาในชีวิตเหลือน้อยเต็มที เขาอายุหนึ่งร้อยยี่สิบปีแล้ว เขาจะไม่ได้นำชนชาติอิสราเอลอีกต่อไป แต่เขาหนุ่ใจพวกเขาว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะข้ามไปข้างหน้าท่านเอง พระองค์จะทรงทำลายประชาชาติเหล่านี้ให้พินหน้าท่าน”

พบดู 31:6-8   **จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด** อย่ากลัวหรืออย่าครั่นคร้ามเขาเลย เพราะว่าผู้ที่ไปกับท่านคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน พระองค์จะไม่ทรงปล่อยท่านให้ล้มเหลวหรือทอดทิ้งท่านเสีย” 7 แล้วโมเสสเรียกโยชูวาเข้ามาและกล่าวแก่ท่านท่ามกลางสายตาของบรรดาคคนอิสราเอลว่า “จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด เพราะท่านจะต้องไปกับชนชาตินี้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษว่าจะประทานแก่เขา ท่านจงกระทำให้เขาได้แผ่นดินนั้นมาเป็นมรดก 8 ผู้ที่ไปข้างหน้าคือพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสถิตอยู่ด้วย พระองค์จะไม่ทรงปล่อยท่านให้ล้มเหลวหรือทอดทิ้งท่านเสีย อย่ากลัวและอย่าขยาดเลย”

โมเสสจึงกำชับคนอิสราเอลว่า “จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด” เพราะว่าพระเจ้าของพวกเขาจะไม่ทำให้พวกเขาผิดหวังหรือละทิ้งพวกเขาเลย จากนั้นเขาก็หันไปหาโยชูวาและกำชับเขาแบบเดียวกันให้เข้มแข็งและกล้าหาญ เขาสั่งเพิ่มเติมอีกว่า “ผู้ที่ไปข้างหน้าคือพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสถิตอยู่ด้วย พระองค์จะไม่ทรงปล่อยท่านให้ล้มเหลวหรือทอดทิ้งท่านเสีย อย่ากลัวและอย่าขยาดเลย” แน่แน่นอนว่าฮีบรู 13:5 ถูกยกข้อความไปจากตรงนี้

พบดู 31:9-13   **โมเสสได้เขียนพระราชบัญญัตินี้ และมอบให้แก่ปุโรหิตลูกหลานของเลวี** ผู้ซึ่งห้ามหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ และแก่พวกผู้ใหญ่ทั้งปวงของคนอิสราเอล 10 และโมเสสบัญชาเขาว่า “เมื่อครบทุกๆเจ็ดปี ตามเวลากำหนดปีปลดปล่อย ณ เทศกาลอยู่เพิง 11 เมื่อคนอิสราเอลทั้งหลายมาประชุมพร้อมกันต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ณ สถานที่ซึ่งพระองค์จะทรงเลือกไว้ นั้น ท่านทั้งหลายจงอ่านพระราชบัญญัตินี้ให้คนอิสราเอลทั้งปวงฟัง 12 จงเรียกประชาชนให้มาประชุมกัน ทั้งชาย หญิง และเด็ก ทุกคนต่างตัวภายในประตูเมืองของท่าน เพื่อให้เขาได้ยินและเรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และให้ระวางที่จะกระทำตามถ้อยคำทั้งสิ้นของพระราชบัญญัตินี้ 13 และเพื่อลูกหลานทั้งหลายของเขา ผู้ยัง

ไม่ทราบจะได้ยินและเรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ทรายเท่าเวลาซึ่งท่านอยู่ในแผ่นดิน ซึ่งท่านกำลังจะยกข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยึดครองนั้น"

จะว่าไปแล้วโมเสสก็เขียนหนังสือหมวดเบญจบรรณเสร็จสมบูรณ์แล้ว นั่นคือ หนังสือห้าเล่มแรกของพระคัมภีร์ซึ่งกลายเป็นที่รู้จักในชื่อพระราชบัญญัติ เขามอบมันไว้กับพวกปุโรหิต และคนเลวีพร้อมกับคำสั่งให้อ่านมันทั้งหมดต่อหน้าชนทั้งชาติในการประชุมศักดิ์สิทธิ์ที่จะถูกจัดขึ้นทุกๆปีสะบาโต ผู้ชาย ผู้หญิงและเด็กทุกคน และแม้แต่คนต่างด้าวในแผ่นดินนั้นจะต้อง (1) ได้ยิน และเพื่อที่พวกเขาจะ (2) เรียนรู้ และ (3) ยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน (4) และระวังที่จะกระทำตามถ้อยคำทั้งสิ้นของพระราชบัญญัตินี้ ทั้งหมดนี้เป็นไปเพื่อประโยชน์สุขของลูกหลานของพวกเขาด้วยที่จะได้รู้จักพระราชบัญญัติของพระเจ้าของพวกเขาเพื่อที่พวกเขาจะได้เรียนรู้ที่จะยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้าเช่นกัน

พบดู 31:14-18 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "ดูเถิด วันซึ่งเจ้าต้องตายก็ใกล้เข้ามาแล้ว จงเรียกโยชูวามา และเจ้าทั้งสองจงมาเผ้าเราในพลับพลาแห่งชุมนุม เพื่อเราจะได้กำชับเขา" โมเสสและโยชูวาก็เข้าไปและเข้าเผ้าพระองค์ในพลับพลาแห่งชุมนุม 15 และพระเยโฮวาห์ทรงปรากฏในเสาเมฆในพลับพลาแห่งชุมนุม และเสาเมฆนั้นอยู่ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม 16 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "ดูเถิด ตัวเจ้าจวนจะต้องหลับอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้าแล้ว และชนชาตินี้จะลุกขึ้นและเล่นซู้กับพระของคนต่างด้าวแห่งแผ่นดินนี้ ในที่ที่เขาไปอยู่ท่ามกลางนั้น เขาทั้งหลายจะทอดทิ้งเราเสียและหักพันธสัญญาซึ่งเราได้กระทำไว้กับเขา 17 แล้วในวันนั้นเราจะกริ้วต่อเขา และเราจะทอดทิ้งเขาเสียและซ่อนหน้าของเราเสียจากเขา เขาทั้งหลายจะถูกกลืน และสิ่งร้ายกับความลำบากเป็นอันมากจะมาถึงเขา ในวันนั้นเขาจึงจะกล่าวว่า 'สิ่งร้ายเหล่านี้ตกแก่เรา เพราะพระเจ้าไม่ทรงสถิตท่ามกลางเราไม่ใช่หรือ' 18 ในวันนั้นเราจะซ่อนหน้าของเราเสียจากเขาเป็นแน่ ด้วยเหตุความชั่วทั้งหลายซึ่งเขาได้กระทำ เพราะเขาได้หันไปหาพระอื่น"

ขณะที่วาระสุดท้ายของโมเสสใกล้เข้ามาแล้ว พระเจ้าก็ทรงสั่งเขาให้เรียกโยชูวามา และชายทั้งสอง ไปยังพลับพลาซึ่งเป็นที่อยู่ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปรากฏในเสาเมฆ พระองค์ทรงเตือนเขาทั้งสองว่าโมเสสจะสิ้นชีวิตในไม่ช้าและนำเสรีที่คนอิสราเอลจะ "ลุกขึ้นและเล่นซู้กับพระของคนต่างด้าวแห่งแผ่นดินนี้" พระองค์ตรัสเตือนเพิ่มเติมอีกว่าพวกเขาจะ "ทอดทิ้งเราเสียและหักพันธสัญญาซึ่งเราได้กระทำไว้กับเขา" พระเจ้าทรงบอกล่วงหน้าว่าพระองค์จะทรงเอา

พระพรต่างๆของพระองค์ไปเสียจากพวกเขาและความยุ่งยากยิ่งใหญ่จะตกแก่พวกเขาเพื่อทำให้พวกเขาารู้ตัวว่าพระพรต่างๆของพระเจ้าได้ถูกเอาไปเสียแล้วเพราะพวกเขาหันไปหาพระอื่น

พบญ 31:19-21 เพราะฉะนั้นบัดนี้เจ้าทั้งสองจงเขียนบทเพลงนี้ และสอนคนอิสราเอลให้ร้องจนติดปาก เพื่อบทเพลงนี้จะเป็พยานของเราปรักปรำคนอิสราเอล 20 เพราะว่าเมื่อเราจะได้นำเขาเข้ามาในแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ซึ่งเราได้ปฏิญาณแก่บรรพบุรุษของเขา และเขาได้รับประทานอิมหน่าและอ้วนพี เขาจะหันไปปรนนิบัติพระอื่น และหมิ่นประมาทเรา และพิศพนธ์สัตย์ญาของเรา 21 และต่อมาเมื่อสิ่งร้ายและความลำบากหลายอย่างมาถึงเขาแล้ว เพลงบทนี้จะเผชิญหน้าเป็นพยาน เพราะว่าเพลงนี้จะอยู่ที่ปากเชื้อสายของเขาไม่มีวันลืม เพราะแม้แต่เวลานี้เองเรารู้ถึงความมุ่งหมายที่เขากำลังจะก่อขึ้นมาแล้ว ก่อนที่เราจะนำเขาเข้าไปในแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณไว้ในวันนั้น"

จากนั้นพระเจ้าทรงสั่งโมเสสให้เขียนบทเพลงหนึ่ง (เพลงสดุดี) เพื่อเตือนใจคนอิสราเอลถึงการช่วยให้พ้นอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าและคำเตือนให้ระวังการละทิ้งพระองค์ ในวันนั้นเมื่อพระพรของพระเจ้าถูกเอาออกไปเสียและความยากลำบากหลายอย่างเกิดขึ้นกับพวกเขา บทเพลงนี้ก็จะ "เผชิญหน้าเป็นพยาน" ปรักปรำพวกเขา

พบญ 31:22-23 โมเสสจึงได้เขียนบทเพลงนี้ในวันเดียวกันนั้น และสอนให้แก่ประชาชนอิสราเอล 23 พระองค์ตรัสสั่งโยชูวาบุตรชายนูนว่า "จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด เพราะเจ้าจะนำคนอิสราเอลเข้าไปในแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณว่าจะให้แก่เขา เราจะอยู่กับเจ้า"

โมเสสจึงเขียนบทเพลงซึ่งถูกบันทึกไว้ในบทต่อไปในวันนั้นเองและสอนมันแก่คนอิสราเอล จากนั้นเขาก็สั่งเสียโยชูวา โดยหนุนใจเขาอีกครั้งให้เข้มแข็งและกล้าหาญเมื่อเขาจะรับตำแหน่งผู้นำคนต่อไป

พบญ 31:24-27 ต่อมาเมื่อโมเสสเขียนถ้อยคำของพระราชบัญญัตินี้ลงในหนังสือจนจบแล้ว 25 โมเสสก็บัญชาคนเลวีผู้ห้ามหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์ว่า 26 "จงรับหนังสือพระราชบัญญัตินี้วางไว้ข้างหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ให้อยู่ที่นั่นเพื่อเป็นพยานปรักปรำท่าน 27 เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า ท่านทั้งหลายเป็นคนมักกบฏและคอแข็งคูเถิด เมื่อข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่กับท่านวันนี้ ท่านก็ยังกบฏต่อพระเยโฮวาห์ เมื่อข้าพเจ้าตายแล้วจะร้ายกว่านี้สักเท่าใด

โมเสสจึงสั่งให้วางบทเพลงนี้ไว้ในที่แห่งหนึ่งข้างๆ หีบนั้นเพื่อไว้ใช้อ้างอิงในอนาคต และเป็นพยานในวันนั้นเมื่อคนอิสราเอลจะหันไปเสียจากพระเจ้าของตนอย่างแน่นอน ด้วยการหยั่งรู้ล่วงหน้าอย่างถูกต้อง โมเสสหมายเหตุถึงจิตใจที่คือคิ่งและมักกบฏของประชาชนของเขา เขาพร่ำอย่างเศร้าใจว่ามันจะแย่งกว่านี้อีกหลังจากที่เขาเสียชีวิตแล้ว

พบดู 31:28-30 ท่านจงเรียกประชุมพวกผู้ใหญ่ของทุกตระกูล และเจ้าหน้าที่ทั้งหมด เพื่อข้าพเจ้าจะได้กล่าวถ้อยคำเหล่านี้ให้เขาฟัง และอัญเชิญสวรรค์และโลกให้เป็นพยาน ปรีกปรีาเขา 29 เพราะข้าพเจ้าทราบว่เมื่อข้าพเจ้าตายแล้ว ท่านจะประพุดิตัวเสื่อมทรามอย่างที่สุด และหันเหไปจากทางซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้ ความชั่วร้ายจะตกแก่ท่านในวันข้างหน้า เพราะว่าท่านจะกระทำให้ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการช่วยให้อพระองค์ทรงกริ้วโกรธด้วยการที่มือท่านกระทำ" 30 โมเสสก็ได้กล่าวถ้อยคำในบทเพลงต่อไปนี้ให้เข้าหุประชุมชนอิสราเอลทั้งหมดจนจบ

โมเสสจึงสั่งชนชาตินั้นทั้งหมดให้มาชุมนุมกันเพื่อที่เขาจะได้กล่าวบทเพลงต่อไปนี้แก่พวกเขา เขาอัญเชิญฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน โลกให้เป็นพยานปรีกปรีาคนอิสราเอลว่าหลังจากที่เขาเสียชีวิตแล้วพวกเขาก็จะไปเสียจากพระเจ้าของตนและช่วยพระองค์ให้ทรงพระพิโรธ

*****

ภาพรวมของพระราชบัญญัติ 32: ในที่นี้คือบทเพลงของ โมเสสซึ่งถูกกล่าวโดย โมเสส ก่อนเขาสิ้นชีวิต มันเป็นเพลงสดุดีแบบยาวเพื่อสรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้า

พบดู 32:1-4 "โอ ฟ้าสวรรค์ จงเงี่ยหูฟัง ข้าพเจ้าจะพูด โอ พิภพโลก ของงสดับ ถ้อยคำจากปากของข้าพเจ้า 2 ขอให้คำสอนของข้าพเจ้าหยดลงอย่างเม็ดฝน และคำปราศรัยของข้าพเจ้ากลั่นตัวลงอย่างน้ำค้าง อย่างฝนตกปรอยๆอยู่เหนือหญ้าอ่อน อย่างห่าฝนตกลงเหนือผักสด 3 เพราะข้าพเจ้าจะประกาศพระนามของพระเยโฮวาห์ จงถวายความยิ่งใหญ่แด่พระเจ้าของเรา 4 พระองค์ทรงเป็นศิลา พระราชกิจของพระองค์ก็สมบูรณ์ พระมรรคาทั้งหลายของพระองค์ก็ยุติธรรม พระเจ้าที่เที่ยงธรรมและปราศจากความชั่วช้า พระองค์ทรงยุติธรรมและเที่ยงตรง

ขณะที่โมเสสเริ่มต้นบทเพลงนี้ เขาก็เริ่มโดยอัญเชิญสวรรค์และแผ่นดิน โลกมาสดับฟัง ขณะที่เขาประกาศพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไพเราะแบบบทกวีโดยถวายเป็นเกียรติแด่พระองค์ อุปนิสัยอันชอบธรรมของพระเจ้าถูกสรุปไว้ในข้อเดียวนี้ พระลักษณะเจ็ดประการของอุปนิสัยของพระองค์ถูกกล่าวถึง (1) “พระองค์ทรงเป็นศิลา” นี่เป็นการอ้างอิงครั้งแรกในพระคัมภีร์ที่ว่าพระเจ้าทรงเป็นพระศิลาของเรา นั่นคือ สัญลักษณ์แห่งพลังกำลัง ความมีเสถียรภาพ และความใหญ่โต (นี่หมายถึง โขดหินขนาดใหญ่ซึ่งต่างจากก้อนหินเล็กๆ) (2) “พระราชกิจของพระองค์ก็สมบูรณ์”

คำหลังที่แปลเช่นนั้น (ทามิม) มีความหมายว่าครบถ้วนและปราศจากตำหนิ (3) “พระมรรคาทั้งหลายของพระองค์ก็ยุติธรรม” คำหลังนี้ (มิชพัท) มีความหมายว่ายุติธรรม ทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำก็ยุติธรรมอย่างแท้จริง (4) แน่ทีเดียว พระองค์ทรงเป็น “พระเจ้าที่เที่ยงธรรม” เช่นกัน (5) “และปราศจากความชั่วช้า” อุปนิสัยที่บริสุทธิ์ของพระเจ้าถูกกล่าวถึง คำสองคำในพระคัมภีร์เดิมที่หมายถึงความชอบธรรมถูกยกให้เป็นของพระเจ้า (6) พระองค์ทรง “ยุติธรรม” คำหลังนี้แปลมาจากคำฮีบรู (ซาคิก) ซึ่งหมายถึงความชอบธรรมในฐานะหลักการหนึ่ง มันคือความชอบธรรมระดับสูงสุด แต่พระองค์ยังทรง (7) “เที่ยงตรง” ด้วย

คำที่ถูกใช้ตรงนี้ (ยาซัวร์) มีความหมายเกี่ยวข้องกับการแสดงออกถึงอุปนิสัยอันชอบธรรมที่เที่ยงตรง และความชอบธรรมในทางปฏิบัติมากกว่า ดังนั้น พระเจ้าจึงทรงชอบธรรมไม่เพียงในหลักการต่างๆของพระองค์เท่านั้น แต่ในวิธีปฏิบัติของพระองค์ด้วย

พบ 32:5-6   เขาทั้งหลายประพาศชั่วช้าแล้ว ตำหนิของเขาทั้งหลายหาใช่เป็นตำหนิของบุตรของพระองค์ เขาเป็นยุควิปาสและคดโกง 6 โอ ชนชาติโหดเหี้ยมและเบาความเอ๋ย ท่านจะตอบสนองพระเยโฮวาห์อย่างนี้ละหรือ พระองค์มิใช่พระบิดา ผู้ทรงไถ่ท่านไว้ดอกหรือ ผู้ทรงสรรค้ท่าน และตั้งท่านไว้แล้ว

โมเสสพร่ำต่อไปด้วยความเสียใจว่าประชากรของเขา “ประพาศชั่วช้า” เป็นกิจวัตรและเป็น “ยุควิปาสและคดโกง” เขากล่าวถึงพระลักษณะต่างๆของพระเจ้าต่อไป (1) พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของพวกเขา (2) พระองค์ได้ทรงซื้อ (ไถ่) พวกเขาไว้แล้ว (3) พระองค์ได้ทรงสร้างพวกเขา และ (4) พระองค์ได้ทรงสถาปนาพวกเขาไว้เป็นประชาชาติหนึ่งแล้ว เขาจึงถามคนอิสราเอลแบบไม่ต้องการคำตอบว่าพระเจ้าทรงประสงค์สิ่งใดจากพวกเขา

พบยู 32:7-14 จงระลึกถึงโบราณกาล จงพิจารณาถึงจำนวนปีที่ผ่านมามากมายชั่วอายุคนแล้วนั้น จงถามบิดาของท่าน แล้วเขาจะสำแดงให้ท่านทราบ จงถามพวกผู้ใหญ่ของท่าน แล้วเขาจะบอกท่าน 8 เมื่อผู้สูงสุดประทานมรดกแก่บรรดาประชาชาติ เมื่อพระองค์ทรงแยกลูกหลานของอาดัม พระองค์ทรงกันเขตของชนชาติทั้งหลายตามจำนวนคนอิสราเอล 9 เพราะว่า ส่วนของพระเยโฮวาห์คือประชาชนของพระองค์ ยาโคบเป็นส่วนมรดกของพระองค์เอง 10 พระองค์ทรงพบเขาในแผ่นดินทูรกันดาร ในที่เปลี่ยวเปล่าซึ่งมีแต่เสียงเห่าหอน พระองค์ทรงนำเขาไปทั่ว และทรงสอนเขาอยู่ ทรงรักษาเขาไว้ด้แก่พระเนตรของพระองค์ 11 เหมือนนกอินทรีที่กวรังของมัน กระพือปีกอยู่เหนือลูกโต กางปีกออกรอรับลูกไว้ให้เกาะอยู่บนปีก 12 พระเยโฮวาห์องค์เดียวก็ทรงนำเขามา ไม่มีพระต่างด้าวองค์ใดอยู่กับเขา 13 พระองค์ทรงโปรดเขาให้เข้าไปบนโลกส่วนสูง ให้เขากินพืชผลที่ได้จากนา พระองค์ทรงให้เขาดูน้ำผึ้งจากศิลา และให้ดื่มน้ำมันจากหินแข็งกล้า 14 ให้ได้นมเปรี้ยวจากวัว และให้ได้น้ำมันจากแพะแกะ ได้ไขมันจากลูกแกะ และแกะผู้พันธุ์บาซัน และฝูงแพะ กับข้าวสาลีอย่างดีที่สุด และท่านได้ดื่มเลือดขององุ่น คือน้ำองุ่น

โมเสสจึงตอบคำถามนั้น (ที่ว่าพระเจ้าทรงประสงค์สิ่งใดจากพวกเขา) โดยกำชับพวกเขาให้ “ระลึกถึงโบราณกาล” นั่นคือ คนรุ่นก่อนๆ โดยเริ่มตั้งแต่อาดัมและหลายประชาชาติที่พระเจ้าทรงกระจัดกระจายไป โดยตั้งเขตแดนของประชาชาติเหล่านั้น โดยทรงเล็งเห็นถึงความต้องการต่างๆ ในอนาคตของคนอิสราเอล ประเด็นที่สำคัญกว่าก็คือว่าพระเจ้าไม่เพียงทรงเลือกคนอิสราเอลเท่านั้นแต่ทรงจัดเตรียมสถานที่พิเศษไว้สำหรับพวกเขาล่วงหน้าด้วย พวกเขาเป็นส่วนมรดกของพระเจ้า (นั่นคือ มรดกพิเศษของพระเจ้า)

โมเสสบรรยายต่อไปอย่างไรเพราะแบบบทกวีว่าพระเจ้าทรงเลือกคนอิสราเอลเป็นประชากรของพระองค์ การเอ่ยถึง “แก่พระเนตรของพระองค์” ก็หมายถึงแก่ตาของลูกตาเราที่คนเราปกป้องไว้ตามสัญญาตัญญา พระเจ้าจึงทรงพิทักษ์รักษาคนอิสราเอล เขาใช้ภาพเปรียบเทียบอันงดงามของนกอินทรีและลูกของมันเป็นภาพประกอบของการที่พระเจ้าทรงอวยพรและพิทักษ์รักษาคนอิสราเอลอย่างอัศจรรย์ เขากล่าวโดยใช้คำอุปมาต่อไปเพื่อบรรยายถึงการที่พระเจ้าได้ทรงอวยพรและจะทรงอวยพรคนอิสราเอล โดยเฉพาะในแผ่นดินนั้นที่พวกเขา กำลังจะเข้าไปยึดครองเป็นกรรมสิทธิ์

พบญ 32:15-18 แต่เยชูรูนอ้วนพีขึ้นแล้วก็มีพศ พอเจ้าอ้วนใหญ่ เนื้อหนานุ่มนึ่ม เขาทอดทิ้งพระเจ้าผู้สร้างเขามา แล้วดูหมิ่นศิลาแห่งความรอดของเขา 16 เขายั่วยุให้พระองค์ทรงอิจฉาดด้วยพระต่างด้าว ด้วยสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งหลายเขาก็ยั่วยุให้พระองค์ทรงกริ้ว 17 เขาบูชาพวกปีศาจแทนพระเจ้า บูชาพระซึ่งเขาไม่รู้จักมาก่อน บูชาพระใหม่ๆซึ่งเกิดมาเร็วๆนี้ ซึ่งบรรพบุรุษของท่านไม่เกรงกลัว 18 ท่านมิได้ใส่ใจในศิลาที่ให้กำเนิดท่านมา ท่านหลงลืมพระเจ้าซึ่งทรงปั้นท่าน

แม้กระนั้น เมื่อคนอิสราเอลเริ่มมั่งมีขึ้น โมเสสก็เตือนว่าพวกเขาจะกบฏต่อพระเจ้าของตน ชื่อเยชูรูนเป็นชื่อเชิงสัญลักษณ์ที่ใช้เรียกคนอิสราเอลและมีความหมายตรงตัวว่า ‘ผู้ชื่อตรง’ ชื่อนั้นอย่างน้อยก็มีความหมายที่ตรงข้ามกับความป็นจริงและถึงขนาดเสียดสีเลยด้วยซ้ำ โมเสสกล่าวเป็นคำพยากรณ์ว่าเมื่อคนอิสราเอลจะเริ่มมั่งมีขึ้นในแผ่นดินของตน พวกเขาจะละทิ้งพระเจ้าของตนและดูหมิ่นพระศิลาแห่งความรอดของตน พวกเขาจะยั่วยุพระองค์โดยการกราบไหว้รูปเคารพและสิ่งน่าสะอิดสะเอียนทั้งหลายของคนต่างประเทศ เขาบอกล่วงหน้าว่า “ท่านมิได้ใส่ใจในศิลาที่ให้กำเนิดท่านมา ท่านหลงลืมพระเจ้าซึ่งทรงปั้นท่าน”

พบญ 32:19-26 พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรและทรงชังเขา เพราะเหตุบุตรชายหญิงของพระองค์ได้ยั้วพระองค์ 20 และพระองค์ตรัสว่า “เราจะซ่อนหน้าของเราเสียจากเขา เราจะไม่คอยดูว่าปลายทางของเขาจะเป็นอย่างไร เพราะเขาเป็นยุคที่ดื้อรั้น เป็นลูกเต้าที่ไม่มีความเชื่อ 21 เขาทำให้เราอิจฉาดด้วยสิ่งที่ไม่ใช่พระเจ้า เขาได้ยั้วโทษเราด้วยความไร้ประโยชน์ของเขา ดังนั้นเราจึงทำให้เขาอิจฉาดผู้ที่ไม่ใช่ชนชาติ และจะยั้วโทษเขาด้วยประชาชาติที่เขลาชาติหนึ่ง 22 เพราะมีไฟก่อขึ้นด้วยเหตุความกริ้วของเรานั้น ไฟก็ไหม้ลูกกลมไปจนถึงก้นลึกของนรกเผาแผ่นดินโลกและพืชผลในนั้น และก่อเพลิงติดรากภูเขา 23 เราจะสูบลมร้ายไว้บนเขาทั้งหลายและปล่อยลูกธนูของเรามายิงเขา 24 เขาจะซุบซอมไปเพราะความหิว ความร้อนอันแรงกล้าและการทำลายอันขมขื่นจะเผาผลาญเขาเสีย เราจะส่งฟันสัตว์ร้ายให้มาขบกับพิษของสัตว์เลื้อยคลานในพงคด 25 ภายนอกจะมีดาบและภายในจะมีความกลัวมาทำลายทั้งชายหนุ่มและหญิงพรหมจารี ทั้งเด็กที่ยังดูนมและคนที่ผมหยอก 26 เราพูดแล้วว่า “เราจะให้เขากระจัดกระจายไปถึงมุมต่างๆ เราจะให้ชื่อของเขาสูญไปจากความทรงจำของมนุษย์”

ในบริบทที่มาก่อนหน้านี้ โมเสสบอกล่วงหน้าว่าพระเจ้าจะทรงเกลียดชังพวกเขาและตีสอนพวกเขาด้วยประชาชาติอื่นๆ พระองค์จะทรงพิพากษาพวกเขาด้วยความอดอยาก โรคระบาด ความรุนแรง และการกระจัดกระจายไปในที่สุด โมเสสบ่งบอกไว้ในข้อ 20 ว่าพวกเขาจะเป็น “ลูกเต่าที่ไม่มีความเชื่อ”

พบดู 32:27-30 ถ้าหากว่าเราไม่กลัวความกริ้วโกรธของศัตรู เกรงว่าศัตรูจะประหลาดใจไป กลัวว่าศัตรูทั้งหลายจะพูดว่า "กำลังมือของเราจะมีชัย พระเยโฮวาห์หาได้ทรงกระทำกิจการทั้งปวงนี้ไม่" 28 เพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นประชาชาติที่ไม่ยอมฟังคำปรึกษา ในพวกเขาไม่มีความเข้าใจ 29 โอ ถ้าเขาฉลาดแล้วเขาจะเข้าใจเรื่องนี้และทราบเรื่องสุดท้ายปลายมือ 30 คนเดียวจะไล่พันคนอย่างไรได้ สองคนจะทำให้หมื่นคนหนีได้อย่างไร นอกจากศิลาของเขาได้ขายเขาเสียแล้ว และพระเยโฮวาห์ได้ทรงทอดทิ้งเขาเสีย

โมเสสจึงแทรกความคิดของตนเข้ามาโดยกล่าวว่าเขากลัวว่าพวกเขาศัตรูอาจคิดว่าตนชนะพวกอิสราเอลด้วยกำลังของตนเองในเมื่อพระเจ้าทรงใช้คนเหล่านั้นเพื่อตีสอนคนอิสราเอล ประชาชาติเช่นนั้นจะไม่มีความเข้าใจเลยในความโง่เขลาดังกล่าว

จากนั้นเขาพร่ำอย่าง โศกเศร้าต่อไปว่า “โอ ถ้าเขาฉลาดแล้วเขาจะเข้าใจเรื่องนี้... คนเดียวจะไล่พันคนอย่างไรได้ สองคนจะทำให้หมื่นคนหนีได้อย่างไร นอกจากศิลาของเขาได้ขายเขาเสียแล้ว และพระเยโฮวาห์ได้ทรงทอดทิ้งเขาเสีย” คำโศกของโมเสสก็คือว่าถ้าคนอิสราเอลมีปัญญา พวกเขาที่จะตระหนักว่าพระเจ้าประทานชัยชนะยิ่งใหญ่แก่พวกเขาได้อยู่แล้ว น่าเศร้าที่พระองค์จะทรงหันมาเล่นงานพวกเขามากกว่า

พบดู 32:31-33 เพราะศิลาของเขาไม่เหมือนศิลาของเรา แม้ศัตรูของเราก็ตัดสินอย่างนั้น 32 เพราะว่าถาอู่นของเขามาจากถาเมืองโสโดม มาจากไร่เมืองโกโมราห์ ผลอู่นของเขาเป็นดีหมี และอู่นที่เป็นพวงๆก็ขมขึ้น 33 น้ำอู่นของเขาเป็นพิษของมังกร เป็นพิษอำมหิตของงูเห่า

โมเสสบันทึกต่อไปว่าผลกำลังของชนต่างชาติทั้งหลาย (ศิลาของเขา) ไม่เหมือนศิลาของเรา แม้แต่เหล่าศัตรูของพวกเขาก็ตัดสินอย่างนั้นได้ เขากล่าวในเชิงเปรียบเทียบต่อไปโดยเปรียบเทียบผลของประชาชาติทั้งหลายว่าเป็นเหมือนผลของโสโดมและโกโมราห์ ผลของคนเหล่า

นั้นไม่เพียงขมขื่นและมีพิษเท่านั้น (นั่นคือ วิถีชีวิตอันบาปหนาของพวกเขา) แต่มันยังถูกพิพากษาแล้วและจะถูกพิพากษาโดยพระเจ้าในที่สุด

พบญ 32:34-36   เรื่องนี้มีได้สะสมไว้กับเรือดอกหรือ ประทับตราไว้ในคลังของเรา
35 การแก้แค้นและการตอบสนองเป็นของเรา เท่าของเขาจะลื่นไถลไปตามกำหนดเวลา เพราะว่าวันแห่งหายนะของเขาอยู่ใกล้แค่เอื้อมแล้ว และสิ่งต่างๆที่จะเกิดขึ้นกับเขาก็จะมาโดยพลัน 36 เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงพิพากษาประชาชนของพระองค์ และทรงเมตตาปราณีต่อผู้รับใช้ของพระองค์ เมื่อทอดพระเนตรกำลังของเขาลึกลง ไม่มีใครยังอยู่หรือเหลืออยู่

เสียงพูดเปลี่ยนเป็นพระสุรเสียงของพระเจ้าเอง พระองค์ทรงประกาศว่าการพิพากษาของพระองค์ถูกสะสมไว้แล้วในคลังของพระองค์ นอกจากนี้ “การแก้แค้นและการตอบสนอง” ยังเป็นของพระองค์ด้วย ฮีบรู 10:30 ยกคำพูดมาจากตรงนี้โดยตรง พระเจ้าจะทรงพิพากษาชนต่างชาติ พระองค์ “จะทรงพิพากษาประชาชนของพระองค์” เช่นกัน พระองค์จะทรงกลับพระทัยจากการตีสอนนั้นด้วยเมื่อพระองค์ทรงเห็นว่ากำลังของพวกเขาหมดสิ้นแล้ว

พบญ 32:37-42   แล้วพระองค์จะตรัสว่า "พระของเขายู่ที่ไหน ศิลาที่เขาพึ่งพานั้นอยู่ที่ไหนเล่า 38 คือผู้ที่รับประทานไขมันของเครื่องสัตวบูชาของเขา และดื่มน้ำองุ่นที่เป็นเครื่องดื่มบูชาของเขา ให้บรรดาพระเหล่านั้นลุกขึ้นช่วยให้พระเหล่านั้นเป็นผู้ป้องกันเจ้าชิจงดูเถิด ตัวเรา คือเรานี้แหละเป็นผู้นั้น นอกจากเราไม่มีพระเจ้าอื่นใด เรามาให้ตาย และเราก็อให้มีชีวิตอยู่ เราทำให้บาดเจ็บ และเราก็อรักษาให้หาย ไม่มีผู้ใดจะช่วยให้พ้นมือเราได้ 40 เพราะเราชูมือขึ้นถึงสวรรค์ และปฏิญาณว่า ดังที่เราดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ 41 ถ้าเราลืบบดาอันวาววับของเรา และมือของเรายึดการพิพากษาไว้ เราจะแก้แค้นศัตรูของเรา และตอบแทนผู้ที่เกลียดเรา 42 เราจะทำให้ลูกธนูของเราเมาโลหิต และดาบของเราจะกินเนื้อหนัง ด้วยโลหิตของผู้ที่ถูกฆ่าและของเชลย ตั้งแต่เริ่มแก้แค้นต่อศัตรู"

แม้กระนั้น พระเจ้าจะทรงระลึกถึงบรรดาพระเท้จที่พวกเขาได้วางใจและถวายเครื่องบูชาให้โดยตรัสตามว่า “พระของเขายู่ที่ไหน” จากนั้นพระองค์ทรงเตือนความจำพวกเขาต่อไปว่า พระองค์ผู้เดียวเท่านั้นทรงเป็นพระเจ้า ด้วยฤทธานุภาพและอำนาจสิทธิขาดของพระองค์ทรงสามารถประหารหรือประทานชีวิต ทำให้บาดเจ็บหรือรักษาให้หายได้ ไม่มีสิ่งใดที่สามารถช่วยให้พ้นจากพระหัตถ์ของพระองค์ได้ พระองค์จึงทรงชูพระหัตถ์ของพระองค์ขึ้นสู่สวรรค์ด้วย

อุทธานุภาพและชัยชนะโดยประกาศว่า “เราดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” พระเจ้าทรงประกาศต่อไปว่าหากพระองค์ประสงค์ พระองค์ก็จะทรงดับดาบอันวาววับของพระองค์และแก้แค้นบรรดาศัตรูของพระองค์ โดยให้ดาบกินพวกเขาเพราะว่าพวกเขาได้สังหารประชากรของพระเจ้าเสีย

พบญ 32:43-44   โอ ประชาชาติทั้งหลาย จงชื่นชมยินดีกับประชาชนของพระองค์ เพราะพระองค์จะแก้แค้นโลหิตแห่งพวกผู้รับใช้ของพระองค์แล้ว และจะทรงทำการแก้แค้นศัตรูของพระองค์ และจะทรงเมตตาปราณีทั้งแผ่นดินและประชาชนของพระองค์” 44 โมเสสได้มาเล่าบรรดาถ้อยคำของเพลงบทนี้ให้ประชาชนฟัง ทั้งตัวท่านพร้อมกับโยชูวาบุตรชายนูน

โมเสสจึงปิดท้ายบทเพลงของตนด้วยความเห็นของเขาเองว่า “โอ ประชาชาติทั้งหลาย จงชื่นชมยินดีกับประชาชนของพระองค์ เพราะพระองค์จะแก้แค้น โลหิตแห่งพวกผู้รับใช้ของพระองค์แล้ว และจะทรงทำการแก้แค้นศัตรูของพระองค์ และจะทรงเมตตาปราณีทั้งแผ่นดินและประชาชนของพระองค์”

พบญ 32:45-47   และเมื่อโมเสสเล่าคำเหล่านี้ทั้งหมดแก่บรรดาคคนอิสราเอลจบแล้ว 46 ท่านก็กล่าวแก่เขาว่า "จงใส่ใจในถ้อยคำทั้งหลายซึ่งข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านในวันนี้ เพื่อท่านจะได้บัญชาแก่ลูกหลานของท่าน เพื่อเขาจะได้ระวังที่จะกระทำตามถ้อยคำแห่งพระราชบัญญัตินี้ทั้งสิ้น 47 เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยสำหรับท่านทั้งหลาย แต่เป็นเรื่องชีวิตของท่านทั้งหลาย และเรื่องนี้จะกระทำให้ท่านทั้งหลายมีชีวิตยืนนานในแผ่นดิน ซึ่งท่านทั้งหลายกำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยึดครองนั้น"

หลังจากกล่าวบทเพลงสวดอันทิมแทงใจนี้แก่คนอิสราเอลแล้ว โมเสสก็เตือนสติพวกเขาว่า “จงใส่ใจในถ้อยคำทั้งหลายซึ่งข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านในวันนี้ เพื่อท่านจะได้บัญชาแก่ลูกหลานของท่าน เพื่อเขาจะได้ระวังที่จะกระทำตามถ้อยคำแห่งพระราชบัญญัตินี้ทั้งสิ้น” เขาประกาศว่าความจริงเหล่านี้เป็นชีวิตของพวกเขาเลยและโดยความจริงเหล่านี้พวกเขาจะมีชีวิตยืนนานในแผ่นดินนั้นที่พวกเขา กำลังจะเข้าไปยึดครอง

พบญ 32:48-52   และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสในวันนั้นเองว่า 49 "จงขึ้นไปบนภูเขาอาบาริม ถึงยอดเขาเนโบ ซึ่งอยู่ในแผ่นดินโมอับ ตรงข้ามเมืองเยรีโค และดูแผ่นดินคานาอัน ซึ่งเราให้แก่ประชาชนอิสราเอลเป็นกรรมสิทธิ์ 50 และสิ้นชีวิตเสียบนภูเขาซึ่งเจ้าขึ้นไปนั้น และถูกรวบไปอยู่กับญาติพี่น้องของเจ้า ดังอาโรนพี่ชายของเจ้าได้สิ้นชีวิตที่ภูเขาโฮร์ และถูกรวบไป

อยู่กับประชาชนของเขา 51 เพราะเจ้าทั้งสองได้ละเมิดต่อเราท่ามกลางคนอิสราเอลที่น้ำเมรีบาห์ แห่งคาเดชในถิ่นทุรกันดารคิน เพราะเจ้ามิได้เคารพเราว่าบริสุทธิ์ในหมู่คนอิสราเอล 52 เพราะ เจ้าจะได้เห็นแผ่นดินซึ่งอยู่ต่อหน้าเจ้า แต่เจ้าไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งเราให้แก่คนอิสราเอล"

ในวันเดียวกันนั่นเอง พระเจ้าทรงสั่งโมเสสให้ขึ้นไปบนภูเขาเนโบเพื่อที่จะสิ้นชีวิตที่นั่น "และถูกรวบไปอยู่กับญาติพี่น้องของเจ้า" พระองค์ทรงเตือนความจำโมเสสอีกครั้งว่าเขาไม่สามารถเข้าไปในแผ่นดินนั้นได้ "เพราะเจ้าทั้งสองได้ละเมิดต่อเรา...ที่น้ำเมรีบาห์" กระนั้น พระเจ้าก็ทรงอนุญาตให้เขาได้เห็นแผ่นดินนั้นจากที่ไกลบนภูเขานั้น

*****

ภาพรวมของพระราชบัญญัติ 33: ขณะที่หนังสือพระราชบัญญัติใกล้ถึงบทสรุปแล้ว โมเสสก็ออกความเห็นต่างๆ ที่ย้าย บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) ความเกรียงไกรอันเปี่ยมด้วยสง่าราศีของพระเจ้าในข้อ 1-5; (2) พระพรของทั้งสิบสองตระกูลของอิสราเอลในข้อ 6-24; (3) พละกำลังสำหรับประชากรของพระเจ้าในข้อ 25-26 และ (4) ความยอดเยี่ยมของคนอิสราเอลในข้อ 27-29

พบ 33:1-5   ต่อไปนี้เป็นพรซึ่งโมเสสบุตรของพระเจ้าได้ถวายแก่คนอิสราเอล ก่อนที่ท่านสิ้นชีวิต 2 ท่านกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์เสด็จจากซีนาย และทรงรุ่งแจ้งจากเสอีร์มายัง เขาทั้งหลาย พระองค์ทรงฉายรังสีจากภูเขาปาราน พระองค์เสด็จพร้อมกับวิสุทธิชนนับหมื่นๆ ที่พระหัตถ์เบื้องขวามีไฟเป็นพระราชบัญญัติแก่เขา 3 แท้จริง พระองค์ทรงรักประชาชนของพระองค์ บรรดาวิสุทธิชนของพระองค์ก็อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และเขาทั้งหลายกราบลงที่พระบาทของพระองค์รับพระดำรัสของพระองค์ 4 โมเสสบัญชาพระราชบัญญัติไว้แก่เรา เป็นกรรมสิทธิ์ของชุมนุมชนยาโคบ 5 พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ในเยชูรูน เมื่อหัวหน้าชนชาติชุมนุมกับคนอิสราเอลทุกตระกูล

เห็นได้ชัดว่าก่อนขึ้นไปบนภูเขาเนโบเพื่อเผชิญหน้ากับความตาย โมเสสอวยพรแต่ละตระกูลของชนชาติอิสราเอล มันคงเป็นช่วงเวลาที่ยืดเยื้อสำหรับทั้งตัวเขาและชนชาตินั้น เขาเตือนความจำพวกเขาอย่างไรเพราะแบบสั้นๆ อีกครั้งถึงการเดินทางอันแสนอันตรายตลอดสี่สิบปีของพวกเขา โปรดสังเกตความไพเราะขณะที่เขาบรรยายถึงการทรงนำของพระเจ้า นั่นคือ "พระองค์ทรงฉายรังสีจากภูเขาปาราน พระองค์เสด็จพร้อมกับวิสุทธิชนนับหมื่น ๆ ที่พระหัตถ์

เมื่อขวามีไฟเป็นพระราชบัญญัติแก่เขา” เขากล่าวเสริมว่า “แท้จริง พระองค์ทรงรักประชาชนของพระองค์” พระเยโฮวาห์พระเจ้าผู้ทรงรักประชาชนของพระองค์ทรงยิ่งใหญ่เหลือเกิน

โมเสสจึงสรุปสั้นๆถึงการรับใช้อันยาวนานของตน โดยกล่าวว่าพระเจ้าได้ทรงบัญชาพระราชบัญญัติและมรดกของพระองค์ผ่านทางตน พระองค์ทรงเป็นพระมหากษัตริย์แห่งอิสราเอล (เยชูรูน) ในทุกด้านตลอดหลายปีเหล่านั้นเมื่อสิบสองตระกูลนั้นชุมนุมกันเข้ามาภายใต้การทรงนำของพระองค์ เขาจึงเริ่มกล่าวคำอวยพรของตนแก่แต่ละตระกูลของชนชาติอิสราเอล

พบญ 33:6   **ขอให้รู้เบนดำรงชีวิตอยู่ อย่าให้ตาย อย่าให้ผู้คนของเขามีน้อย”**

โมเสสทูลขอพระเจ้าให้ทรงอนุญาตให้รู้เบนมีชีวิตอยู่และผู้คนของเขามีจำนวนไม่น้อย

พบญ 33:7   **ท่านกล่าวถึงพรสำหรับยูดาห์ดังนี้ว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรง**

ลดเสียงของยูดาห์ ขอทรงนำเขาเข้ากับชนชาติของเขา มือของเขาได้ต่อสู้เพื่อตนเอง และพระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้นจากปรปักษ์ของเขา" ส่วนยูดาห์ โมเสสทูลขอพระเจ้าให้ทรงลดเสียงคำอธิษฐานของยูดาห์ ประทานพละกำลังให้แก่มือของเขา และประทานความช่วยเหลือเพื่อต่อสู้กับบรรดาศัตรูของเขา

พบญ 33:8-11   **ท่านกล่าวถึงเลวีว่า "ขอให้ทุมมิมและอูริมของพระองค์อยู่กับผู้**

บริสุทธิของพระองค์ ผู้ที่พระองค์ทรงทดลองแล้วที่ด่าบลมัสสาห์ ผู้ที่พระองค์ได้ต่อสู้แล้วที่น้ำเมรีบาห์ 9 ผู้กล่าวถึงบิดามารดาของเขาว่า 'ข้าพเจ้ามิได้เห็นเขา' เขาไม่จำพี่น้องของเขา และไม่รู้จักลูกของตนเอง เพราะว่าเขาปฏิบัติตามพระวณะของพระองค์ และรักษาพันธสัญญาของพระองค์ 10 เขาทั้งหลายจะสอนคำตัดสินของพระองค์แก่ยาโคบ และสอนพระราชบัญญัติของพระองค์แก่อิสราเอล เขาจะวางเครื่องหอมต่อพระพักตร์พระองค์ และถวายเครื่องเผาบูชาทั้งสิ้นบนแท่นบูชาของพระองค์ 11 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์ทรงอำนวยพระพรแก่ข้าพเจ้าของของเขา และโปรดการงานที่มือเขาทำ ขอทรงตีทำลายบั้นเอวแห่งศัตรูของเขา คือผู้ที่เกลียดชังเขา อย่าให้ลุกขึ้นอีกได้"

จากนั้น โมเสสก็ให้คำอวยพรยี่ดียวแก่เลวี โดยมอบหมายทุมมิมและอูริมของเขาในเชิงพยากรณ์ให้แก่พระเมสสิยาห์ผู้ที่จะเสด็จมาซึ่งพวกเขาได้กบฏต่อที่ด่าบลมัสสาห์และเมรีบาห์ (ตรงนี้สื่อชัดเจนถึงความเป็นพระเจ้าของพระเมสสิยาห์) เขาทูลขอพระพรเพิ่มเติมอีกเพราะว่า

ตระกูลเลวีได้ปฏิบัติตามพระวาระของพระเจ้าและรักษาพันธสัญญาของพระองค์ พวกเขาจึงจะ
ได้รับสิทธิพิเศษในการสั่งสอนชนชาติอิสราเอลถึงพระราชบัญญัติของพระเจ้าและเป็นผู้นำใน
การนมัสการพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ โมเสสจึงขอให้พระเจ้าทรงโปรดอวยพรเลวีในทุกด้าน

พบดู 33:12 ท่านกล่าวเรื่องเบนยามินว่า "คนที่พระเยโฮวาห์ทรงรักจะอาศัย
อยู่กับพระองค์อย่างปลอดภัย พระเยโฮวาห์จะทรงปกเขาไว้วันยังค่ำ และจะทรงประทับอยู่
ระหว่างบ่าของเขา" ส่วนเบนยามิน โมเสสกล่าวเป็นเชิงพยากรณ์ว่า "คนที่พระเยโฮวาห์ทรงรัก
จะอาศัยอยู่กับพระองค์อย่างปลอดภัย" นี่อาจมองล่วงหน้าไปยังวันนั้นเมื่อพระวิหารจะถูกสร้าง
ขึ้นติดกับเขตแดนของตระกูลเบนยามินและพระเมสสิยาห์ก็จะทรงอยู่ใกล้ชิดกับพวกเขา

พบดู 33:13-17 และท่านกล่าวถึงโยเซฟว่า "ขอให้แผ่นดินของเขาได้รับพระพร
จากพระเยโฮวาห์ ให้ได้รับของประเสริฐที่สุดจากฟ้าสวรรค์ ทั้งน้ำค้างและจากบาดาลซึ่งหมอบ
อยู่ข้างล่าง 14 ให้ได้รับผลประเสริฐที่สุดของดวงอาทิตย์ และพืชผลประเสริฐที่สุดที่ดวงจันทร์
ให้บังเกิด 15 พร้อมกับผลอย่างงามที่สุดจากภูเขาดีกดาบรพห์ และผลประเสริฐที่สุดจากเนินเขา
ที่อยู่ตลอดกาล 16 และผลประเสริฐที่สุดของพิภพและสิ่งที่อยู่ในนั้น และพระกรุณาคุณของ
พระองค์ซึ่งประทับที่พุ่มไม้ ขอให้พรเหล่านี้ลงมาเหนือศีรษะของโยเซฟ และเหนือกระหม่อม
ของผู้ที่ถูกแยกจากพี่น้องของตน 17 สง่าราศีของเขาเหมือนลูกวัวหัวปีของเขา เขาของเขา
เหมือนเขาฆ่ายูนิกอน และด้วยเขานั้นเขาจะดันชนชาติทั้งหลายออกไปจนสุดปลายพิภพ คนเอฟ
ราอิมนับหมื่นเป็นเช่นนี้ คนมนัสเสห์นับพันก็เหมือนกัน"

จากนั้นโมเสสก็ทูลขอพระพรพิเศษแก่ตระกูลที่รวมกันของโยเซฟ เขาทูลขอของ
ประเสริฐต่างๆแห่งฟ้าสวรรค์ (นั่นคือ จากท่าฝนที่ตกลงมาจากบนนั้น) และผลแห่งแผ่นดินของ
เขาให้ได้รับพรเป็นพิเศษ เขาบอกล่วงหน้าเป็นคำพยากรณ์ว่าตระกูลที่รวมกันของโยเซฟจะ
กำราบประชาชาติอื่นๆ

พบดู 33:18-19 ท่านกล่าวถึงเศบูลุนว่า "เศบูลุนเอ๋ย จงปีติรำเริงเมื่อท่านออกไป
และอิสธาคาร์เอ๋ย จงปีติรำเริงในเต็นท์ของท่าน 19 เขาจะเรียกชนชาติทั้งหลายมาที่ภูเขา และ
ถวายเครื่องสัตวบูชาแห่งความชอบธรรมที่นั่น เพราะเขาจะดูความอุดมจากทะเลและได้
ชุมทรัพย์ที่ซ่อนอยู่ในทราย"

โมเสสทูลขอความปีติรำเรงให้แก่เศบูนรวมถึงอิสสาคาร์ด้วย เขาบอกทั้งสองตระกูล
ล่วงหน้าถึงเครื่องสัตวบูชาแห่งความชอบธรรมและพรจากทะเล

พบญ 33:20-21 ท่านกล่าวถึงกาดว่า "สาธุการแด่พระองค์ผู้ทรงขยายกาด กาด
หมอบอยู่เหมือนกับสิงโต เขาทิ้งแขนและกระหม่อมบนศิรชะ 21 เขาเลือกแผ่นดินส่วนดีที่สุด
เป็นของตน เพราะส่วนของผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติได้มีเก็บไว้ที่นั่นแล้ว และเขามาถึงหัวหน้า
ของชนชาตินี้ เขาได้กระทำตามความเที่ยงธรรมของพระเยโฮวาห์และตามคำตัดสินซึ่งมีต่อ
อิสราเอล"

โมเสสทูลขอพรสำหรับกาด โดยเปรียบเขาว่าเป็นเหมือนกับสิงโตตัวหนึ่งที่ข้ำเหยื่อ
ของตน เขาบอกล่วงหน้าต่อไปถึงการที่กาดจะทำความเที่ยงธรรมและคำตัดสินขององค์พระ
ผู้เป็นเจ้าของ

พบญ 33:22 และท่านกล่าวถึงดานว่า "ดานเป็นลูกสิงโตที่กระโดดมาจากเมือง
บาชาน" โมเสสเปรียบดานว่าเป็นเหมือนลูกสิงโตตัวหนึ่ง พวกเขาจะพิชิตบาชานในที่สุด ซึ่ง
เป็นดินแดนที่อยู่ทางทิศตะวันออกของแคว้นกาลิลี

พบญ 33:23 และท่านกล่าวถึงนัฟทาลีว่า "โอ นัฟทาลี ผู้เฝ้าด้วยพระคุณและ
หน้าด้วยพระพรของพระเยโฮวาห์ จงยึดครองทางตะวันตกและทางใต้" โมเสสทูลขอพระพร
ของพระเจ้าให้แก่ นัฟทาลี โดยให้เขาได้แผ่นดินในทิศตะวันตกและทิศใต้

พบญ 33:24-25 และท่านกล่าวถึงอาเชอร์ว่า "ขอให้อาเชอร์ได้รับพระพรคือให้มี
บุตรมากมาย ให้เขาเป็นที่โปรดปรานของพี่น้องของเขา และให้เขาจุ่มเท้าเขาลงใน
น้ำมัน 25 รองเท้าของท่านจะเป็นเหล็กและทองสัมฤทธิ์ วันคืนของท่านเป็นอย่างไร ขอให้กำลัง
ของท่านเป็นอย่างนั้น

โมเสสขอพรให้แก่อาเชอร์ โดยเฉพาะในเรื่องลูกหลานและความมั่งมี (มีน้ำมันมะกอก
เทศเหลือเพื่อจนคนใช้น้ำมันล้างเท้าได้) เท้าของพวกเขาเมื่อสวมรองเท้าแล้วจะมีกำลังมากเหมือน
สวมเหล็กและทองเหลือง นิสื่อถึงพละกำลังมหาศาล นอกจากนี้ พละกำลังมหาศาลนั้นจะยังอยู่
ในวัยชราเหมือนกับในวัยหนุ่มสาว พละกำลังของพวกเขาจะคงอยู่ตราบเท่าที่พวกเขายังมีชีวิต
อยู่

พบญ 33:26-29 ไม่มีผู้ใดเหมือนพระเจ้าของเยชูรูน พระองค์เสด็จมาทางฟ้า สวรรค์เพื่อช่วยท่าน เสด็จมาเปี่ยมด้วยความโอ้อำตรการของพระองค์ตามท้องฟ้า 27 พระเจ้าผู้ ดำรงเป็นนิത്യเป็นที่ลี้ภัยของท่าน และพระกรนิรันดร์รับรองท่านอยู่ พระองค์จะทรงผลักศัตรู ให้ออกไปพ้นหน้าท่าน และจะตรัสว่า 'ทำลายเสียเถอะ' 28 ดังนั้นแหละ อิสราเอลจึงจะอยู่อย่าง ปลอดภัยแต่ฝ่ายเดียว น้ำพุแห่งยาโคบจะอยู่ในแผ่นดินที่มีข้าวและน้ำองุ่น เออ ท้องฟ้าของ พระองค์จะโปรยน้ำค้างลงมา 29 โอ อิสราเอล ท่านทั้งหลายเป็นสุขแท้ๆ ใครเหมือนท่านบ้าง โอ ชนชาติที่รอดมาด้วยพระเยโฮวาห์ทรงช่วย เป็นโล่ช่วยท่าน เป็นดาบแห่งความยอดเยี่ยมของท่าน ท่านจะพบว่าพวกศัตรูเป็นผู้มูสาทั้งสิ้น ท่านจะเหยียบย่ำไปบนปฐมนิยสถานสูงของเขา"

คราวนี้คำอวยพรของโมเสสเปลี่ยนมากล่าวถึงคนอิสราเอลทั้งหมด โดยประกาศว่าไม่มีผู้ ใดเหมือนพระเจ้าแห่งอิสราเอล (เยชูรูน คุณหมายเหตุเกี่ยวกับ 32:15) พระเจ้าเสด็จมาบนฟ้า สวรรค์เพื่อช่วยเหลือประชากรของพระองค์ ความโอ้อำตรการของพระองค์อยู่ในท้องฟ้า นี้อาจ เป็นที่มาของเพลงสดุดี 19 ที่ดาวิดเขียน โมเสสจึงกล่าวต่อไปว่า "พระเจ้าผู้ดำรงเป็นนิത്യเป็นที่ลี้ ภัยของท่าน และพระกรนิรันดร์รับรองท่านอยู่"

ช่วงเป็นภาพทั้งความและไพบราของการปกป้องดูแลของพระเจ้าที่ทรงมีต่อประชากร ของพระองค์ กระนั้นในฤทธานุภาพของพระองค์ก็จะทรงทำลายศัตรูของประชากรของพระองค์ และประทานความปลอดภัยให้แก่พวกเขา โมเสสจึงกล่าวปิดท้ายแก่คนอิสราเอลซึ่งเป็น ประชาชนที่เขานำมาตลอดด้วยความยากลำบากมากมายเหลือเกินด้วยคำอวยพรต่อไปนี้ "โอ อิสราเอล ท่านทั้งหลายเป็นสุขแท้ ๆ ใครเหมือนท่านบ้าง โอ ชนชาติที่รอดมาด้วยพระเยโฮวาห์ ทรงช่วย เป็นโล่ช่วยท่าน เป็นดาบแห่งความยอดเยี่ยมของท่าน" กรุณาหมายเหตุไว้ว่าพระเจ้า ทรงเป็น (1) พระผู้ช่วยให้รอด (2) โล่ และ (3) ความช่วยเหลือสำหรับประชากรของพระองค์ จนถึงวันนี้ เขาปิดท้ายว่าชนอิสราเอลจะทำให้พวกศัตรูของตนพ่ายแพ้ในที่สุด คำอวยพรสุดท้าย ของโมเสสที่กล่าวแก่ชนอิสราเอลจึงสิ้นสุดลงเท่านี้

*****

ภาพรวมของพระราชบัญญัติ 34: การสิ้นชีวิตของโมเสสถูกบันทึกไว้และไม่ผลัดแห่ง ความเป็นผู้นำถูกส่งต่อให้แก่โยชูวา บทนี้แบ่งย่อยได้ดังนี้ (1) โมเสสได้รับอนุญาตให้มองดู

แผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้นั้นจากภูเขานโบในข้อ 1-4; (2) การสิ้นชีวิตและการฝังศพของโมเสส
ในข้อ 5-8 และ (3) โยชูวาทอดตำแหน่งต่อจากโมเสสในข้อ 9-12

พบญ 34:1-4 และโมเสสก็ขึ้นไปจากราบโมอับถึงภูเขานโบ ถึงยอดเขาปีสกาห์
ซึ่งอยู่ตรงข้ามเมืองเยรีโค และพระเยโฮวาห์ทรงลำแดงให้ท่านเห็นแผ่นดินนั้นทั้งหมด คือกิเล
าดจนถึงดาน 2 ทั้งนัฟทาลีทั้งหมด เห็นแผ่นดินเอฟราอิม และมนัสเสห์ ทั่วแผ่นดินยูดาห์ ไกล
ไปถึงทะเลที่อยู่ไกลออกไป 3 ทั้งทางใต้และที่ลุ่มในหุบเขาแห่งเมืองเยรีโค เมืองต้นอินทผลัม
ไกลไปจนถึงโศอาร์ 4 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า "นี่คือแผ่นดินซึ่งเราได้ปฏิญาณต่ออับรา
ฮัม ต่ออิสอัค และต่อยาโคบ ว่า 'เราจะให้แก่เชื้อสายของเจ้า' เราให้เจ้าเห็นกับตา แต่เจ้าจะไม่ได้
เข้าไปในแผ่นดินนั้น"

โมเสสจึงขึ้นไปบนภูเขานโบเพื่อสิ้นชีวิตที่นั่น โดยจะไม่ได้เห็นหน้าผู้คนของเขาอีกใน
ชั่วชีวิตนี้ อย่างไรก็ตาม ก่อนที่เขาสิ้นชีวิต พระเจ้าก็ทรงอนุญาตให้เขาได้เห็นแผ่นดินที่ทรง
สัญญาไว้นั้นทั้งหมด

พบญ 34:5-8 เหตุฉะนั้นโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์จึงสิ้นชีวิตที่นั่นในแผ่น
ดินโมอับ ตามพระคำรัสของพระเยโฮวาห์ 6 และพระองค์ทรงฝังท่านไว้ในหุบเขาในแผ่นดินโม
อับ ตรงข้ามเบธเปโอร์ จนถึงทุกวันนี้หาผู้ใดรู้จักที่ฝังศพของท่านไม่ 7 เมื่อโมเสสสิ้นชีวิตนั้น
ท่านมีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบปี นัยน์ตาของท่านมิได้มัวไป หรือกำลังของท่านก็ไม่ถอย 8 และคน
อิสราเอลร้องไห้ถึงโมเสสที่ราบโมอับสามสิบวัน แล้ววันที่ร้องไห้ไว้ทุกข์ถึงโมเสสก็สิ้นสุดลง

โมเสสสิ้นลมที่นั่นและถูกฝังไว้ใน โมอับในอุโมงค์ลับแห่งหนึ่ง เขาอายุได้หนึ่งร้อยยี่สิบ
ปี แม้กระทั่งอายุขนาดนั้น แต่ดวงตาของเขายังเฉียบคมอยู่และพลังกำลังของเขาก็ไม่ถดถอย
เลย คนอิสราเอลจึงไว้ทุกข์ให้โมเสสเป็นเวลาสามสิบวัน

พบญ 34:9-12 โยชูวาวุตรชายหนุ่มมีจิตใจอันประกอบด้วยสติปัญญา เพราะ
โมเสสได้เอามือของท่านวางบนเขา ดังนั้นประชาชนอิสราเอลจึงเชื่อฟังเขา และได้กระทำดังที่
พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ 10 ตั้งแต่วันนั้นมาก็ไม่มีผู้พยากรณ์คนใดเกิดขึ้นในอิสราเอล
เสมอโมเสส ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงรู้จักหน้าต่อหน้า 11 ไม่มีผู้ใดเสมอเหมือนท่านในเรื่องหมาย
สำคัญและการมหัศจรรย์ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงใช้ท่านให้กระทำในแผ่นดินอียิปต์ ต่อฟาโรห์และ
ต่อบรรดาข้าราชการบริพารของฟาโรห์ และต่อแผ่นดินของท่านทั้งสิ้น 12 และในเรื่องอำนาจยิ่ง

ใหญ่และกิจการอันน่าเกรงกลัวและใหญ่โตทั้งสิ้นซึ่งโมเสสกระทำในสายตาของคนอิสราเอลทั้งปวง

บทส่งท้ายแบบสั้นๆ จึงถูกนำเสนอตรงนี้ บางท่านคิดเอาจากบริบทว่าใครบางคนที่ไม่ใช่โมเสสน่าจะเป็นคนเขียนมัน กระนั้น ไม่มีหลักฐานทางข้อความที่ยืนยันเช่นนั้นเลย เห็นได้ชัดว่าโมเสสซึ่งได้รับการคล้อยใจโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์อาจเขียนถ้อยคำเหล่านี้แบบเป็นคำพยากรณ์

ความเป็นผู้นำจึงถูกส่งต่อให้แก่โยชูวาผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงทำให้เปี่ยมด้วยสติปัญญา โมเสสกล่าวล่วงหน้าแบบเป็นคำพยากรณ์ว่าไม่มีผู้พยากรณ์คนใดเหมือนเขานับแต่นั้นเป็นต้นมา “ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงรู้จักหน้าต่อหน้า” และในการอัศจรรย์ทั้งปวงอันเปี่ยมด้วยฤทธิ์ที่เขาได้กระทำ (บางท่านถือพรรณนาที่ว่าอาจเป็นโยชูวาหรือซามูเอลด้วยซ้ำที่เขียนสี่ข้อสุดท้ายของบทนี้)